San-Antonio

DĂ BUNĂ ZIUA LA DOAMNA

Traducere de EVA DALACU

Editura Forum
Colecţia San-Antonio nr. 31
1996

San-Antonio
Dis bonjour à la dame

e 1975 by San-Antonio, Fleuve Noire, (Collection San-Antonio, No. 42) (pentru ediţia originală)
e Editura Forum, 1996 (pentru ediţia în limba română)
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
973 – 9065 – 93 – 7

Coperta: TUDOR ISPAS

ISBN 973 – 9065 – 93 – 7

Onorabile cititor, te salut!

Şi mai du-te naibii.

Există ceva mai lung decât nopţile. Decât cea a Valpurgiilor, decât cea de pe Muntele Pleşuv, chiar decât cea a Timpurilor.

Mai lungi decât nopţile sunt zilele când acestea rămân goale şi nemişcate, când nu-ţi aduc nimic altceva decât timpul care se scurge şi orele fatidice de haleală şi de somn. Seamănă cu pâlniile. Poţi mult şi bine să zgârii pereţii, tot cazi în spirală.

Ah, ba nu: aşteptarea nu este înşelătoare. Este stratificatoare. Te mineralizează lent în calcarul ei viclean.

Sunt şi zile în care eşti pregătit pentru eventuala manevră. Când speri un client. La început a existat acel soi de beţie a mutatului. Totul era nou, spilcuit, sclipitor în localul nostru magnific de pe Champs-Élysée, al Agenţiei Paris-Détective. Puneam tablourile foarte drepte pe pereţii deschişi la culoare. Priveam născându-se şi evaporându-se amprentele noastre cinstite pe cromurile mobilei moderne „utira-pop-knoll-ma-bibite-vasarélo de cursă”. Jonglam cu sculele sub pretextul că ne familiarizam cu ele. Priveam cruciş la secretarele nurlii stând fără lucru la birouaşele lor. Era sărbătoarea nou-noulului, bucuria inauguratorie, vârtejul intrării în stăpânire, cu parfumurile de libertate afişată, de folosit, de consacrat, de risipit cât mai repede, deoarece libertatea esta ca paralele pentru un risipitor: trebuie s-o ronţăi pe loc, să nu lâncezească. Priveşte la popoarele care se eliberează de o tiranie, felul în care se înjugă la alta, de urgenţă, ca să nu se clatine de beţia de a fi libere. Să nu se obosească cu libertatea. Înverşunarea

lor de a crea fuga-fuga o nouă nuia, geniul lor de a o face să ţâşnească, nici nu le-ai bănui. Cât de abil provoacă voinţele opresive ce zac în letargie, în necunoştinţă de propria existenţă.

Ne spuneam: „afacerile vor să mijească”. O plăcuţă ca cea care scânteiază ca oglinda jos la imobilul nostru. Campania feroce de publicitate în marile ziare săptămânale şi la posturile periferice de radio. Gloria nouă, grandilocventă, aurită a fiţuicii Agenţiei Paris-Détective. Sloganul ei mult genial: „O poliţie ultramodernă pe care puteţi să v-o cumpăraţi”. De mine! Toate acestea, te gândeşti, cititorule venerat, că trebuia să declanşeze mulţimile, să conducă la catastrofe asupra localului nostru, să ne aducă secrete crocante, poveşti neobişnuite, dintre cele care fierb înăbuşit în inima societăţilor, care fac să putrezească încetişor masele burgheze temătoare. Eram siguri, siguri de lovitura noastră, noi, noua echipă sforăitoare: Béru, Pinuche, Mathias, două secretare ale corpului auxiliar şi ale corpurilor noastre principale. Ne reîmbrăcaserăm mortal, din cap până-n picioare, fără să ne fi înţeles în prealabil, un mod de a ne recondiţiona pentru a figura în această văgăună inventată. Ca să fie totul bine şi frumos, totul proaspăt şi bine mirositor Pinuche îşi refăcuse proteza demară. Béru purta haine pe măsură şi din cauza asta semăna cu un notar specializat în confecţii. Drăguţele noastre gagici Maryse şi Claudette, arborau două ţinute identice care constituiau un fel de uniformă: fustă bleumarin, corsaj roşu garibaldi cu ecusonul agenţiei „P.D.A”. pe fondul Arcului de Triumf stilizat. Beautiful deplin…

Şi zi, o cititorule apreciat: biroul meu.

De l-ai vedea! Mortal, ce lux! O masă din sticlă fumurie şi oţel cromat, cu platoul gros ca operele mele legate în piele de testicule. Pereţi bej pal, canapea bleu pal. Fotolii de piele alb intens. Acuarele pe pereţi şi mai ceva ca acuarelele, o uşă-geam mai mişto ca a abatelui îngerilor sau ca a beyului Tunisiei pentru că dă în plin

Champs-Zé. Şi să fi văzut catrafusele de pe masa mea de lucru! Impresionam ansamblu, ca un post de pilotaj al unui Concorde. Şi nişte cărţi pe rafturile invizibile ale unei biblioteci suspendate. De o mare frumuseţe. Nu dintre cele care se citesc, oh nu: din cele adevărate, cu totul superbe. Din cele pe care nu trebuie să le atingi de grijă să nu le terfeleşti impecabilitatea. De altfel, în afară de cărţile mele din editura Polar, premiul Goncourt şi dicţionarul Michelin, buchiselile nu sunt făcute pentru a fi citite.

Ţi le imaginezi aşa, pipăite, răsfoite, cu colţurile îndoite? La naiba, tremur. Bine, dar revin repede la tine, Cititorule plin de căinţă şi de hemoroizi, la maiestatea Agenţiei noastre. Atât de „design” cum se spune în franceza modernă. Ispititoare.

Asta e.

Dar prada nu s-a vârât în capcana noastră mirifică la suprafaţă. Ştii tu de ce? În publicitate, peste tot, era declarat în mod expres că nu ne ocupăm cu afaceri de cur. Prostănaci ai prohibiţiei. Ochiul bideului? Niciodată în viaţă. Săpunirea în pielea goală? Nu-i job-ul nostru! Hotelul Tringlettei[1]? Nu voiam să cunoaştem. Eram pentru treabă serioasă. Marile chestii încurcate. Marile delicte internaţionale. Spionaj industrial. Morţi suspecte. Or, pentru moravurile franţuzeşti, într-o agenţie de viclenie particulară, dacă-l refuzi pe încornorat, le condamni la inacţiune. Şi chit că ai un pinion pe Avenue des Champs-Élysées, asta nu schimbă nimic.

Zile…

Începeam să simţim ravagii în moralul nostru. Să ni se clatine şoriciul şi testiculele. Să ne necăjim pentru uniforma părăsită. Să devină imposibil de suportat să ne tot regăsim în cei 360-metri pătraţi ai Agenţiei, cu telefoanele noastre interne, ecranele noastre secrete de televiziune, laboratorul nostru în miniatură, arhivele noastre electronice şi toate celelalte. O chestie mortală, pentru nimica nimicuţa! Depunere de fonduri tentaculare,

1 tringler – act sexual (în argou) (n.tr.)

cheltuieli generale monstruoase. Toate astea ca să-mi înscriu coaiele pe tabloul de afişaj! Mulţumesc frumos, dom'le Gagiu! Ne năruiam în posomoreală. Pinuche reîncepuse să nu se mai radă. Béru introducea vinars în mod fraudulos în biroul lui în ciuda interdicţiilor foarte formale. Mathias venea în fiecare clipă să-mi cerşească reintegrarea sa în Cabana Populară. Şi cele două sirene pe care nu ne lăsa inima să le regulăm îşi povesteau istorii de peste-cur făcându-şi unghiile. Te-ai prins, spune, Cititorule Respectat? Adevărat dezastru. Un calvar silenţios. Care era tulburat doar de informaţiile pe care Louxembourgmatic-ul meu mi le îmbrâncea în trompele mele amorfe, aşa cum se bese un cal când îi vine cheful, să ne povestească despre drogatul care s-a aruncat pe fereastră sau despre noaptea lui Giscard la Armata Salvării.

Simţi bine calamitatea tuturor acestora? Noi ăştia, inactivi, în mijlocul acestui lux inutil? Simţi cum iese speranţa din noi ca un fâsâit urât? Presimţi falimentul ruşinos. Monumentalul vax. Şi întoarcerea la târlă cu urechile şi coada în jos, sub glumele nesărate ale pretenarilor, atât de evident fericiţi pentru eşecul nostru? De să-şi facă vânătăi pe coapse de prea mult lovit, gunoaiele josnice!

Şi pe urmă, s-a produs ceva.

O agitaţie dezordonată. Chiar în clipa când Bérurier, fără chiloţi, amuza sărmana galerie aprinzându-şi băşinile. Coborâse storurile electrice în acelaşi timp cu nădragii lui, aşa ca să se vadă bine flăcăruile albastre aprinse din posteriorul lui. O pură feerie. Sunet şi lumină pe curul Grasului! Ai fi crezul că este un traseu fosforescent în noapte. Spectacol complet: auditiv, vizual şi olfactiv. Perfecţiunea absolută. Doveditoare. Patentat, cum gem micii comercianţi fiscalizaţi până la măduvă.

Nu te poţi împiedica să râzi. Mister Gradube în aruncătorul de flăcări: o bucurie pură a spiritului. O încântare a ochiului. Mare artă: insolită, tulburătoare. Se

aplaudă pe rupte când iată melodiosul timbru al soneriei de la intrare ne susură lamento-ul lui pe patru note. Gring gling grang glong! De toată frumuseţea. Beethoven presurzit! Mathias are reflexul. El asmute contactul de apariţie. Pe un ecran se manifestă silueta unui tip care nu era în fine nici factorul, nici gagiul de la electricităţi din Franţa-Navarra.

Pentru moment, avem teatrul care ne tulbură. Sângele ne escaladează mutra: flux de maree roşie. Ne dă târcoale apoplexia pe cheltuiala noastră.

— Simt că este unul! behăie Pinuche.

Are şansa de a simţi ceva în afară de porcăriile Grasului! Aerisim rapid pentru a risipi miasmele. Apăsam pe butonul storurilor. Ginta secretarelor îşi zahariseşte moaca în catastrofă. Claudette este cea care merge să deschidă dând din crupă. Fiecare îşi ocupa postul, gătit pentru manevră. Nu lipseşte un nasture la Agenţia Paris-Détective. Niciun semn al Baronului. Totul este la locul lui. Florile artificiale din salonul de aşteptare încep să miroasă bine. Este o înflorire generală. Sărbătoarea bruscă a marelui loz.

Eu mă rabatez în biroul directorial. Mă forţez la pedegism[2]. Este dur să nu ai obişnuinţa. Trebuie să-ţi iei o mină, să-ţi dai aere, să ai atitudini. Să-ţi găseşti o gravitate amabilă ad-hoc. Să inspiri încredere deplină, dar mai ales să rămâi plăcut. Curtoazie franţuzească, gesturi de şaisprezecimi, pupile vigilente.

Aştept.

Se sună la uşa mea – totul este în sonerii, aici. Anclaşez semnalul verde anunţând că se poate. Claudette vine, cu corsajul întins de încordare. Anumite gagici, dacă ai remarcat, la cea mai mică emoţie, iată-le că-şi dilată avantscena. Deci, intră, precedată de pieptul ei.

— Este unul! îmi spune tremurând din dinţi, atât o leşină această mare veste.

Şi, dusă de bucurie, se precipită spre mine, cu limba

2 P.D.G. = preşedinte-director general.

aşa de agilă, că pare bifidă[3]. Eu îi altoiesc o pălmuţă cu degetul mijlociu aţintit în scobitură, ca să-i încununez delirul.

— Ce nume? întreb.

— N-a vrut să spună.

— Măcar eşti sigură că este un client?

— Oficial.

— În cinci minute îl introduci.

— Şi în aşteptare? întrebă ea cu pupila la orizontală, cu genele înnebunite ca doi fluturi în jurul unui bec cu gaz.

— Până atunci, mă introduci pe mine.

Bucuria care mă duce la compostare!

Efectele bucuriei sunt imprevizibile. Unele te fac să schelălăi altele te fac să te pişi. Pe mine mă constrâng la trepidaţii. La fel şi cu Claudette cea pornită, ei? Bine, este un carambolaş-express, pe colţul biroului. Ne jucăm de-a biroul închis, să nu ne ţintuim cochet într-un sertar supărător. Deja şi unghiul mobilei este un element propice. Îţi susţine jucătoarele, îşi expune uşor mulajul domnişoarei. Un adevărat răsfăţ.

Buun, foarte bine, Claudette are dreptul la mica ei şedinţă de scandalagiu poznaş. Asta nici nu ia cinci minute. Timpul cât domnul carambolează subreta în timp ce doamna se fardează în baie. În continuare se operează o reîmprospătare rapidă în baia mea de alături şi Claudette, fără a înceta să scrie Lolita cu fesele ei, se duce să-l caute pe acel prim, de neuitat client de marcă – despre care ai să vezi ce ciudată piatră-albă-dusă-de-curent este în continuarea capodoperei pe care ţi-o elaborez, o Cititorul meu Somptuos.

*

* * *

Şi el intră.

Este înalt, masiv, aproape frumos. Cam de 60 de ani. Părul aspru şi alb, faţa bronzată şi zgâriată de riduri minuscule, atât de fine încât seamănă cu urmele de peniţă.

---

3 bifidă – despicată – ca la unele reptile.

Are ochii deschişi la culoare, direcţi. Simţi un tip care a fost un luptător, dar căruia vârsta i-a cam tocit energia.

Îl salut şi îi arăt fotoliul din faţa mea. Vorbeşte. Cu un accent greu de determinat, gutural şi totodată cântător.

— Dumneavoastră sunteţi director la Paris-Détective?

— În persoană.

Cel sosit priveşte în jurul lui cu un ochi impresionat în mod favorabil.

— Frumoasă instalare, complimentează el.

— Mulţumesc.

— Se simte că totul este funcţional, nu-i aşa?

— Se străduieşte într-adevăr să fie, domnule?…

Se face că nu aude implicita mea întrebare. Întinde gâtul să examineze o acuarelă de Folon agăţată în spatele meu.

Bat darabana ca să-mi calmez nervii, să le las o mică supapă eliberatoare. Vizita asta este de saftea. Cum el continuă să se holbeze la acuarelă, murmur:

— Este un Folon.

— Nu cunosc, deoarece vin de destul de departe, dar este excelent.

— Şi mai este şi tare la modă, adăugai.

Vizitatorul meu îşi pune la loc în fotoliu cei 40 de centimetri pătraţi de fund pe care şi-i dezlipise.

— Aţi fost în poliţia… oficială, după spusele plăcuţei dumneavoastră? mă întrebă el.

Venise clipa fudulitului. În job-ul nostru – cel nou – trebuie să învârţi puţin mecanismele pentru a te impune.

— Am fost peste zece ani, comisar special şi aş fi devenit Marele Patron al Poliţiei Franceze dacă cel care ocupă postul în prezent nu s-ar fi temut că sunt grăbit. Ne-a opus un mare diferend. Mi-am dat demisia.

— Deci la ora actuală sunteţi cu adevărat privat?

— De jos până sus, dragă domnule… ăăă…?

Este ferm hotărât să nu-şi dea numele. Şi toate punctele mele de suspensie sau interogative nu vor schimba nimic.

— Atât de bine, continuă el. Cred că ce-aş putea să vă încredinţez va rămâne secret, indiferent de gravitatea acestor confidenţe?

— Se înţelege de la sine…

Acum, o Cititorule Avizat al celor două ale mele, este potrivit să-ţi precizez ceva ce merită să fie semnalat. În faţa mea, pe biroul de sticlă, se găseşte un calendar electronic. Deodată, data pe care o indică se şterge ca prin farmec, rămânând un mic ecran dreptunghiular. Ecranul nu rămâne gol pentru mult timp. Nişte litere încep să se înghesuie, să se alinieze, compunând cuvinte. Citesc într-o clipă:

„De ce naiba nu-ţi spune numele şi ce aştepţi ca să i-l ceri?”

Mă pocneşte o furie neagră. Aşa deci, trebuie ca Bătrânul – care rămâne în legătură fonică cu Agenţia încontinuu – să vină să-mi pună sare pe rană când vrea el! Ţine să-şi stabilească de la început autoritatea lui ocultă, să nu cumva să zburd în fruntea Agenţiei! Tip de maimuţoi, crocodil, sclavagist!

— Aş putea să vă ştiu numele, domnule?

— Inutil.

— Lipsă de încredere?

Mă priveşte cu gravitate. Găsesc că are un aer obosit. Ai zice un bătrân mascul care s-a săturat să-şi ducă viaţa şi care ar muri cu plăcere un pic, chestia e să aibă un pretext pentru a se odihni.

Exact în clipa aceea, cum se scrie în adevăratele romane poliţiste care au corp – la morgă – şi sânge pe manetă, telefonul meu interior începe să sune. Face un zgomot slab şi sforăitor ca al unui motan apucat.

Deschid. Este Mathias.

— Patroane?

— Hmm?

— Clientul dumneavoastră se numeşte Hans Kimkonssern. Este neamţ şi a aparţinut serviciilor de contraspionaj naziste. A petrecut o parte din război la

Lisabona. La eliberare, un tribunal aliat l-a condamnat la moarte în contumacie. A avut timp să se expatrieze în Uruguay şi de atunci locuieşte la Montevideo sub falsa identitate de Pietro Cavalo.

Sunt sufocat de viteza fulgerătoare a Roşcatului.

— Jos pălăria. Nu cumva ai şi vârsta portăresei lui în acelaşi preţ?

Mathias râde şi închide.

Acest mic interludiu, o Cititorul meu de tâmpenii, este ca să-ţi semnalez culoarea prăvăliei noastre. Fiecare client, în timp ce moţăie în salon, este supus flash-ului cu sunet, ştii ce? Fără să ştie! Amprentele îi sunt prelevate de pe soneria de alarmă – mereu lustruită după orice vizită – şi Mathias operează cercetările în trombă, verifică „hârtia" noului sosit, dacă are vreuna. Pentru primul nostru clienţel recunoaşte că am căzut asupra unei păsări rare. Este un semn bun.

O linişte uşoară ca un puf de păpădie în aerul matinal – asta face frumos într-o carte şi nu costă nimic – succede scurta mea convorbire.

Îmi încrucişez mâinile energice şi investigatoare în faţa mea şi mă apuc să-l contemplu pe vis-à-vis-ul meu cu o privire nouă. Seamănă în mod efectiv a foarte nazist de belle époque, care-ţi smulgea testiculele pentru a le face săpun micuţilor nemţi foarte curaţi şi – ce ştiu eu ce încă – ceasuri teutone de aur făcute cu dinţi de aur care mestecau cuşer.

— Deci aţi venit să-mi expuneţi o problemă delicată, spusei pentru a termina cu preambulurile, dar pătrundu-vă incognito-ul?

— Exact.

— Ei bine, vă ascult.

Îşi scarpină părul aspru ca pieile care acoperă atât de beauliful casele Northwood.

— Vă previn că este ceva tragic şi totodată rocambolesc. Mă abţin să-i răspund în stilul: „Mă aştept la aşa ceva" sau „Asta nu-mi displace". Să nu-l zăpăceşti pe

un tip pe cale de a face confidenţe, altfel îşi încolăceşte efuziunea ca pe o cochilie de melc, îşi spiralează elanul, înţelegi, Cititorule Motorizat? îl fierb înăbuşit din privire pe amicul Kimkonssern. Avantajul de a cunoaşte un secret pe care interlocutorul tău crede că-l ignori este incalculabil. De la inventarea cifrelor romane de către gagiul Cezar, nu s-a mai descoperit nimic atât de convingător.

— Aţi auzit vorbindu-se de Stéphane Lhurma? mă întrebă el.

— Fabricantul de aparate sanitare? Concurentul veselilor mei camarazi, dueliştii Jacob şi Delafon?

— Deci cunoaşteţi, înregistrează neamţul.

Cunosc şi sunt surprins. Ce-ar putea avea de-a face un tip faimos pentru echiparea băilor cu un vechi spion german expatriat? Vezi tu, Cititorule Sodomizat, în job-ul meu, asta rămâne interesant non-stop (sau nonne-stop cum spun carmelitele în vacanţă): îţi imaginezi că ai epuizat filonul scârbos al stupefacţiei, dar aceasta continuă să plouă. Blazat, neblazat, trebuie să treci prin morişca surprinderii. Un adevărat cadou, fain, cu panglica aurie, păr pe puţă!

Văzând că tac, este constrâns să continue, din moment ce reprezintă partea interesată. Când intri într-un magazin, nu-i vânzătoarea cea care vorbeşte prima, ci este de datoria moacei tale.

— Stéphane este un vechi prieten. Am fost condiscipoli, odinioară, în Elveţia, la Rosay.

— Asta dă naştere unor legături, convin eu ca un mod de a unge pâlnia confidenţelor lui.

— Am trăit mult în străinătate.

Tuşeşte. Privirea lui de culoarea stridiilor de mare sudică se întoarce de la persoana mea în ciuda forţei de atracţie care o caracterizează.

— Stéphane Lhurma a făcut recent o călătorie în Am… în ţara unde locuiesc şi hazardul a vrut să ne întâlnim într-un restaurant. Ce emoţie! Am căzut unul în

braţele celuilalt! Bineînţeles, prietenul meu mi-a povestit viaţa lui. Mai curând sinistră, în ciuda reuşitei lui sociale. Este văduv şi unicul fiu i-a fost ucis într-un accident. Lhurma m-a invitat în Franţa şi eu am acceptat.

Este bizar accentul lui Hans Kimkonssern. Iată un pelerin care vorbeşte perfect franceza. La început trebuie să fi avut accent german, dar trăind într-o ţară spaniolizantă, acesta s-a asuplizat, s-a rotunjit. Eroziunea latină l-a lustruit.

— Am debarcat acasă la Stéphane acum patru zile. Locuieşte într-o casă confortabilă în La Celle-Saint-Cloud. Cu toate acestea, proprietatea nu este pe măsura situaţiei lui. Este o reşedinţă „Île-de-France”, de şase camere, pentru întreţinerea cărora este de ajuns o singură servitoare. Casă bătrânească de familie – dacă înţelegeţi? De altfel acolo s-a şi născut prietenul meu.

Komkonssern povesteşte bine. Plasează încetişor situaţia, plantează decorul. Acum, va putea să-şi ejaculeze mica lui povestioară.

— Am petrecut trei zile de adevărată destindere în compania vechiului meu camarad. Nu ne văzuserăm de treizeci şi cinci de ani şi aveam destule lucruri să ne povestim… Şi apoi, ieri după amiază, prietenul meu a trebuit să plece, chemat la Amsterdam pentru afacerile lui.

Hans Kimkonssern suspină şi privirea i se albi ceva mai tare.

— La sfârşitul după-amiezii, pe când citeam pe terasă nişte reviste ilustrate, cu un scotch la îndemână, a sunat cineva. Menajera a introdus o fată superbă, roşcată cu ochii verzi. Îmbrăcată puţin cam ţipător. Îmi spune că se numeşte Julie şi reprezintă o „mică surpriză pentru mine” expediată de prietenul meu Lhurma. Mi-a trebuit o clipă ca să înţeleg şi trebuie să fi avut un aer prostesc. De fapt, această persoană aparţinea unei case specializate în galanterie de lux şi blestematul ăsta de Stéphane o „comandase” pentru mine ca să mă distreze în timpul absenţei lui, deoarece îi precizasem că apetitul meu sexual

rămăsese mare în ciuda vârstei.

— Delicată atenţie, făcui, aveţi prieteni aleşi, dragă domnule.

El are un surâs îndoielnic.

— Nu-i mai puţin adevărat că un asemenea cadou te pune întrucâtva în încurcătură. Nu că aş dispreţui sexul frumos, dar în fine, când o fată vine să se ofere aşa, cu totul, te dezorientează, nu-i aşa?

— Momentul de ruşine a trecut repede, recitai ca un francez din clasa mijlocie care dispune de un solid stoc de locuri comune lăsate prin testament de către strămoşii săi.

Kimkonssern face o mutră plină de preţiozitate.

— Încântătoarea Julie a ştiut, evident, să mă facă să-mi depăşesc zăpăceala. Am început prin a sta de vorbă, ca nişte prieteni, apoi a urmat cina cu lumânări şi Doamne, lucrurile au luat întorsătura pe care trebuia s-o ia.

— A fost straşnic? întrebai nesăbuit.

Pe ecranul calendarului meu electronic o frază mânioasă explodează:

„Supraveghează-ţi limbajul, San-Antonio!”

Bătrânul Ciocluşor care îşi joacă pionii! Presimt că n-o să treacă mult până am să trag draperia peste releul nostru.

— O mare tehniciană, îmi răspunse neamţul fără să se formalizeze. Am petrecut o noapte de mare calitate.

Bun, îţi şoptesc puţin à parté ca să-ţi expun modul meu de a gândi, o Cititorului Varicos. Simt că vine lovitura aventurii cum sora medicală a unui mare cardiac simte venind Mistralul în timp ce numără picăturile de digitalină. După părerea mea, roşcata bath a înghiţit paralele lui Hans Kimkonssern plus câteva bibelouri preţioase de-ale gazdei lui. Având în vedere situaţia lui dubioasă, vechiul nazist nu poate face plângere, atunci vine să-mi plângă mie pe vestă ca să-i găsesc în secret fufa. Hotărât lucru, m-am înşelat zburdând prea repede. De fapt, primul meu client în calitatea mea de „privat” nu reprezintă decât o afacere căcăcioasă care-ţi provoacă vomă. E un fleac, o hăituiala

minoră, o încurcătură turistică. Domnişoara iubăreaţă, Parisul cel Mare, capcana cu târfe, fazan faimos.

Nu-i suficient să precizez pe plăcuţa mea cea spălăţică faptul că Agenţia Paris-Détective nu se ocupă cu fraieri. Mai rămân totuşi delictele de sex de deturnat de la turnul meu de control.

— Şi atunci? exalai într-un suspin care deja era de consternare.

Neamţul îşi agăţă cele două găuri albastre ale ochilor lui de privirea mea proeminentă de dispreţ cum scria Alfred Proust în „Găsirea Timpului Câştigat”[4] care i-a adus, cred că este bine să amintesc, Premiul Goncourt cu palmă şi o cutie de biscuiţi nantezi.

— Atunci? repetă Kimkonssern.

— Da, atunci?

— Atunci, în dimineaţa asta, în timp ce dormeam, a sunat telefonul. Directorul hotelului Van de Schishoon din Amsterdam mă informa despre decesul în stabilimentul lui a dragului meu Stéphan Lhurma. Criză cardiacă în mijlocul nopţii. I-a fost rău, a sunat, dar când s-a prezentat băiatul de pe etaj, el murise deja şi doctorul chemat de urgenţă n-a putut decât să constate decesul.

Ia te uită: bifurcăm. Nu este finalul pe care-l prevedeam.

— Urâtă poveste, convenii plasând în intonaţie tot ce pot găsi mai amabil.

— Vai, asta nu-i practic nimic în comparaţie cu ceea ce urmează, adăugă vizitatorul meu.

Dintr-odată, deschid o gură… aşa de mare. Ai zice un pelican care ar vrea să-l halească pe generalul Amin Dada.

— Spuneţi! Spuneţi repede! îl implor.

— Năucit de ceea ce aflasem, mă întorc spre Julie, deoarece împărţise aşternutul cu mine şi pentru a dormi. Ea dormea pe o parte. O strig, dar nu-mi răspunde. O scutur. Şi atunci observ că este moartă. Are gâtlejul tăiat şi i se scursese tot sângele. Acesta străbătuse toată grosimea

4 Se referă de fapt la „În căutarea timpului pierdut” (n.ed.)

saltelei şi a somierei şi forma o imensă pată neagră pe mochetă.

Cu acestea, Hans Kimkonssern tace.

Poate să tacă!

Eu zburd.

Am de ce!

Bine, e rândul lui mandea să vorbesc, nu?

Trebuie!

Caut să enunţ ceva fulminant de pertinent, ceva simţit, mulat în bronz.

Găsesc.

— Aveţi somnul greu! îi fac şi eu, aşa.

Şi acum, Cititorule Prostatic, puţină linişte, please.

Un minut, ce, în mod clasic (în genul meu, eu sunt un cacic). Un minut de tăcere ca omagiu pentru dragii noştri dispăruţi: Julie Roşcata, moartă pe câmpul donneur, Stéphane Lhurma, regele bideului cu injecţiune directă, decedat în noaptea asta sub aripile morilor olandeze.

Din nou se precipită literele pe cadranul calendarului. „Şi servitoarea?”

Mulţumesc pentru sfat, bătrân sfrijit! Îmi cunosc eu bordelul meu.

Cu toate acestea, repercutez:

— Şi servitoarea?

Hans Kimkonssern clatină din cap.

— Astăzi este ziua ei liberă, a plecat aseară şi nu se va întoarce decât mâine dimineaţă.

— Dumneavoastră n-aţi auzit nimic?

— Absolut nimic.

— Deci cineva a pătruns în camera dumneavoastră şi i-a tăiat gâtul tovarăşei de pat fără să percepeţi nimic?

— Parc nebunesc, dar aşa este.

Reiau fraza care termină în mod atât de spectaculos capitolul precedent, dar asortând-o de data asta cu un încântător semn de interogaţie, aşa ca s-o transform în întrebare.

— Aveţi somnul greu?

— Mai curând din contra.

— Atunci v-or fi drogat?

Reflectează ca o oglindă lustruită cum se cuvine.

— Ăă… nu cred. Am avut în mod cert ceva dificultăţi în a răspunde la telefon, dar era foarte devreme şi am băut destul de multă şampanie, Julie şi cu mine, în cursul nopţii.

Prostissime Cititor, tu mă cunoşti, nu? Când soseşte clipa loviturii de teatru, am acea supapă care face „tuuut”.

— N-o fi fost o lovitură de-a lui Shin Bet, domnule Hans Kimkonssern?

Vuuup! Ce coborâre în vrie! Camaradul meu de peste Rin are penele încleiate la aripi. Ele devin grele ca marmura. Gura lui cu buze subţiri se deschide pentru a-mi descoperi un incisiv aurificat şi o plombă de molar în tonuri sumbre. Nu ştie de ce să se mai agaţe. Îi vine să-mi pună întrebări, să facă remarci, să se găsească în altă parte. Oh, da, asta mai ales: în altă parte! La Montevideo de exemplu. Ar fi trebuit să rămână în faţa Dubonnet-ului său, ori a Batidei lui. Nişte unde colorate trec şi retrec peste faţa lui. Ştii, cum sunt chestiile alea dubioase din unele vitrine, care se învârtesc curgând cu moliciune, groase, vâscoase, magice. Albastru, indigo, roşu… Într-un vas… În mijlocul unui lichid bizar pe care n-aş vrea să-l încerc pe nădragii mei. Alege atitudinea cea mai primitivă: aceea de a tăcea.

Gura! Să aştepţi şi să vezi.

Eu, în cazul acesta, gentleman până în vârful unghiilor, mă cunoşti, nu, Cititorul meu Frământat? Nu abuzez de situaţie. Nu răsucesc cuţitul în rană. Aş putea s-o fac pe matamore şi chiar pe matadorul, ólé! Să-i fac nişte veronici subtile acestui bătrân taur teuton, plin de banderile până la a semăna cu un arici de mare.

— Nu staţi în Franţa sub identitatea dumneavoastră veritabilă nu-i aşa? Ar fi prea temerar. Vă numiţi Petro Cavalo, ca la Montevideo?

Îşi mişcă gura, dar îi este difficult, ca a merge printr-o mlaştină cu încălţăminte de schi în picioare.

— Să… Eu… Ei bine… Într-adevăr…

— Să presupunem că Serviciile Secrete Israeliene ar fila curent cu prezenţa dumneavoastră la Paris şi că v-au făcut figura asta urâtă asasinând-o pe domnişoara Julie în aşternutul dumneavoastră, aşa ca să vă bage într-o belea periculoasă?

E pierdut omul. Scheaună:

— Dumneavoastră… credeţi?

— Recunoaşteţi că ar fi nostim de perfidă ca răzbunare. În loc să vă răpească pentru a vă judeca la Tel-

Aviv, ceea ce în zilele noastre ar fi destul de rău văzut, se mulţumesc să vă trântească în braţe o crimă. În cazul dumneavoastră ar fi ruina existenţei.

Pocnesc din degete:

— Vreţi să pariem că v-au şutit paşaportul fals, în scopul de a vă împiedica să părăsiţi Franţa în grabă?

Hans Kimkonssern aprobă.

— Într-adevăr.

— Ceea ce motivează prezenţa dumneavoastră în biroul meu, nu-i aşa? Poziţia dumneavoastră este critică: o fată cu care aţi petrecut o noapte de plăceri vinovate, a fost găsită cu gâtul tăiat. Dumneavoastră nu dispuneţi de niciun act de identitate şi figuraţi pe vechi liste de personaje căutate pentru crime de război: în plus, gazda dumneavoastră şi unicul sprijin în Europa, bunul Stéphane Lhurma, a decedat în mod nefericit. Curat Kafka!

— Cum de sunteţi la curent cu identitatea mea?

— Am adus cu mine o fotocopie a principalelor dosare ce figurau la serviciul antropometric de la Poliţie; în timp ce aşteptaţi în salon, un colaborator de-al meu v-a identificat fără greutate.

Îşi apucă ţeasta cu amândouă mâinile – şi în fond ce-ai vrea să facă altceva, hmm?

— Puteţi face ceva pentru mine?

— Da, să vă ofer un scotch, domnule Kimkonssern. Deoarece păreţi a avea cea mai urgentă nevoie de el.

Mă ridic şi fac să culiseze un tablou de Georges Mathieu care reprezintă semnătura unui notar de provincie sub o antenă de televiziune, totul în roşu şi auriu pe fond negru şi care se intitulează „Domnul Fratele Regelui, vânând peripateticiana pe culoarele de la Saint Germain”.

Opera îţi dă un şoc.

Ceea ce ascunde îţi permite să-ţi revii, deoarece maschează atât de bine o nişă plină cu flacoane onorabile.

— Presupun că sec şi fără gheaţă?

Aprobă.

Mă simt bine. Vesel ca pentru o plecare în vacanţă. Prima mea anchetă ca privatizat: Ce baftă! Straşnic! De loc banal. Exciting. Clientul meu seamănă cu o tartină de pe care a curs dulceaţa. Se clatină în fotoliu. Ochiul lui albastru, când îl examinezi de aproape, observi că este tivit cu galben. Probabil că a băut grozav, Hans-ul, în sudul Americii, departe de cârnatul de Frankfurt: Marele Berlin al lui Adolf i-a rămas de-a curmezişul în stomac. Graţie prieteniei lui Lhurma, s-a hazardat în vârful degetelor în bătrâna Europă ca să respire puţin din aerul tinereţii lui înainte de a se întoarce ca să crape acasă la uruguayeni. Bine zidit în venerabila reşedinţă la La Celle-Saint-Cloud, se credea la adăpost de cele vechi şi malefice, domnul Kimkonssern. Şi apoi, vezi… Lipsă de noroc! Trecutul este o capcană pentru lupi. Când a fost băgat prea mult în rahat pentru a se mai salva, s-a făcut amiază!

Pentru o veche figură a contraspionajului, îl găsesc puţin cam descumpănit, pe herr Hans. Timpul nu iartă. Un boxer fără ring devine repede o cârpă. Îmi face puţin milă, Kimkonssern. Şi tu, Cititorule Segace, îţi spui: „Bine, dar Sana îi cântă în strună acestui rechin. Crede în povestea fetei înjunghiate lângă el în timpul somnului! Are caramel sub ţeastă, sau ce?”

Ei bine, am să acopăr o suprafaţă mare ca piaţa Concordiei: nu pun la îndoială versiunea lui asupra faptelor. Are o latură de om păcălit, clientul meu, care n-ar trebui să înşele. Se simte omul încolţit într-un colimator înspăimântător. Şi-a băgat degetul acolo fără să-şi dea seama.

Tastăm pe muteşte. Privirea lui decolorată aderă la persoana mea. Nu este rugător, ci direct. Este privirea unui individ depăşit, dar care este gata să-şi suporte destinul dacă într-adevăr nu există mijlocul de a face altfel. Numai că, *dacă există mijlocul de a face altfel*, este pentru! În bloc!

— Am bani, articulează el.

Rămân de neclintit.

— Mulţi! adăugă Kimkonssern.

Rolul meu ar vrea ca să mă arăt un pic interesat – vezi o idee cupid. Chestiunea este că paralele – tu o ştii, o Cititor al feselor mele – sunt un articol secundar pentru mine. Eu aparţin celor care vor suficient, nu celor care pretind mult.

— Asta poate să ajute, convin eu.

Hans Kimkonssern îşi descheie cămaşa şi-mi arată un brâu de pânză cu multe buzunare.

— Două sute de mii de dolari! anunţă el.

Fac un calcul rapid. Cu toate că este în scădere, micuţul „s” barat, asta ar reprezenta 100 milioane de franci vechi.

În mod sigur este mai puţin frig cu o asemenea saltea în jurul pântecului.

— Trebuie să mă scoţi din asta, domnule Antonio. Sunt nevinovat de moartea acestei fete!

— Cum vă imaginaţi dumneavoastră salvarea dumneavoastră, domnule Kimkonssern?

— De urgenţă, am nevoie de un paşaport şi de un loc la avionul pentru America de Sud!

— Ştiţi că există extrădarea cu Uruguayul pentru drept comun?

— Puţin important. Odată acolo, m-aş descurca, am relaţii importante.

Scutur din cap.

— Vai, dumneavoastră confundaţi agenţia mea cu o oficină pentru răufăcători. Falsificarea documentelor nu figurează în catalogul nostru.

Pare să se încovoaie puţin.

Murmură: „Da, bineînţeles…”

Şi pare deodată infinit de mizerabil.

— Aşadar nu puteţi face nimic pentru mine?

— N-am spus asta.

Apăs pe un buton cu timbru (de trei franci, dar acesta e în vânzare la marketing). Hans Kimkonssern şi-a ridicat capul. Speranţa este un soare. Iată-l că iese din umbra

angoasei. Că-mi freamătă din priviri în aşteptarea colacului meu de salvare.

— Adresa lui Lhurma la La Celle-Saint-Cloud?

Mi-o dă. O notez. Mathias bate la uşă. Îi spun să intre şi i-l desemnez pe vechiul contra-spion.

— Domnul s-a trezit azi dimineaţă alături cu o demoazelă cu gâtlejul tăiat, crede că este o glumă care i s-a făcut. Mi-ar plăcea totuşi ca tu să procedezi la un examen foarte profund al mâinilor lui.

Kimkonssern are o uşoară tresărire. Dar îl urmează pe Mathias fără dificultăţi.

Nici nu s-a închis bine uşa în urma lor, că telefonul sună ca un nebun. Este Bătrânul.

— Ei bine, spune şi tu, pentru o primă afacere, iată ceva care promite. Ce ai de gând să faci, San-Antonio?

Cobor în mod deliberat maneta disjunctorului.

— Ceea ce este necesar, domnule, răspund.

Şi închid.

Aşa ca să înţeleagă bine că atunci când eşti şeful unei agenţii particulare, înalţii funcţionari de gabaritul lui nu mai au dreptul să te ţină de puţă când te duci să faci pipi.

Şi chiar dacă l-ar apuca damblaua, ce-ai vrea să facă ex-directorul meu, dacă este „Ex”? Ar fi divergenţe de vederi şi „Paris Détective” ar exploda; spune, Cititorule Scabros, de unde eşti tu, miroşi scandalul? auzi drăguţul concert al ziarelor în legătură cu poliţiile paralele şi altele? Sub bagheta lui „Canard”, cu „Minute” solo de flaut şi „L'Huma[5]” la baterie! Ar fi demisia anticipată a Bătrânului Melon.

Este bine să iau frânele în mâini, de la intrarea în joc, altfel s-ar ocupa el repede de toate, Tunsul. Ar veni să umple călimările şi să cureţe murdăria de muscă. S-ar uita dacă unghiile ne sunt curate şi ce culoare are urina noastră. Comandanţii în stilul lui sunt sifilitici şi consorţi, investitori, violatori, paznici de W.C.-uri. Pătrund în personalitatea ta ca într-o cabină telefonică. Teren cucerit. Tu n-ai de spus decât „yes, sir” cu vârful degetelor placate pe cusătura nădragilor, cu privirea pierdută în infinitul supunerii.

Mulţumit de demonstraţia mea de forţă, mă duc la labo. Încăpere luminoasă, înghesuită cu materiale – o nebunie! – dacă poţi să-mi citezi denumirea a trei dintre obiectele ce se găsesc aici, vei avea dreptul la o spălătură cu lavanda Alpilor.

Mathias are ochii lui de iepure albinos lipiţi de lentilele unui microscop bi-ocular.

Examinează antebraţele păroase ale lui Hans Kimkonssern.

— Ei? fac eu bine dispus.

— Negativ! răspunde Mathias smulgându-şi privirea de la oculare.

Are ochii plini de atenţie, cum ar scrie Maurice Druon în eseul lui (*netransformat*) asupra culturii servitorului partizan din Anglia.

— Nici cel mai mic strop de sânge pe degetele sau

5 L'Humanité.

unghiile lui. În schimb, am descoperit aşa ceva pe părul lui, în spatele capului, ceea ce ar confirma că stătea cu dosul la tovarăşa lui de pat în timpul crimei.

— În acest caz, am plăcerea să vă confirm acceptarea mea, domnule Kimkonssern. Dacă vreţi să mă urmaţi…

El îşi dă jos manşetele. Îl las să se încheie şi îl antrenez în holul Agenţiei. Maryse, în spatele unui birou nichelat, bate din nou la maşină o pagină din „Point” consacrată cancerului de gât la fumători, ca să-şi dea un aer aferat.

Trec peste şi merg să deschid o uşă pe care scrie „Arhive” cu caractere aurii de un efect foarte drăguţ. O mică încăpere garnisită cu rafturi îndesate cu dosare noi. Fundalul pivotează exact ca biblioteca din castelul bântuit de Lord Braniburn (Clatintesticol) în „Vampirul suge ca un zeu”. Apare o cameră elegantă, stil englezesc.

— O să vă instalaţi aici pentru un timp, domnule Kimkonssern. Baia se găseşte acolo, vedeţi. Şi în micul dressing alăturat, o uşă dă pe palierul altui imobil. Puteţi să ascultaţi radioul, să priviţi la televizor, să citiţi revistele care se găsesc pe comodă. Angajaţii mei se vor ocupa de hrana dumneavoastră precum şi de furnizarea obiectelor de care s-ar putea să aveţi nevoie. Vă voi ţine la curent cu dezvoltarea anchetei.

Mă pregătesc să mă retrag, dar mă apucă de o aripă.

— Şi… ăă… condiţiile?

— Zece mii de franci în caz de eşec, 100.000 în caz de reuşită, corect?

Îşi mângâie bărbia şi murmură.

— În caz de reuşită, vă voi da mult mai mult.

*

* * *

Hans plecase în goană, deoarece toate uşile sunt deschise. Un poştaş blajin umple cutia de scrisori în timp ce tranzistorul agăţat la ghidonul bicicletei lui difuzează un cântec minunat de Michel Delpoire, cum se duce la vânătoare în trestii.

Şi noi la fel. Numai că pentru început glicinele şi tisa înlocuiesc trestia. Şi că vânatul este deja răpus! Ţeapăn ca ştii tu ce când o damă de bun gust o confundă cu un şerbet de zmeură. O găsim fără greutate, pe Julie. Îţi spun: este de ajuns s-o iei pe unde sunt uşile căscate. Sărmana puştoaică. Marmură! Carnea ei lipsită de sânge este palidă, împestriţată delicat cu albastru. În jurul gâtului poartă un fular vânăt ce acoperă zece cărări lungi. Sângele închegat formează un tiv gros sub învelişul lui. Şi este adevărat că s-a golit de sânge în timpul nopţii şi că sângele a traversat în parte aşternutul pentru a forma o hartă a Italiei pe mochetă.

Mathias se pune pe treabă, fremătând ca un câine al lui Michel Delprune în cântecul ăla. Toţi au vrut să mă escorteze, cioclii. First afacere a noastră, să nu-mi spui mie că ar rata vreunul la coş, sau că acceptă să continue să facă tapiserie la birou. Suntem toţi patru grămadă, Cititorule Frivol. La fel ca şi micuţii muşchetari.

Pinuche scotoceşte în cameră. Béru după o privire asupra cadavrului, pleacă să amuşine afară, în împrejurimi. Iar eu, ştii ce? Deschid telefonul şi cer la informaţiile internaţionale, numărul de la hotelul Van der Schishoon. În continuare, o operatoare drăguţă mă pune în comunicaţie cu Palatul olandez, după ce m-a făcut în toate felurile pentru că am avut îndrăzneala să pretind că sunt grăbit.

Bine. Recepţia. Cum nu cunosc din olandeză decât cacao Van Huten, mă exprim în engleză. Anunţ „poliţia franceză” şi că trebuie să vorbesc cu directorul în legătură cu decesul de azi-noapte. Mi-l dau fără mofturi. Directorul de la Van der Schishoon are o voce care te face să te gândeşti la o placă de tablă pe care ai arunca boabe de orez. Cuvintele plesnesc pe buzele lui cu o sonoritate fluidă şi metalică.

Îi cer precizări în legătură cu decesul lui Stéphane Lhurma şi el îmi explică totul cu destulă răbdare, grijuliu să furnizeze un maximum de precizie cu un minimum de

vocabular. De unde reiese: „că, da, Lhurma era un obişnuit al stabilimentului său... Că l-a sunat pe paznicul de noapte... Că acesta din urmă l-a găsit fără cunoştinţă şi a chemat doctorul... Că, vai! doctorul Van Trilock n-a putut să constate decât decesul ca urmare a unei crize cardiace. Că poliţia din Amsterdam, la cerere, a transportat corpul la Medikalenlégaluche Institutenderlischproof şi a pus sigiliu pe uşa camerei lui”.

Şi, adăugă că el ne stă în întregime la dispoziţie pentru toate demersurile sau informaţiile complementare şi că, dacă ne interezează, ne poate expedia pliante cu hotelul lui ale cărui ferestre dau toate spre Lüsbrock Kanal.

Îi mulţumesc acestui personaj incomparabil şi sun Poliţia din Amsterdam unde îl cunosc pe Kommisarium Mhoudepaaf, un poliţist energic. Îl am pe loc. Îi fac un pic de conversaţie fără să-i dezvălui noile mele activităţi şi-i cer să mă informeze despre decesul lui Lhurma. Nu se ocupă el de afacerea asta, dar se duce să vadă care este acela şi o să mă sune în câteva minute.

Aceste diverse convorbiri m-au mobilizat un bun sfert de oră. Coechipierii mei continuă să se agite la treabă ca nişte furnici. E frumos să-i vezi, adevăraţi anchetatori puşi pe treabă. Nu-i nevoie să le dai ordine, fiecare ştie ce are de făcut şi ia iniţiative pe măsura lui. Sună telefonul. N-ar putea să fie deja Mhoudepaaf care abia închisese.

— Ascult?

O voce de femeie. Dacă ar exista episcopi-femei, persoana care telefonează ar purta un costum de tweed şi un pulover, ca toţi episcopii în prezent, în loc de rasă violet pe care poate că o are pe ea. Timbrul vocii ei este vătuit, onctuos.

— Vă rog să binevoiţi să mă scuzaţi, spune necunoscuta, aş dori să vorbesc cu domnişoara Julie.

— Din partea cui?

— Doamna Angèle.

În mod sigur, matroana.

— Julie este ocupată pentru moment, spusei.

Vocea se fleşcăie.

— Este foarte supărător, mă tem că a uitat de o întâlnire importantă. În cât timp poate să mă sune?

— Hmm, ştiu eu… Face un solo de clarinet unui domn care are multă reţinere, ştiţi…

— Doamne, şi clientul ei care o aşteaptă în salonul verde! Puteţi să-i spuneţi că Pedegeul (P.D.G. = preşedinte director general) conservelor este aici, deja în ţinută de lucru?

— Doriţi să vă sune?

Interlocutoarea invizibilă îşi pierde puţin din urbanitate.

— Nu de un telefon am eu nevoie!

— Daţi-mi totuşi numărul, doamnă Angèle, am s-o grăbesc şi vă voi suna imediat ce va fi gata să se întoarcă la Paris.

Persoana se execută (colaboratoarea ei – cât despre ea – fiind deja executată). Iau notă.

Mathias se anunţă, strălucind tot, ca un Van Gogh proaspăt lustruit.

— Ceva pozitiv, Ruginitule?

El aprobă.

— Şampania a fost drogată. Am găsit urme de delirium 12 pe fundul celor două sticle băute de neamţ şi tovarăşa lui.

— Asta-i tot?

— Fetei i s-a tăiat gâtul cu un brici care apoi a fost aruncat în W.C. A rămas blocat în sifon.

Îmi arată instrumentul crimei, învelit într-o foaie de plastic.

— Marcă franţuzească?

Scutură din cap.

— Argentiniană.

— La naiba, lansez elegant, ca în frumoasele romane de la începutul acestui secol, „ceilalţi” fac bine lucrurile. Cum ţi-a venit ideea să te uiţi în closet?

— Tom Degeţelul…

— Adică?

— Stropii de sânge mergeau de la pat la closet.

— Şi altceva?

— Crima a avut loc între orele patru şi cinci dimineaţa. Fata nu şi-a dat seama de nimic. Un tehnician adevărat, culc! Erau doi.

— Urme de pantofi?

— Dacă putem spune aşa, deoarece criminalii aveau şoşoni enormi de fetru peste pantofii lor.

— Cum de ştii asta?

— Şoşonii ăştia trebuie să fi stat grămadă în portbagajul unei maşini ce transporta zahăr pudră.

— Zahăr pudră?

— Să zicem că într-un coş cu provizii trebuie să fi avut un pachet cu zahăr care a crăpat. Granulele de zahăr s-au prins în fetrul şoşonilor şi mocheta camerei le-a dislocat. Oh, cu ochiul liber, toate astea sunt ascunse, dar un examen profund permite determinarea naturii şi numărului de şoşoni.

— Bine, ce altceva?

— Dacă vă spun că fata a avut raporturi sexuale înainte de a adormi nu v-ar surprinde.

— Asasinii purtau mănuşi, bineînţeles…

Încă mai ţopăie, pândind în jurul lui, încruntându-se ca perii de pe morcovi.

— N-a fost scotocită nicio cameră, nicio mobilă. Menajul este făcut aici foarte sumar şi suprafeţele plane sunt acoperite cu un strat uşor de praf, ceea ce îmi permite să fiu formal în această chestiune.

Pinaud se înfige, în schimb, agitând ca pe un trofeu o fotografie ce reprezintă doi trapezişti fotografiaţi în clipa când, lăsându-şi şi unul şi celălalt trapezul, se încrucişează pe traseul unei traiectorii impresionate. Privită de aproape, se constată că este vorba de un trucaj de bâlci în sărbătoare. Trupurile trapeziştilor sunt pictate. Un băiat şi o fată hilari şi-au trecut capetele de prostănaci prin

orificiile prevăzute.

— Servitoarea şi gagiul, ei, prezintă Pinuche. Am şi adresa ei din Nantes unde tatăl ei este tapiţer.

— O.K., cere un taxi care să te ducă la gară. Încearcă s-o culegi pe puştoaică şi s-o duci la agenţie fără să-i spui nimic din ce s-a petrecut aici.

Telefonul ne face să tresărim. Deschid. O operatoare de distanţă mare îmi anunţă Olanda. Şi puff, iată-l din nou pe Kommissarium Mhoudepaaf.

— S-a terminat autopsia francezului, îmi spune el, uitând că, personal, nu sunt din Batavia, nici cambodgian. A decedat realmente de moarte naturală: ruptură de anevrism. În privinţa asta nu e nicio îndoială.

Îi mulţumesc cu atât mai călduros, cu cât în zona lui este un frig de groază în perioada asta, aşa încât ecloziunea lalelelor – care trebuia să aibă loc pe 28 aprilie în vederea sărbătorilor de întâi Mai – a fost amânată pentru doisprezece mai, dacă nu cumva vor fi contra-ordine, aşa că vezi că nu bat câmpii.

Atac biroul lui Lhurma. Îi explorez secretele, clasoarele, sertarele, toate chestiile. Iau câteva note, nu găsesc nimic pasionant – şi de ce aş găsi ceva pasionant, poţi să-mi spui. Zi-i, Cititorule Afrodiziac?

Bérurier năvăleşte de afară, cu un aer sărbătoresc ca un măr în floare.

Ţine o batistă de cele patru colţuri. Şi de care! De un jeg atât de repugnant, abominabil, încât este indescriptibil, în aşa măsură că dacă l-aş decripta ai fugi ca din puşcă.

Majestatea sa depune pe masă, lângă telefon, batista lui nemaipomenită.

— Ucigaşii au lăsat urme, anunţă el. Şi ştii de ce? Pentru că neamţul tău n-a coborât storul rulant de la geam. După cum poţi vedea, perdeaua e trasă de mântuială şi cum apartamentul este la parter, de afară se poate vedea prin crăpătură tot ce se întâmplă în cameră. Cel puţin, dacă Kimkonssern n-o fi stins lampa, mie-mi spui ce viziune erotică seniorială au avut aceşti domni?! Au stat

chiar în faţa ferestrei într-un strat de garoafe. Trebuie să fi aşteptat finalul operaţiunilor pentru a interveni. Pândind în noapte, în faţa casei, au pierdut asta…

Şi desemnează interiorul batistei care seamănă cu podeaua unui coteţ. În afară de un lot de expectoraţii interesante, mai mult sau mai puţin deshidratate, figurează un pliculeţ de chibrituri pentru reclamă, două chiştoace, o monedă de 100 lire a Republicii Italiene emisă în 1956 şi hârtia de ambalaj a unei caramele cu mentă. Frumoasă pradă, cum spun oamenii cu vorbirea organizată.

Mylord Mamut trage învăţăminte din cele găsite de el.

— Tipii care moţăie timp de mai multe ore, ar trebui să se supravegheze, altfel fac ca vărsatul de vânt: lasă urme…

Şi acum, Cititorule Veritabil, urmează-mă! Vom peregrina.

În această anchetă, mai rău decât în cele ale d-nei Alasa-Christie, trebuie să-ţi mişti fundul. Nu uita, Cititorule cu Cap de zevzec căutător, că de-acum acţionez la marginea poliţiei şi că deci trebuie să funcţionez cu propriile mele elemente. Şi să funcţionez repede, ca să pot să obţin un rezultat înainte de a interveni vechii mei colegi.

Înţelegi tu aşa ceva, o, Cititorule Nesexuat?

Da? Adevărat? Chiar aşa? Atunci, bine, continui cu Béru în urma mea.

*

* * *

În birourile vaste şi luminoase ale societăţii Lhurma, regina necontestată a bideului producător de naufragii, de tipul Versailles, este o febră de bon ton. Fiecare ştie ce are de făcut şi se preface că o face cu o asemenea conştiinţă profesională încât o face cu adevărat. De altfel, randamentul este elocvent la Lhurma şi curba de randament evocă în mod irezistibil traseul unei etape din

munţii Tour-ului de pe pagina sportivă a ziarului tău obişnuit.

Sunt primit de un domn care deţine această funcţie, pentru că îşi justifică prestaţia în spatele unui birou de sticlă unde este scris „Recepţie”. În mod vizibil, nimeni nu ştie încă despre decesul lui big boss şi fiecare se comportă ca şi când prietenul vechiului meu spion ar putea apărea inopinat, ceea ce este porcăria preferată a patronilor, chiar şi în epoca noastră, când revoluţia economică le spânzură de nuci ca nişte hemoroizi.

După câteva parlamentari energice, se consimte să fiu anunţat directorului comercial, un bărbat mic, gras şi cu o chelie urâtă care îşi împinge nevoia de a semăna cu un săpun de baie până la a nu avea gene şi a se parfuma cu violete.

Mă anunţă de cum intru că este teribil de prins şi eu îi răspund că n-am decât o idee în cap: să-l las; numai că înainte de asta, am nevoie de câteva informaţii.

Omul-săpun face o cută amară cu gura, aşa, vezi? Şi îi aruncă o ocheadă ostilă lui Bérurier, care se instalase confortabil pe canapea, cu un picior pe rezemătoarea de coate, ceea ce face iminentă crăparea fundului nădragilor săi.

— Sunt informat că sunteţi de la poliţie? atacă bătrânul Bébé Cadum care – şi acela – întreţinea frumuseţea, dar într-un apartament mobilat din Termes.

— Vă informează bine, dragă domnule. Aş vrea să ştiu ce motive l-au determinat pe Stéphane Lhurma să se ducă ieri la Amsterdam?

— De ce?

— Pentru că mi-ar plăcea să ştiu.

— Ce anume motivează acest chestionar?

Un scârţâit. Unii tipi iau viaţa de mânecă, alţii caută s-o apuce de cap, ca să complice jocul. Terlocutorul meu aparţine celei de a doua categorii. Este clipa aleasă de Béru pentru a evacua o râgâială capabilă să dezlipească geamul din ferestre. Directorul tresare. Probabil are să se

supere roşu şi are să spumeze. Atunci trăsnesc în mod oportun.

— Moartea lui Lhurma, arunc coborând tonul.

Dacă l-ai vedea cât este de caraghios cu mutra lui complet netedă, care devine roşie, apoi violetă, ochii de purcel încornorat, gâtul absent (tipul ar fi neghilotinabil), mânuţele mici şi dolofane.

— Momo… momo…

Nu poate profera mai mult.

Înghite. Dezînghite. Se aglutinează. Se îneacă. Tuşeşte. Strănută. Gâlgâie. Secretă mucozităţi. Scheaună piţigăiat. Cârâie ca un curcan.

— Momo…

— Da, domnule: momo lui Stéphane Lhurma. Decedat la o vârstă care nu era deloc prea avansată, la hotelul Van de Schishoon, în faţa lui Licebrock Kanal. Ruptură de ghiciţi ce? De anevrism. Pluum! Iar eu vă întreb ce motive l-au făcut să se ducă în această ţara vitează, Olanda, căreia îmi place să vă amintesc în treacăt, că Louis Napoleon i-a fost rege.

Directorul Comercial sfârşeşte prin a răspunde, dar aşa cum se aude încă la anestiziat când se injectează o doză masivă de sirop de dormit.

— Afacerile.

— Călătoria lui era prevăzută?

— Nu nu nu…

— S-a decis în mod brusc?

— Unul dintre fufu… furni… zorii de-acolo. Specializat în Delft… Falit… Interesele noastre… Urgent… Papa… tronul… Imediat…

— Deci acest voiaj a fost hotărât în mod brutal?

— În cinci mimi… miminute…

— Mulţumesc. Dl. Lhurma avea familie?

— Nu. Nu mai avea. Terminată. Soţia. Morţi. Nu avea nici furori, nici staţi. Un unchi. Da: unchi! Tonton. Se numea Tonton. Trăieşte încă, în Tourraine. Foarte mult bătrân. Tonton Lhurma… la Saint-Jurier… La dreapta când

ajungi… Spuneţi este adevărat ce-mi spuneţi? A murit patronul?

— Da, dragul meu, fac ridicându-mă, puteţi să puneţi bideurile în berna.

*

* * *

— Vezi strada Nodului?

Ei bine, nu aceea, cealaltă!

La etajul trei. Imobil modern ce deţine un ascensor. Cărăuşul-de-carne-vie merge repede. Apeşi pe trei, dar nu ai timp să numeri până la trei, că ai şi ajuns.

Un culoar, ambianţă de clinică înstărită. Gri şi alb. Uşi lăcuite bordo (în sănătatea ta)… Pe a d-nei Angèle este o placă delicată, argintată: „Îngrijiri ale feţei" Doamne, ce pacoste sunt lucrurile astea în termeni de galanterie! (prostituţie)

Sunăm… Foşnetul unei draperii ridicate. Clinchetul neutru al unui vizor căruia i se îndepărtează obturatorul. În fine se deschide uşa, furişat, deja cu iz de viciu.

Ne găsim în prezenţa unei persoane în bluză albă, înaltă, cam de 50 de ani, blondă platinată care seamănă cu o Marilyn Monroe care a părăsit cinemaul în loc să părăsească viaţa, pentru a se lansa în produse lactate. Gura i-a fost pictată de un japonez, cu un lac închis la culoare. Pometii ei sunt ocru pe un fond palid; pleoapele de un verde à la Renoir şi sprâncenele complet epilate au fost înlocuite cu două linii de creion gras pentru clownii albi.

Se burzuluieşte că suntem doi, măicuţa. Şi de asemenea că Bérurier pute a curcan şi a grajd. Trebuie să-i vezi gura rotunjindu-i-se pentru a formula un ostil:

— Ce doriţi domnilor?

— Pentru un masaj de prostată, glumeşte Incorigibilul.

— Vă rog! face Marilyn Răguşită.

Eu, care nu-s nebun, mi-am păstrat plăcuţa de poliţist. I-o produc madamei.

— Sunt în regulă! obiectează ea.

— Nu mă îndoiesc, buna mea doamnă.

Şi intru îndepărtând-o cu un gest suplu dar ferm, aşa cum îndepărtezi draperia de perle pentru a pătrunde în schimb la Titin.

Iată-ne într-o încăpere spaţioasă, foarte proaspătă, foarte agreabilă, cu canapele moderne şi diorame consacrate florei din Alpi. Două dame în fustă şi pulover, cu o ţinută trufaşă, lucrează, una la o broderie de inspiraţie ungurească, alta cu nişte cărţi de joc de la care aşteaptă să-i furnizeze viitorul în linii mari.

Ele îşi abandonează ocupaţile văzându-ne aterizând în apartament, ne surâd, dar cu măsură. Deloc în genul: „Vino, dragule”. Se simte imediat prezenţa persoanelor bine crescute, pentru care a acorda folosirea curului în schimbul paralelor sunătoare nu este un lucru de care să se poticnească.

O privire spre dama în bluză albă le informează: suntem poliţai. Ne salută scurt şi se aşază la loc.

— Ascultaţi, domnilor… atacă buna noastră Angèle.

Eu o sugrum cu dreapta mea plasată la verticală între noi.

— Nu: dumneavoastră o să ne ascultaţi, doamnă.

Bérurier, pe care nimeni n-o să-l facă niciodată să-şi piardă manierele de soldăţoi, deschide uşile la rând. Camerele vecine sunt goale. O desemnează pe trăgătoarea de cărţi, o persoană drăguţă, bine făcută, cum se zice (şi pentru ea, mie-mi spui dacă-i adevărat!).

— Din moment ce tu vorbeşti cu doamna, aş putea profita ca să degust această porumbiţă? imploră Purcelul cel drag. Mă fac că nu am auzit întrebarea, ca să nu trebuiască să dau răspunsul. Luând tăcerea mea drept asentiment – şi câtă dreptatea are! – îşi pocneşte degetele.

— Este 150 de franci! îl previne tânăra femeie jinduită.

— Sunt poliţai, răspunde Béru.

— Nu-i un motiv pentru a majora tarifele, răspunde

ea fără să se emoţioneze.

E forfecat, Formidabilul.

— Ia te uită, fata mea, ai fundul pretenţios, declară el în sfârşit. Bine, de acord, ai ceva volum şi o mutră drăguţă, dar să reclami 15 bilete pentru a-l lăsa să facă hopa mitică pe dihorul meu viclean, este un abuz, puştoaico. O lipsă de spirit realist într-o epocă în care recesiunea are părul lung peste tot. Ce, rahat, n-o să-mi spui că ai cheltuieli de întreţinere! Nişte apă caldă şi săpun nu-s aşa de feroce ca cheltuieli generale. Şi nici despre timp pierdut nu este vorba, în legătură cu imobilizarea materialului. Eu în cinci minute îţi fac cu uşurinţă un Eden, inclusiv căderea eroului. Un cur nou, este o câştigare de timp. Tu declanşezi alarma pe loc. Numai când te întinzi la îmbăierile obişnuite, visezi la altceva. Când acest altceva ţi se întâmplă, nu poţi să pui scula pe tânjeală trimiţând-o la plimbare. Ea se ambalează la fel de scurt, nemernica.

— O sută cincizeci de franci, se încăpăţânează calica, insensibilă la expozeul făcut. Nu se discută.

Înţelegând că nu va obţine niciun rahat. Béru suspină şi o întreabă pe d-na Angèle:

— Primiţi cecuri?

*

* * *

— Am venit să discutăm despre unul dintre clienţii dvs. d-nă Angèle, anunţai, însoţind cu un surâs mare de 33 de centimetri, sterio:

— Dacă aş vorbi despre clienţii mei, prăvălia mea ar fi închisă de o groază de vreme, răspunde draga de ea.

— Tăcerile nu sunt întotdeauna de aur, pot fi otrăvite.

Mutra ei de îndoială mă informează că se bucură de o proiecţie cât se poate de solidă. Numai că, mie, mă cunoşti? Îmi place să fiu luat în serios, şi cei care au tendinţa de a mă lua drept o nucă găunoasă se căiesc întotdeauna.

Nu o iau în răspăr pentru că cel al pocnitoarei ei uzate trebuie să semene cu o ştergătoare de rogojină de

portărească de imobil sărac, ci invers, cum făcea dragul de Napoleon înainte de a fi înjosit ca o cârpă mică de către Blücher.

— Pedegeul conservator şi-a pierdut răbdarea? întrebai – ştii cum? – de-a dreptul!

Perfectă, fraza asta. Atât de neaşteptată. Copleşitoare. Uluitoare. Blondineta pălmuită are o mişcare de proteză dentară temerară care te-ar putea face să crezi că are să-şi scuipe dinţii pe covorul de toată frumuseţea, ocru cu un motiv în patru unghiuri ce reprezintă un elefant stilizat. Într-o casă „închisă” ca asta (deschisă de fapt, ce eufemism, nu?) elefantul este de rigoare: aduce nota falică.

— De ce mă întrebaţi aşa ceva? Oh! Dumneavoastră sunteţi cel cu care am vorbit odinioară?

Odinioară! Este rar în gura unei persoane care are mai curând obiceiul de găzdui sule. Este un cuvânt elegant, de om aşezat. Numai puţin să reuşeşti o bună concordanţă de timp, că imediat în spatele tău capitalul de standing începe să se umfle ca prohabul unui elev de liceu într-un sex-shop.

— Bravo, d-nă Angèle. Într-adevăr, eu sunt.

Este o femeie a instinctelor, această d-nă Angèle. Amuşină lucrurile.

— Julie? strigă ea.

Penelopa îşi aruncă tapiseria pentru a se ridica, neliniştită cu totul.

— Are necazuri?

— Destule, da. În fine, să zicem că a avut.

— Vedeţi, d-nă Angèle, când vă spuneam că Juju nu-i genul de fată care să uite o întâlnire importantă, aruncă d-ra brodeză.

— Ce s-a întâmplat? întreabă codoaşa, forţându-se la calm şi reuşind.

— V-am prevenit că eu sunt cel care pune întrebările. Julie a fost expediată la La-Celle-Saint-Cloud la cererea lui Stéphane Lhurma, nu-i aşa?

— Da.

Cât timp o voi surprinde, nu se va împotrivi. De asemeni, trebuie să-mi menajez muniţia. S-o intrig pentru a o domina pe femeia asta stăpânită.

— Deoarece Lhurma este unul dintre obişnuiţii dvs?

— D-le, secretul profesional…

— Cade, d-nă! Lhurma a decedat în noaptea asta într-un hotel din Amsterdam. Nu veţi mai avea niciodată a vă teme de represalii din partea lui.

— A murit!

— Subit, deci curat, fără să-şi inoportuneze contemporanii. Era un client care venea regulat?

— Destul, da.

— Din genul cu manii?

— Nu în mod special. Din când în când se închidea cu două demoazele în acelaşi timp, dar comportamentul îi rămânea normal.

— I s-a mai întâmplat să angajeze vreuna dintre amabilele dvs. colaboratoare pentru noapte?

Îmi este recunoscătoare pentru cuvântul „colaboratoare” şi-mi mulţumeşte cu o bătaie de gene de gazelă umedă.

— O dată sau de două ori, dar pentru el însuşi. Le primea acasă la el, la La Celle, în timpul absenţei servitoarei.

— Acesta era cazul cu Julie?

— Şi cu Maud, completează matroana arătând-o pe brodeză.

Mă întorc spre cea desemnată.

— Şi cum se petrecea chestia asta?

Ea caută o aprobare de la patroana ei.

— Vorbeşte, micuţo, o îndeamnă d-na Angèle a cărei bunăvoinţă la adresa mea se accentuează cu viteza lui „S” mare (supersonică).

Maud se grăbeşte.

— Era foarte drăguţ. Mă punea să mă îmbrac cu haine care-i aparţinuseră soţiei lui şi ne uitam la televizor. În întuneric mă mângâia. Apoi ne duceam la culcare.

Făceam dragoste drăgălaş, tata-mama, dacă înţelegeţi… Şi a doua zi îmi aducea micul dejun la pat.

O poveste despre un om singur. Deci. O poveste tristă.

— Să revenim la ziua de ieri, deci n-a „comandat-o” pe Julie?

— Nu pe ea în mod special. M-a sunat de la Orly. Aşteptam apelurile în hol. Mi-a explicat că pleacă în călătorie lăsând acasă la el, singur, un prieten din copilărie, străin. Că voia să-i facă o surpriză agreabilă expediindu-i o damă de companie. Şi că-mi va achita cheltuielile imediat ce se va întoarce. Am trimis-o pe Julie pentru că ea cunoştea deja casa.

Pun întrebarea idioată a doamnei care i-a oferit două cravate maimuţoiului ei şi care, văzându-l că-şi pune una din ele, îi spune: „Deci cealaltă nu-ţi place?”

— De ce nu pe Maud?

— Deoarece Maud era ocupată în momentul telefonului.

În camera vecină izbucneşte o discuţie furioasă. Uşile fiind capitonate, se percepe greu subiectul conflictului. Dar uşa se deschide şi Béru ţâşneşte într-o ţinută pe care aş fi de neiertat dacă n-aş descrie-o. O Cititorul meu Competent. Imaginează-ţi că Grasul şi-a scos nădragii şi izmenele, dar păstrând tot restul: pălărie, pantofi, veston, cravată. Are panaşul care sună alarma. Are o splendidă sculă cabalină care tocmai se uşurase de necazuri, dar care păstra încă un volum care ar impresiona-o şi pe nevasta unui încornorat.

— Auzi, maică, vă previn că am să fac restricţii la cecul meu! rage Jumbo de salon. Este o extorcare de fonduri caracterizată. Mi s-a întâmplat să fiu rezolvat în grabă, dar eu n-o să dau 15 bilele, pentru atâta! Să nu fie luat Bérurier drept un plod de la maternitate! Calica dumitale se comportă cu mine ca şi cu un manechin.

— Ce anume motivează acest diferend. Mathilde? se informează dama Angèle cu oarecare umor.

— Ascultă, bătrâno, îmi permiţi: eu sunt cel cu plângerea! se înfurie Mastar-ul[6]. Dacă o să uitaţi am să duc o petiţie pentru copulaţie nefuncţională, false întărâtări şi uz de masturbare! Nu, nu, uitaţi-vă, ne ia el drept martori. În timp ce-mi dezbrăcăm antresolul, răutatea asta îmi arată o revistă dezgustătoare – daneză, aşa cred, sau suedeză – în fine, pe scurt slavă, orice ar fi fost. Arăta o partuză în culori, cu planuri apropiate care ar face să intre în erecţie şi o fotografie a generalului Franco. Şi în timp ce o răsfoia cu o mână, cu cealaltă mă demara la manivelă, la care eu mă resimt în simţurile mele, daţi-vă seama şi voi, cu un tratament de o asemenea amploare. Mai ales că are mâinile calde, infama!

— Am angină! pledează acuzata.

— Asta nu-i un pretext valabil ca să scrochezi un client! răcneşte camaradul meu. Ceea ce nu trebuia să se întâmple, s-a întâmplat. Eu, în avântul meu, ajung la iaurt, nu era chip altfel când o gagică îţi lustruieşte măciulia bastonului arătându-ţi reviste care – dacă aş fi papă – aş interzice să fie vândute în biserici la sfârşitul slujbei. Ei? ce să fi făcut? Răspundeţi! Bine, deşi mi s-a tăiat gâtul de la început, fac totuşi figură frumoasă. Ia te uită, îmi zic, la urma urmei are ea un motiv să-mi facă o mică abatere în prealabil, în felul acesta se va dezvolta mai bine adevărata mea şedinţă de regulat. Şi când colo, ştiţi ce? Nu, vă jur, asemenea lucruri… Aşa îţi dai seama cât de revolută este epoca asta şi cât de meschini sunt oamenii. Femela asta de morun mă anunţă în mod liniştit că pot să mă întorc în nădragii mei, că reprezentaţia s-a terminat.

Fata în cauză trece la rând supărată.

— Fără glumă, face ea, pentru 15 bilete, îţi asigur o rezolvare curentă, nu o legătură! auzi, grasule? Pentru că a scos 15 bilete, îşi închipuie că a făcut menaj cu Juliette Drouet! Nu, dar priveşte-te, omule: nu eşti Victor Hugo!

Această violentă reacţie literară îl fulgeră pe Gras. Îi foarfecă ranchiuna. Îl doboară. Albatros la sol, are

6 Impozant.

flageolete în voce:

— Ah, nu sunt Victor Hugo! mormăie el.

— Nu, lupul meu, nu eşti Victor Hugo.

Béru îmi cerşeşte ajutor.

— O auzi, Sana? Nu-s Victor Hugo! Asta e de necrezut; nu sunt Victor Hugo! Să te laşi tratat drept nevictor Hugo de o târfă care-şi face treaba cu vârful degetelor, rahat!

Deodată, natura ieşind învingătoare, îi plesneşte mutra Mathildei şi cu o lovitură de genunchi – de origine nemţească – în fese, o aruncă în aşternut.

— Am să-ţi arăt eu ţie, ticăloaso, dacă nu sunt Victor Hugo!

Bar Aka (este o îndrăzneală în firma asta) este în vecinătatea Champs-Zé-ului. Este pe strada Agénor de la Cramoville, la numărul 18, chiar alături de vopsitorie, nu poţi să te înşeli. Ceea ce-l caracterizează este aspectul lui de linişte înăbuşită. Vitrinele de la faţadă sunt de lemn, ceea ce, trebuie să înţelegi bine, o Cititorule Abscons, nu uşurează însorirea în interior.

În momentul în care era să împing uşa, Majestatea sa Bérurier I, rege necontestat al încornoraţilor din Franţa şi Navarra, îşi pune trei kg. de mână pe antebraţul meu şi mă întreabă:

— Ce-am venit să regulăm pe-aici?

Scot dintr-un buzunar pliculeţul de chibrituri – reclamă – pe care l-a găsit el în faţa ferestrei lui Kimkonssern.

— Francezi, aveţi memoria scurtă! îi spusei.

Bar Aka, strada Agénor de la Cramoville Paris 8. Este scris în caractere puţin cam maure.

El îşi scutură recipientul de zece litri care îi serveşte drept cap şi intră în urma mea.

Locul este confidenţial. De întâlnire pentru îndrăgostiţi.

Mai există ceva mitocani rumegători într-un colţ retras al sălii mici. La tejghea, doi domni care nu par a se teme de nenorocirile şomajului, joacă zaruri fără să vorbească, sub privirea inexpresivă a unei fete care nu-i mai arătoasă decât nevasta ta, dar care trebuie să se reguleze mai bine. Nu se aude decât zgomotul zarurilor care se ciocnesc între ele pe pista acoperită cu fetru. Jucătorii ne acordă o ocheadă de recunoaştere, înregistrează curriculum-ul nostru fără veselie şi îşi continuă partida. Dar pun pariu pe asigurarea mea că nu vor mai începe alta şi că vor şterge puţina în mod sobru după asta.

Ne ducem şi ne căţărăm pe taburete, nu departe de ei. Béru comandă un pastis şi eu un Irish-Coca. În continuare, linişte. În spate, cuplul de îndrăgostiţi: un bătrân pleşuv şi o pungăşoaică, de 20 de ani, încep iar să-şi amestece limbile: el sperând o erecţie, ea reţinându-se să nu vomite. Asta-i viaţa. Barmaniţa mă priveşte cu coada ochiului, părând, o să mă scuzi, Cititorule Hypospad, să mă găsească puternic şi foarte pe gustul ei. Am un scurt moment de meditaţie asupra următorului aspect incoerent al profesiunii noastre care ne obligă să trăim clipe goale, ca aceasta. Este normal să vin aici, pentru că, în aparenţă, ucigaşii de la La-Celle-Saint-Cloud frecventează acest bar echivoc. Dar ce-aş putea să fac mai bine? S-o interoghez pe puicuţa de la tejghea? S-o întreb de lista obişnuiţilor casei? Îţi dai seama că mi-ar pufni de râs în nas.

Cum prevăzusem, cei doi jucători de zaruri abandonează pista verde. Aruncă o bancnotă pe tejghea şi pleacă fără ca măcar să-şi termine paharele, cu un aer aferat de băieţi care-şi amintesc brusc că au întâlnire la notar.

Grasul mă îmboldeşte cu genunchiul.

— Bine? întreabă el.

Detestă inacţiunea, Tătucul. Trebuie ca tot timpul să o ia înainte.

Îi telefonez un zâmbet irezistibil tipei plantate în

spatele tejghelei de acaju fals.

— Este simpatic, aici la dvs., spusei. Ea are o uşoară ridicare din umeri.

Curios cât de puţin vorbăreţi sunt oamenii în anumite locuri. Ca şi când cea mai mică vorbă a lor ar putea să li se întoarcă împotrivă, să-i trădeze, să-i reducă… Ca şi când chiar zgomotul vocii lor ar risca să acţioneze un detonator.

— Cred că specificul dvs. aici este apetitivul de seară mai ales nu? continuai.

— Mai degrabă da, admite ea.

— De ce se numeşte Bar Aka, proprietarul este cumva originar din Africa de Nord?

— Nu cred…

— Nu-l cunoaşteţi?

— Abia, sunt nouă.

Ca s-o faci să lepede pe asta, poţi să ai dinainte în vedere o cezariană. Cu ea, ca şi cu mutu' şi du-le la naiba! De când îi vorbesc, mă priveşte mai puţin agreabil. Mă prefera frumos şi tăcut, decât frumos şi vorbăreţ.

Fără să mă descurajez, îi acord privirea mea cea mai languroasă. Aceasta singură face cât un solo de vioară. Ar trebui să înmoaie şi o pereche de cârje. Ea o suportă fără să se clintească.

În clipa asta se deschide uşa. Cineva vrea să intre, dar se răzgândeşte şi închide la repezeală.

— Aşteaptă-mă! îi strig lui Mister de Sulă lansându-mă.

Cliamps-Zé-ele sunt tumultuoase, dar ai remarcat micile artere din jur sunt liniştite. Ca printr-o reacţie. Strada Agénor de la Cramoille este cea mai liniştită dintre toate. Puţin comerţ, imobile înstărite, dacă n-ar fi acel du-te-vino al automobilişiilor în criză de spaţiu de parcare, în toate zilele ai crede că-i duminică. O dată pe săptămână, se întâmplă să fie duminică şi atunci aproape că ne-am crede în provincie.

Privesc dreapta-stânga. Mă reped spre stânga. Era şi timpul. O secundă mai mult şi n-aş fi ştiut pentru care

direcţie să optez.

Sprintul marilor performanţe! O iau rapid pe strada Henri-Tachan. Puştoaica se îndreaptă în direcţia unei staţii de Taxiuri unde, ca printr-un miracol, staţionează o maşină. Forţez şi o ajung în clipa în care punea laba pe mânerul uşii.

— Lasă-mă! urlă ea când o culeg de o aripă.

Şi şoferului:

— Ajută-mă, satirul ăsta nu face decât să mă plictisească!

Conductorul este un pic cam bătrânel, cu beretă. În gură cu un chiştoc şi cu Hopa Mitică dormind pe scaunul de alături. Neamator de intervenţii cavalereşti. În ce priveşte eroismul, şi-a dat partea lui în paişpeoptâşpe. De atunci se păstrează pentru el.

— Haide, haide, nu trebuie să vă certaţi…

Deschid portiera din spate fără să las fata din mâna mea de bronz. O oblig să ia loc şi mă aşez alături de ea.

Crabul de la volan este îngrijorat. I-ar plăcea să ne ducem să facem chestia asta mai departe de el.

— Champs-Élysées! îi arunc.

— Dar aproape că suntem acolo!

— Am bătături la picioare, hai, dă-i drumul, strămoşule, vei avea un bacşiş pe măsură.

Liniştit demarează.

Gagica a încetat cu îndărătnicia.

— Cum vă permiteţi să mă ridicaţi? băguie ea, n-am făcut nimic rău.

— Nu te contrazic, micuţa mea Maud.

— Şi atunci, cu ce drept…

— Asta e, imediat cu cuvinte mari: „dreptul”! Ce naiba, putem sta de vorbă fără să avem nevoie de un avocat, nu?

— Sunt grăbită.

— S-o crezi tu.

— Vă jur.

— Aveai o întâlnire?

— Da.
— La Bar Aka?
— Să… da.
— Cu cine?
— Cu un client.
— Faci şi lucruri ieşite din program?
— Există gagii cărora nu le place să vină la Angèle.
— Vei avea puţină întârziere, asta-i tot. De ce te-ai întors din drum? Pentru că ne-ai văzut pe noi?
— Ziceţi şi dvs., totuşi, n-am să-mi petrec toată viaţa cu dvs! Văzându-vă acolo, mi-am zis: „Iar ei!” şi fără să mă gândesc, m-am întors înapoi… Este omenesc, nu?
Într-adevăr, convenit, este omenesc. Şi ca să fug după tine la fel, nu?

O, Cititorule Tentacular, scena următoare se petrece în biroul meu grozav.
La ridicarea cortinei, suntem singuri în scenă, Maud şi cu mine. Ea, pe o canapea de velur portocaliu, profundă ca un mormânt, dar mult mai moale. Eu, aşezat în faţa ei, pe un scaun Knoll, de unde îi văd păsărică aşa cum te văd, numai că ea, fie zis fără să te jignesc, este puţin mai atrăgătoare ca aspect. Având în vedere profesiunea ei, care face ca nimic din ce-i omenesc să nu-i scape, a abandonat colanţii funeşti pentru a adopta ciorapii de mătase. Dac-ar fi şi numai atât şi tot sunt înclinat spre simpatie pentru ca – şi chiar spre ea – dacă ai îndoieli, vino şi pune-te în locul meu şi recunoaşte că merită din plin. Mie-mi spui! cu un slip atât de mic, nimic decât o danietă fină… Mic cât o basculă bretonă, din cele uşoare din regiunea Pen Ajouir[7]. Mă regalez! Există spectacole de care nu te mai saturi. Cititorule Atât-de-împuns, o să-mi obiectezi că păsărica unei profesioniste nu trebuie să stârnească declamările privirii unui băiat frumos, care cucereşte cu uşurinţă. Să ştii că obiectezi la fel de prost pe

7 Sculă în erecţie.

cât regulezi. Deoarece, a nu aprecia fizionomia unei mutrişoare drăguţe, înseamnă a fi un prost tu însuţi, indiferent de proprietară. Am zis! Nu mai revenim. Nu sunt dispus să suport cârcoteala, dacă nu, mă salt în pinteni.

Deci, faţă-n faţă, fesses à face.

O tăcere preambulatorie.

Pe care o rupe, aşa cum a rupt Iisus pâinea înainte de a o distribui apostolilor săi spunându-le cutare şi cutare, cum că… în fine, pe scurt, ştii continuarea.

— Unde suntem, aici? mă întreabă după o privire admirativă.

— La mine…

— Atât câştigă un poliţist?

— Mai mult.

Ea râde, îşi deschide poşeta şi scoate o ţigară mentolată pe care i-o aprind în mod elegant.

Exalează fumul chiar în direcţia mea, dar norul se risipeşte înainte de a mă învălui.

— Vrei să-ţi spun ceva, Maud? Ştii de ce suntem atât de rău văzuţi, noi poliţaii?

— Hai, spune!

— Pentru că noi nu credem în hazard, micuţo.

— Două puncte şi de la capăt?

— Tatonările dintr-o anchetă mă conduc în cuibul tău clandestin, apoi într-un bar unde apari şi tu puţin după aceea, iată ce mă pune imediat în temă. Tu o să-mi spui „pur hazard”, ceea ce la început cel puţin, a fost rolul tău. Eu am să-ţi răspund: „Curul meu”!

— Până atunci, mai încetează să te zgâieşti la al meu, bombăne ea strângându-şi picioarele.

Ceea ce arată că are prezenţă de spirit, mitocanca, şi că eu o impresionez prea puţin.

Intrare zgomotoasă a lui Béru, roşu de mânie.

— Hai că eşti bine, Técolle[8] să mă fixezi ca pe un fazan în cârciuma aia, fără explicaţii, de aveam un aer f…!

8 Técolle, ca şi tezique, forme pentru persoana a 2-a de la „mandea” (n.ed.)

Trece un sfert de oră şi nu te întorci, ce te-a apucat?

— Micuţa asta dragă m-a apucat, Grasule. Care se pregătea să intre la Bar Aka, dar văzându-ne, a întins-o.

— Ia te uită, scheaună Majestatea Sa, calmat dintr-odată. Şi ce ţi-a dat drept motiv al atitudinii ei?

— Chiar la asta eram în momentul intruziunii tale puternice, Alexandre-Benôit.

Mamutul ia loc pe canapea, aproape de Maud pe care acest impact o face să basculeze spre el.

— Deci am ajuns la începutul şedinţei, face el. Îmi place.

Îşi încrucişează zece cârnaţi enormi pe un pântec de o capacitate de doi hectolitri şi aşteaptă ca un mijlocitor care se pregăteşte să asculte lectura unui testament care-l priveşte.

Maud vâsleşte puţin în urmă ca să scape de zona de atracţie a Monolitului.

— Ascultaţi, face ea, nu vă pregătiţi pentru cine ştie ce de toată frumuseţea, oameni buni, pentru că nu am mare lucru de spus…

— Aşa spui tu, susură înspăimântătorul.

Tânăra de familie bună dă din cap.

— O spun pentru că este adevărat. N-am avut niciodată de-a face cu poliţia, puteţi să verificaţi.

Soneria telefonului interior. Ştiu că e vorba de Mathias. Deschid şi branşez comunicaţia la amplificatorul de ambianţă, aşa ca să poată profita toată lumea.

— Patroane?

— Te ascult, Roşcatule!

— Se numeşte Madeleine La durite, domiciliată în Cité Bergére. Lucrează în galanterie (prostituţie) de cinci ani, după ce a divorţat de un anume Duchelin, contabil. Cazier judiciar virgin. Pare să locuiască singură şi nu i se cunoaşte nicio legătură cu lumea interlopă.

— O.K., mulţumesc, fiule, închid.

„Maud” pare stupefiată.

— Ei bine, ia te uită, este plăcut în garsoniera dvs. Şi

veştile curg repede. În tot cazul, vedeţi că nu vă torn gogoşi.

— Efectiv, Puica mea, datele acestea îţi sunt favorabile. De aceea nici nu trebuie să strici în mod prostesc o impresie atât de bună prin minciuni. Povesteşte-ne ceea ce ştii şi vom rămâne prieteni pe viaţă şi pe moarte.

— Dar chestia este că nu ştiu nimic!

— Uneori credem că ignorăm nişte lucruri pentru că n-am luat cunoştinţă de aceste lucruri, micuţa mea.

Ea scutură din cap. Îmi plac pistruii ei à la Jobert (nu Michel, ci Marlène) şi privirea ei ca aluna, puţin tristă. După cum se arată, putorişca asta îşi face activitatea de bordel din fatalism. Trezită la realitate, îşi spune că pentru a-şi asigura existenţa, procedeul acesta este la fel de bun ca oricare altul.

— Ascultaţi, Julie era o colegă. Venea adesea în barul acela…

— Avea ceva relaţii?

— Nu tocmai, doar că locuia în acelaşi imobil. Şi atunci a devenit punctul ei de atac.

— Cum locuia ea, adică Julie?

— Ca şi mine: singură. De aceea am şi devenit prietene. Oh, ea a avut doi sau trei amanţi, dar au făcut-o să sufere. Mereu îmi spunea: „Ne tragem prea mulţi gagii într-o zi ca să mai avem chef s-o mai facem o dată în plus la întoarcerea acasă şi ca supliment de program să-i mai călcăm şi cămăşile”. Avea dreptate. Ştiţi, cocota condusă de un tip este o poveste din ce în ce mai veche. Chiar fără să faci parte din Mişcarea de Eliberare a Femeii poţi să ţii la independenţa ta. Ceea ce nu ne împiedică, din când în când, în weekend-uri, sau în vacanţă, să ne permitem un mic motănel ca să facem pe burghezele cinstite.

Îi zâmbesc. Ţi-am spus eu că fata asta este o sceptică. A derutat-o un start prost. A ales soluţia de a fi femeie uşoară construindu-şi o filosofie sumară. În mod sigur prost regulată de la început. Aşa că actul fizic,

pentru ea, nu mai reprezintă nimic.

— Haide, să revenim la Bar Aka, fetiţo.

— Şi?

— Povesteşte!

— Să povestesc ce? Luam adesea un pahar în compania lui Julie. Făceam o şuetă cu Laura, barmaniţa. De asemenea câte un cuvânt drăguţ cu obişnuiţii localului. La început ne-au tras clopotele, dar i-am anunţat că suntem târfe şi n-au insistat. Bărbaţilor le plac târfele când acestea sunt în elementul lor, nu când sunt „în civil”. Se tem de complicaţii.

— Printre aceşti obişnuiţi, aţi devenit amice în mod deosebit cu vreunii?

— Nu în mod special. În orice caz, eu nu.

— Şi Julie?

— Mi-ar fi spus.

— De ce ai apărut la Bar Aka din moment ce colega ta a murit?

— Tocmai: ca să anunţ vestea.

— Nu aveai întâlnire?

— Nu.

Privirea mea a făcut-o să şi-o întoarcă pe a ei.

— Da, reia ea, ştiu, v-am spus că aveam o întâlnire, dar am făcut-o ca să mă lăsaţi în pace. Ce, am răspuns în grabă. Trebuie să pricepeţi, nu?

— Bine, voiai să anunţi vestea, dar cui?

— Laurei, barmaniţa.

— Era urgent?

— Nu era o chestiune de urgenţă. Moartea prietenei mele ne-a tulburat, pe cele de la Angèle. Eu am simţit dorinţa să vin să vorbesc despre ea, este omenesc, nu?

Cu ea totul este „omenesc”, „logic”, „normal”. Şi le ia ea martor. Face parte dintre acei oameni care, de voie de nevoie, te bagă în problemele lor pretinzându-ţi o aprobare tacită. Te pun în faţa faptului împlinit de încuviinţare prealabilă. Fac apel la bunul tău simţ de care se fac că nu se îndoiesc deloc.

— Nimic din ce este uman nu-mi este străin, o asigurai, deoarece vorbesc în mod curent paginile roz ale Larousse-ului. Hai vino, puicuţa mea!

— Unde anume?

— La Bar Aka.

Nu pare să se ambaleze cine ştie ce.

— Ca să facem ce?

— Ei… Să vorbim de Julie. Este uman, nu?

Zâmbeşte fără ranchiună, supusă (este serviciul ei, nu?) voinţei mele poliţieneşti.

Îi murmur două chestii la urechea în formă de vulcan Etna a Mamutului.

La care el aprobă.

Şi pe urmă plecăm.

Vii şi tu, sau îţi tragi o labă aşteptându-ne?

Nimic nu s-a schimbat la bar, doar că cei doi îndrăgostiţi demonstrativi au şters-o şi au fost înlocuiţi de un dinozaur bătrân, un ofiţer superior în retragere (de altfel, numai ofiţerii în vârstă cunosc retragerea, nu? Bine, nu insist).

Laura îşi ascultă tranzistorul în interiorul căruia un faun tânăr urlă că mă iubeşte: „Te iubesc, te iubesc, te iuuubesc…”. Cu o voce de să-i dai două perechi de scatoalce ca să înceteze puţin cu tâmpeniile lui vocale.

Văzându-ne că revenim, îşi păstrează un self-control de te-ar uimi. Modul în care imperturbează, într-adevăr, atinge marea artă. Exactely ca şi când n-ar cunoaşte-o pe Maud. Trebuie ca aceasta din urmă să-i gângurească un drăguţ: „Bonjour, Laulau” pentru ca ea să se hotărască la un zâmbet de 8, 25 franci cutia.

Mă re-caţăr pe taburetul girafian. Maud idem. Cele două tâlhăroaice nu îndrăznesc să se privească. Între ele există o jenă caracteristică. Din cauza prezenţei mele.

— Ce-ai dori, fata mea? îi pun întrebarea lui Maud.

Care răspunde:

— Gin tonic.

— Două!

Laura îşi deschide refrige-ul şi culege două mici sticloanţe.

— Ei bine, nu-i anunţi vestea? o angajez eu.

Maud ridică din umeri.

— Dacă găsiţi că poţi fi în dispoziţie vorbăreaţă, cu o dădacă aşa ca dvs…

— Ce veste? mormăie puştoaica Laura.

Atunci Maud:

— Julie a murit!

Laura marchează un timp de oprire.

— Ah bine! de aceea…

— De aceea, ce? mă grăbesc eu.

— N-am văzut-o pe ziua de azi.

— E un motiv valabil, nu? fac eu privind-o.

Ea nu clinteşte.

— Accident? întreabă Laura.

— Cauzat de un brici. I s-a tăiat gâtul.

— Ah bine! de aceea, repetă ea, prea puţin grijulie să-şi etaleze vocabularul.

Şi eu, de la capăt:

— De aceea ce?

— Că zburătoarele bântuie prin zonă.

— Pune-te în locul ei, al zburătoarei.

— Îl prefer pe al meu.

Ne serveşte. Cu tipa asta a naibii, conversaţia se angajează la fel de greu ca o sculă de măgar în urechile unui ac. Priveşte în spatele meu, face un semn de aprobare, şi se duce la masa vechiului ofiţer cu rozetă şi cu proteză dentară rablagită.

— Doisprezece franci.

Domnul scoate mărunţişul şi îşi achită raţia. Apoi se ridică şi îşi aranjează lodenul cenuşiu înainte de a ieşi. Când ajunge în dreptul meu, întind braţul.

— Nu plecaţi imediat, domnule, îi arunc, încă nu ne-am spus nimic.

Deşi este mai jos ca persoana mea, mă ia de sus:

— Ia spune, dumneata!…

— De acord, am să spun…

Legitimaţia mea, ca să-i închid ciocul. Pare că pupilele îi intră în panică citind cele şapte litere atât de molcuţe, atât de rotunde, atât de lubrifiate.

— Dar ce-am făcut? întreabă dragul bătrânel cu o voce în care freamătă un început de spaimă cu efect retroactiv.

— Noi nu ne interesăm numai de oamenii care „fac ceva”, domnule colonel.

Se cabrează.

— Mă cunoaşteţi?

Ia spune: ce bine am nimerit. Pum! Colonel. Asta mă face să mă prind. Îmi place. Îmi place ca degetul meu mic

să nu-mi trântească goluri. Pentru a-l recompensa, data viitoare când voi explora slipul unei doamne, va lua parte şi el la voiaj, heruvimul.

— Maud, murmurai, fă-mi plăcerea, du-te şi aşază-te în fundul barului. Iar dumneavoastră, colonele, veniţi pe aici. Dumneata, miss Laura, nu-ţi părăsi casa de bani, timpurile nu sunt sigure.

Dispersând astfel efectivul încât să întrerup orice comunicaţie între aceste trei personaje, mă apuc de colon.

— Aveaţi întâlnire cu Maud, nu-i aşa?

— Cu cine, aţi spus?

— Ştrengăriţă fermecătoare care mă însoţeşte. V-am văzut mişcarea când am intrat. Aţi început să vă ridicaţi, dar v-aţi răzgândit constatând că nu e deloc singură. Sunteţi un om de onoare, d-le colonel, n-o să vă apucaţi să negaţi sau să cârtiţi ca un motănel de mahala. Sunt eu poliţist, dar înainte de toate sunt bărbat; un poliţist şi un militar sunt făcuţi pentru a se înţelege, pentru a se asista la nevoie. Altfel, unde-ar ajunge dulcea şi frumoasa Franţă? Ea, deja atât de batjocorită, din toate părţile? Înşelată, dijmuită, jefuită! Înţeleg foarte bine că nu aveaţi întâlnire cu copila aceasta galantă pentru a înşira perle, doar dacă nu consideraţi poponeţul ei amabil ca pe o perlă de cultură. Cunosc cerinţele naturii umane. Soţia dvs. nu mai este tinerică şi are de-acum alte griji decât cele ale alcovului. Dar în ceea ce vă priveşte, apetitul dvs. sexual, este intact. Aţi rămas tânăr, d-le colonel, arzător ca un saint-cyrian. Deci aveţi nevoie de compensaţii…

Privirea lui, prinsă odinioară în armele de toate genurile, rămâne fixată asupra liniei albastre a unui portjartier. Este în conflict deschis cu conştiinţa sa. Are o onoare care face băşici ca aspirina efervescentă.

— Obiectul acestui preambul, vă rog? îmi cere în mod autentic.

— D-le colonel, nu inversau ordinea răspunsurilor. Odată satisfăcut la întrebarea mea, o voi satisface pe a dvs, cu aceeaşi inimă cinstită, degajată de orice

prejudecată.

Câştigat de acest mimetism de limbaj (eu sunt cameleonul vorbirii) terlocutorul meu are o scurtă înfundare a maxilarului ca pentru a-şi elibera o jugulară invizibilă.

— Fie, se supune el, accept să vă onorez întrebarea.

Un elan de bucurie îmi deplasează uşor spre dreapta fermoarul şliţului. Mă vei crede dacă vei putea, dar de când sunt în mod oficial poliţai particular mi s-a schimbat psihologia. Iau lucrurile şi oamenii în piept simţindu-mă mai puţin un buldozer al adevărului, decât când eram poliţist en titre, comisar cu reputaţie, în solda unui guvern susceptibil de a se modifica de la o zi la alta. Acum, acţionez în numele meu. Sunt domnul San-Antonio, şi atât. Puterile mele se rotesc în fum, se estompează. Vor trebui să fie înlocuite cu îndrăzneli.

— Deci, persoana aceasta amabilă, contribuie la echilibrul dvs. senzorial?

— Afirmativ! răspunde vechiul ofiţer (dar un ofiţer de carieră devine el oare vreodată un „ex”-ofiţer?) ca şi când s-ar exprima în faţa unui receptor de Walkie-talkie.

— Cum dvs. sunteţi o fiinţa plină de fantezie, isprăvile dvs. nu se limitau la doi, şi vă asiguraţi participarea activă a încă unei tinere fete: domnişoara Julie?

Uşoară tresărire. Maxilarul îi saltă din nou. Ochiul i se mineralizează. Dar de pe buzele lui subţiri iese un cuvânt, ca o mică piesă de artilerie de-a-ndoaselea.

— Adevărat.

— Asta se petrecea în locuinţa lui Julie, deasupra?

— Afirmativ.

— Pentru că mă recepţionaţi cinci la cinci, domnule colonel, recunoaşteţi că sunteţi prezent aici pentru a suporta încântătorul asalt al acestor duduiţe?

— Exact.

— În mod obişnuit, în ce fel se desfăşurau lucrurile? Le aşteptaţi în acest bar?

— Just.

— Soseau împreună?

— Nu neapărat. Asta depindea de…

— Ocupaţiile lor?

— Iată, aşa.

— Şi când ajungea prima Maud, ca astăzi? O aştepţi pe Julie?

— Nu, luam un pahar şi urcam.

— Maud avea cheia?

— O cerea de la barmaniţă.

— Mulţumesc. O clipă vă rog…

Mă apropii de tejghea. Fata ascultă criza de ficat a unui cântăreţ pop, la tranzistorul ei. Închipuie-ţi că băiatul trebuie să fi tras la măsea zdravăn, şi încă nişte porcării ciudate, aşa încât este bolnav rău, scoate o mulţime de onomatopee întretăiate cu strigăte de suferinţă, citeşte cuvinte disperate: „Oh nu! Ajutor! Mi-e rău! Tua! Mua! Holala!” Strigă de să-i plesnească băierile. Simţi bine că nefericitul se rostogoleşte pe jos tot spunând că nu are numai gâtul atins, ci şi tubul digestiv, stomacul, măruntaiele, totul până în fundul testiculelor ca să-i fie atât de rău. Şi crezi că i se dă ajutor? Sula! Gugumanii din formaţia lui se fac că nu s-a întâmplat nimic, ca şi cum nu se va întâmpla nimic. Ei fac muzică pentru a încerca să acopere urletele lui, lamentarea lui. Neasistarea cântăreţului în pericol ar putea să le atragă necazuri, într-o ţară mai puţin civilizată decât a noastră!

Avansez o mână pe deasupra tejghelei şi în fund clapa neagră a tranzistorului. Linişte.

— Îţi face bine când se opreşte, nu? îi zic Laurei.

Şi îi fredonez, foarte à la Sinatra din epoca de aur, înainte ca Franky să înceapă să semene cu un bătrân ospătar pensionat pentru alcoolism.

„O Laura, chip întrevăzut…”

Ea îşi dezlipeşte pupilele de pe faciesul meu care o vrăjeşte.

— Ce vreţi?

— Cheia.

— Ce cheie?

— Cea a lui Julie.

— Asta nu merge, nu?

— Ba da. Se pare că ai cheia de la hogeacul ei.

— Julie mi-a încredinţat-o şi nu am dreptul s-o dau cuiva care…

Sună telefonul. Ea marchează un moment de incertitudine, apoi întinde mâna sub tejghea ca să ia receptorul.

— Bar Aka! anunţă ea.

I se spune ceva destul de scurt pentru a părea bref. Rămâne inertă şi închide fără să fi proferat vreun răspuns, sau să fi schiţat vreun proiect de silabă.

Reiau soloul meu de farmec. Catifea, miere şi mandolină.

„O Laura, chip zărit…”

Ascultă Cititorul meu Epileptic, oare timbrul vocii mele îi dă o liniştire a scrupulelor ei? Sau privirea mea de jar la care n-ar rezista nici vipera cea mai înrăită? Sau mai degrabă forţa liniştită şi radiantă care porneşte din epicentru pentru a se răspândi spre periferia mea? Chestiunea e că ia o cheie dintr-un sertar al cassei şi mi-o întinde. O cheie plată, numerotată, prevăzută cu un portehei având ca breloc o minusculă sticlă de şampanie, din plastic.

— Mulţumesc, dulce Laura. Dacă mi-ai propune cheia propriului tău apartament, aş fi cel mai fericit dintre bărbaţi.

Ea nu mă învredniceşte nici măcar cu o strâmbătură.

Cu atât mai rău. Totuşi, la început, aveam impresia că sunt genul ei. Poate voi redeveni?

*

* * *

— Mărturisesc că nu înţeleg, mormăie colonelul pe scara pe care o urcă într-un pas de vânător de munte.

Îi revine scârţâitul, pe măsură ce se scurge timpul. Pe

oamenii cu demnitate reuşeşti să-i sperii, dar îşi vin în fire după scurt timp. La ei, demnitatea este o contragreutate. Orice-ai face, contragreutatea fiind prezentă, îşi joacă în mod implacabil rolul de a restabili ordinea.

Nu se pune chestiunea de a-l lăsa să scape din clocot pe acest individ, altfel în curând mă va duce la stoparea vigorii.

— Ia te uită, este adevărat, zisei ca şi când vorbeam singur.

Tonul este astfel că ofiţerul se opreşte, ca un câine de vânătoare pe punctul de a ridica un fazan şi se întoarce.

Am un zâmbet inefabil.

— Nici măcar nu v-am cerut identitatea, zisei dezinvolt.

Se sugrumă.

— Este cu adevărat indispensabil?

Vocea i-a coborât cu 10 octave şi 12 gustave.

— Păi bine, spuneţi şi dumneavoastră…

Răspunsul meu care nu este cu adevărat un răspuns, îi demolează mentalitatea.

Se ţine de rampă pentru a-şi termina ascensiunea. Surprind un zâmbet înduioşat pe buzele lui Maud. Ea îi cunoaşte bine pe bărbaţi, inclusiv pe domni. Cu cât avansează în spirală, cu atât îi cunoaşte mai mult pe domnii respectabili. Şi cu cât îi cunoaşte pe domnii respectabili, cu atât îşi face mai bine o idee despre respectabilitate. Ştie până la ce punct rezistă ei. Ştie de asemenea că ea şi colegele ei sunt la balamaua acestei respectabilităţi, şi că ele o fac să crape un pic, fără zgomot, în mod discret.

— Aici este!

Arată o uşă în aparenţă bună, groasă, arătoasă ca un sicriu burghez. Plină de sculpturi ornamentale, de alamă cernită şi lustruită.

O deschide. Colonelul se scurge în locuinţă, cu umerii în retragere ca în iunie ’40. Are obişnuinţa acestui plonjon în dezonoare. În fond, nu detestă acest fior care-i urcă din

sfincterul anal până la creieraş în momentul când încetează de a fi în vacanţă pentru a deveni „un client vicios”. Stă acolo, într-un mic antreu tapetat cu hârtie de orez de culoare deschisă, gâfâind de emoţie. Temător, el, bărbatul brav, înspăimântat de sine însuşi – şi de cine ar putea fi el, acest anti-laş?

Apartament încântător, fără poveşti, personalizat într-un anume sens. Câteva piese de mobilă Charles X deschise la culoare. Pernuţe vesele. Litografii de Leonor Fini… O mare – dar al naibii de mare – canapea unde trebuie să fie bine de făcut zburdălnicii. Simpa. Bineînţeles, în comparaţie cu locuinţa austeră a colonelului, este o lume, o demi-monde de fericire.

Stă înţepenit în cadrul uşii. Oribil de jenat de a se găsi pe terenul isprăvilor lui în prezenţa unui poliţist.

Şi eu, ştii ce? Trebuie să mă crezi, altfel nu-ţi voi mai încredinţa niciodată nimic, o Cititorul meu Făţarnic, eu mă întreb ce m-a apucat să-l antrenez pe acest bătrân gagicar până aici. Să-l umilesc? Nu este genul meu. Niciodată spre rău cu bună ştiinţă. Atunci, de ce? De ce folos poate să-mi fie el, acest vechi lătrător? Acest crapă-oameni, în finalul parcursului său?

— Şedinţele astea, cum se petreceau? o întrebai pe Maud.

Ea ridică din umeri, nemulţumită. Nici ea nu pricepe. O surprind, o derutez. Nu în bine. Nu mă credea gratuit în actele mele. Şi asta se răsfrânge ca un renghi josnic. Este la fel de prostesc ca şi atunci când omul care ne însoţeşte îi obligă pe tineri să se târască în noroi, pe burtă, pur şi simplu pentru a-i mânji cu rahat. Să-i „călească”. Atunci când în fond, pe tineri, trebuie mai degrabă să-i „potolească”.

— Ce vreţi să vi se spună?

Eu, nimic. Mie, personal, cum zice Béru cel Autentic, mi se fâlfâie. Instinctul meu este cel care a hotărât să ştie. El este cel care ne comandă, tuturor. Ne constrânge.

— În trei, în ce fel se petrecea asta?

Ea suspină, furioasă:

— Oh, la naiba, asta-i viciu, sau ce?

Viciu! Isprăvile la saltea ale bătrânului războinic pe rulete!

— Să admitem, replic sobru şi sumbru.

Ea îşi accentuează dezaprobarea prin bosumflare, dar mie mi se fâlfâie din nou.

— Îi montam un mic spectacol, spune ea, nu-i aşa, Iepuroiule?

Colonelul Iepuroi priveşte aiurea. Aiurea, acolo unde i-ar plăcea să se găsească în prezent. Uite: prima lui cazarmă, cu toate că nu avea cum să tragă apa la closet…

— Genul Casino de Paris?

— Mai curând 14 iulie.

— Adică?

Ea se duce la un minicasetofon pus pe o comodă de lemn fructifer (trebuia să-l plaseze pe o competieră), verifică banda angajată şi-l branşează.

Izbucneşte o muzică militară: Sambre şi Meuse. Maud se aşază în genunchi şi trage o chestie destul de lungă de sub numita comodă. E vorba de un drapel francez rulat pe coada lui de lemn.

Colonelul îşi îndreaptă poziţia. E ceva fizic. Un cal de circ, aude Dzim bum bum, ială-l la lucru pe cât posibil. Colonelul Iepuroi, văzând cele trei culori derulate, pendulânde, foarte curate, este hipnotizat instantaneu. Înţepenit! Drrrepţi! Carmencita! Olé!

Maud mă smulge priveliştii.

— Asia are efect asupra lui. Defilam în pielea goală, Julie şi cu mine. Eu ţineam drapelul, ca la o defilare, cu capătul cozii fixat în buricul meu. În acest timp, prietena mea îl sugea. El juisa făcând salutul militar. Toate astea nu erau lipsite de o anume grandoare.

Sexualitatea prelungind patriotismul. Servitute şi grandoare militară!

„Regiment al Sambrei şi-al Meusei, mergi mereu în strigăt de libertate. De libertate! Căutând drumul glori-

iios, care ne conduce la nemurire!”

Pe el, drumul glori-iios îl conducea la juisare. Pe colonel îl înmoaie. Privirea lui pierdută în Legenda Franceză, mângâie deja viziuni paradiziace. Nu trebuie să-i îmbrânceşti membrana ca să-şi golească scula. Instinctul, ce-ţi spuneam eu… Neînlocuibilul instinct.

Ca şi mine, în clipa asta, care simt în mine starea de alertă, sus şi jos, peste tot, până în profunzimile enigmatice…

„Sambre şi Meuse” se termină într-un avânt fulminant de alămuri-rantamptanuri.

— După asta este Marseilleise, mă previne Maud, luaserăm obiceiul să micşorăm volumul în acel moment, din cauza vecinilor.

Caseta macină în tăcere. Apoi, o voce de bărbat întreabă:

„Tu împingi din nou direct pe axul rotitor cu chestia aia, dragă?”

N-avem timp să captăm răspunsul. „Ea” izbucneşte vibrantă ca vechile timpuri bune când încă nu semăna cu „Gustul suav al Maimuţei” Majestăţii britanice.

Opresc, rebobinez câţiva centimetri. Îl pornesc iar.

„… rect pe axul rotitor cu chestia aia, dragă?” Cu acele zgârieturi ce persistă la înregistrările de amatori. După, găsim că urmarea e perfectă, şi nu ne mai hazardăm să ştergem…

Scot caseta din aparat, o pun în buzunar.

— Vă interesează asta? întrebă Maud.

— Ador muzica militară şi eu. Numai că pe mine, în loc să mă facă să mi se scoale, ca la Iepuroi, mă face să reflectez.

Îi privesc în faţă.

— Dă-mi adresa ta, Maud. Şi dvs. de asemeni, domnule colonel.

El strănută un protest.

— Eu, a mea, al meu, să… Este cu adevărat indispensabil? Deoarece, în fine… Cariera mea este acolo…

Bine, o fantezie de pensionar uneori, nu zic nu. Dar statele de serviciu? Spune, băiatul meu? Serviciul?

— Este inclus, răspunsei.

Asta nu face decât să-l transforme în arţăgos, pe acest butaş de proiect de butadă ce urcă la nas.

— Nu-ţi bate joc, poliţistule! Am dreptul la respect. Două răniri, 11 citaţii. Medalie militară, ofiţer al Legiunii de Onoare, primar în satul meu, în Calvados. Am proptele, relaţii, braţul lung, urechea a doi miniştri…

Un adevărat toreador!

— Nu vă cer curriculum-ul dvs., d-le colonel, ci numai adresa. Acestea spuse, liniştiţi-vă, nu este pentru a face să izbucnească un scandal, ci pur şi simplu adevărul. Totul mă face să cred că nu veţi mai auzi vorbindu-se de mine. Dar trebuie să am în vedere cazul în care… Nu-i aşa?

Extirpă un mic geamăt. Îşi scoate solemn portofelul de viţel friguros. Într-un compartiment, sunt câteva cărţi de vizită. Pescuieşte una, o ascunde în scobitura mâinii mi-o întinde, aşa ca şi când îi strecori un bacşiş deputatului tău care ţi-a obţinut o favoare.

Dreptunghiul de carton este constelat de semne. Seamănă cu pagina de informaţii a ghidurilor culinare, acolo unde se explică ce vrea să fie o casă cu trei turnuri, două toci suprapuse sau patru furculiţe stând la coadă. Decoraţii. Cele importante şi apoi celelalte, necunoscute, lipsite de vibraţii, dar ale căror panglici sunt atât de drăguţe, şi care fac atât de bine ca număr într-o baterie de bucătărie. „Colonel Alexandre Legrand, Saint-Jobard, Calvados”.

Maud şi-a mâzgălit coordonatele pe o foaie de bloc-notes. Nici măcar nu-şi dă osteneala s-o smulgă din el pentru a mi-o prezenta.

— Programul? întreabă ea.

— Puteţi merge să vă iubiţi în altă parte, prieteni.

Pe mutrele lor preocupate se citeşte o detentă identică.

O şterg, fără un cuvânt.

Colonelul dă din cap spre mine înainte de a ieşi.

Uşa se închide la loc.

Mă las să cad într-un fotoliu căptuşit cu velur bej. Alături de acesta se găseşte o masă de sticlă, pe rotiţe îngreuiată de sticloanţe diverse şi de sticlărie cum se găseşte în magazinele de cadouri.

Îmi torn o doză frumoasă de votcă. Păcat că e călduţă. Notez că trebuie să existe vreun refrigerator în apartament. Dar sunt cuprins de trândăvie. Îmi place studioul ăsta. E vesel. Trebuie să fi fost bine să popseşti aici în compania celei care-l ocupa.

Gândul mi se duce la cadavrul cu gâtul căscat… La faţa aceea frumoasă, golită de sânge, albă ca marmura, nimicită pentru totdeauna.

Cât priveşte apartamentul, acesta continuă să-şi trăiască viaţa lui molcuţă şi primitoare.

Cu cele două picioare de maimuţă ale mele, reuşesc să apuc casetofonul de pe masa joasă. Îl propulsez în aer, îl prind. Pun caseta din nou…

Nostim de data asta am fraza în întregime: „Tu împungi din nou direct pe axul rotitor cu chestia aia dragă?”

Nu, nu-i permisă nicio eroare: este chiar vocea lui Hans Kimkonssern, cu accentul lui bizar, germanic şi latin totodată…

Apoi, Marseillaise.

Tu unul, crezi că ziua gloriei a sosit?

Ascultă, Cititorul meu Fecund, voi deplânge faptul că o să mă iei drept beţiv, dar trebuie totuşi să-ţi mărturisesc un lucru: am lichidat sticla cu votcă.

Era aproape plină când am preluat-o. Şi acum este la fel de deşertată ca şi kipiul unui bătrân-vameş-corsican-care-a-suferit-de-o-meningită-copil-fiind.

De ce această sorbitură?

De-aia. S-a produs în mod natural. O nevoie. Prima

mea anchetă de „privatizat”. Mă simt foarte prost în porcăria mea de piele. Descumpănit. Puţin din ceea ce resimte elevul pilot care este lăsat singur pentru prima oară şi care priveşte solul, de sus, spunându-şi că va trebui să se depună acolo neavând la dispoziţie decât comenzile aparatului şi actul lui de căinţă despre care îşi aminteşte mai mult aspectul decât cuvintele.

„Paris-Détective Agency”! Pompos, nu? Puştism, ca întotdeauna… Bărbaţii nu se pot împiedica de a se face că sunt oameni mari, ca să râdă.

Formez numărul pe care încă nu l-am memorizat perfect, cum se spune în limbajul de astăzi, greşesc, reîncep, şi obţin organul aferat al lui miss Claudette.

Trebuie să fie pe cale de a-şi da cu o cremă Carita peste un punct oarecare al geografiei ei, deoarece simt că ţine receptorul numai cu degetul mic, celelalte fiind grase.

— Paris-Détective Agency, ascult! recită duduia pe un ton concentrat.

— Dă-mi-l pe Béru, putoare! şi ascunde-ţi bolul tău cu cremă hidratantă, altfel dacă vine cineva, crede că localul nostru este o agenţie Lancôme!

La naiba, spumeg în timp ce vorbesc. Votca! Lichidată în solitudine, nimic mai trădător, vorbăria ta te înşală fără să poţi să-ţi dai seama. Te crezi impec, dar imediat cum ai un contract extern, poţi să-ţi măsori deteriorarea. Iată-mă tartină cu unt, Cititor al Mansardei-mele-surmenate. O sticlă de Moscovskaia, la masă, o spulber cu uşurinţă, fără tulburări de zigomatic. Dar pe stomacul gol, aşa…

— Ce te-a apucat, patroane! se indignează Claudette.

— Îndrăzneşte să pretinzi că nu eşti în curs de a-ţi unge fesele sau fălcile?

— Mai întâi că n-am fălci!

— Haide, abule Grasul şi du-le să te faci iubită de găzarul tău de serviciu.

Un tuuutuuut. Apoi zgomotul unui mixer în funcţiune care se zbate cu nişte carne nervoasă.

— Cine-i la aparat? se informează Grasul care trebuie să fie ocupat cu mâncarea unui sandviş-cald cu chifteluţe întârziate.

— El, Infamule.

— Ah, bine, şteptam pelul tău.

— Ei?

— Am te fonat barmanului. I-am spus zgfrahigjbukg.

— Termină ceea ce ai în gură!

— Chiar asta făceam.

— Nu mai muşca din grămada ta de haleală înainte de a-mi fi explicat.

— Nu te nelinişti. Deci îţi spuneam că i-am zis barmaniţei fraza pe care am convenit-o: „Puştoaica Julie a fost lichidată. Să-i previi grabnic pe ceilalţi”.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă nimic, omule. A închis fără să răspundă. Am cerut prin intermediul lui Mongamind ca telefonul de la Bar Aka să fie pus la masa de ascultare. Nimeni nu l-a folosit de la escomunicarea mea.

Suspin.

— Eşti decepţionat, Măreţule?

— Nu ştiu.

— Ai o voce cam ciudată.

— Nu spun nimic!

— Atunci ai o tăcere ciudată. S-ar zice că faci scula să schelălăie, Motănelul meu, adevărat sau nu? S-ar zice că-ţi lipseşte Casa-Mamă, recunoşti? À-propos, Mister cel Bătrân a sunat, este furios, zice că ne batem joc de mutra lui. Şi că ne înşelăm dacă ne credem…

— Dacă mai sună, spune-i rahat. Nimic altceva de semnalat?

— Ba da: Pinuche s-a întors cu mica menajeră a lui Lhurma. O pisicuţă destul de nostimă, nu genul pe care mi-l imaginam. Dezgheţată, dacă mă-nţelegi? Bombăne furioasă cum că trebuie să se întoarcă la târla ei pentru muncă… Nu i-am comunicat nimic, ca s-o facem să stea liniştită, am fost să cumpăr câte ceva de la patiserie. Ce

facem?

— Menajeră conservată. Păstraţi-mi-o la cald până ce ajung.

— Mai întârzii mult?

— Nu ştiu.

— Eşti departe?

— Deasupra barului Aka.

— O ascunzătoare?

— Nici măcar atât.

— Atunci, ce-nvârteşti?

— Nimic. Reflectez.

— Singur?

— Cu o sticlă de votcă.

Poporum Pomm Pomm cotcodac.

— Ah bine, atunci îmi explic vocea ta melanco.

— Ia spune, sticla ta trebuie să reflecteze mai mult, ea are capul golit!

Râde şi închide.

Cât timp am petrecut în fotoliul acela, bând şi reflectând? Mai mult de o oră. De altfel, la ce mă gândeam? La afacere sau la viaţa mea?

Trebuie să te scuturi, Totonio al meu. O nouă existenţă nu ţi-o organizezi bând la votcă.

Mă ridic. Mi se pare că podeaua are un uşor tremurat. Şi apoi nu: se stabilizează.

Liniştit, mă aşez din nou. Din moment ce merge acum, o să meargă la fel de bine şi mai târziu.

Ceea ce mă surprinde cel mai mult în toate acestea, ca întotdeauna, sunt eu însumi. Mă comport într-un mod atât de bizar, fără să am întotdeauna o idee care să mă conducă. Procedez după intuiţie. După bunul plac al nehotărârilor mele. Astfel, uite, de ce i-oi fi făcut pe colonel şi pe târfă să urce în acest apartament? De acord, asta m-a condus la o descoperire: dar aceasta nu era previzibilă, nici măcar de avut în vedere. Deci, acţionând în mod gratuit, am obţinut ceva pozitiv. Prea simplu, iepuraşule. Un nătâng s-ar opri aici. N-ar raţiona mai

departe. Şi-ar spune: „Bine, asta e!” Atunci când nu e deloc aşa. Sau atât de rar…

Trebuie să mă constrâng să merg mai departe. Să-mi explorez limbajul subconştientului. Iată unul care ştie destule despre subiect.

Atunci încerc. Acum, o Cititorul meu înmuiat, sticla cu whiski este cea care-mi face cu ochiul.

Un flacon de Irish cu etichetă neagră cu auriu, foarte very nice. Clipeşte ca un semnal de ambulanţă.

Dar nu, dacă o înfrunt, va fi un Fort Alamo în măruntaiele mele.

Ce-ţi spuneam?

În legătură cu subconştientul meu? Deja nu-ţi mai aminteşti? Oh, da: el a comandat operaţiunea din cauza ştii tu a ce? A unei obscure asociaţii de idei. Procesul, dacă încerc să-l reconstitui, este aproximativ aşa: colonel – Julie… Julie – vechi spion nazist… O vagă rudenie, pe scurt. Războiul. Julie – târfa i-a regulat pe doi vechi inamici. Şi după aceea? Ce dacă? Dacă ne mulţumim cu puncte comune atât de slăbuţe, în munca noastră, nu ajungem prea departe.

Mângâi sticla plină. Ştiu exact pocnetul uşor care s-ar produce dacă deşurubez dopul de metal pentru a dezvirgina kilul ăsta.

Atunci, ce? Doar unul micuţ, un „baby” cum zic beţivanii. Ca să justific efracţiunea înghiţiturii? Una singură, promit, jur, credinţa lui Santantonio!

Roiesc cu o mişcare scurtă. Micul zgomot încântător se produce.

Deşurubez. Miros. E bunuţ. Prefer Irish decât scotch, din cauza unui afiş de călătorie despre Irlanda, care reprezenta o rulotă pentru turişti într-un peisaj de verdeţuri inexprimabile.

Un deget. Nu pe lat: în lungime. În felul acesta nu va mai fi nevoie să revin…

În acest timp, sună telefonul. Îmi trebuie un timp ca să găsesc aparatul, pus în spatele canapelei, chiar pe jos.

Receptorul e îmbrăcat într-o chestie de fetru verde care nu-l face mai frumos, dar face să fie mânuit mai greu. Grămada asta neobişnuită în mână are ceva greoi.

— Da!

Este tot ceea ce proferez. Voce de eunuc. Aş putea trece drept o gagică cu ton grav sau drept un gagiu cu timbru piţigăiat.

— Tot acolo eşti? întreabă o voce de femeie.

Sunt gata să întreb despre cine vorbeşte, dar mă mulţumesc să mormăi un „hmmm” afirmativ:

— Pot să vin?

— Bineînţeles.

Deja a închis.

Gust din whisky. Ia te uită, nu-mi face plăcere. Cu votcă nu e indicat. Nu te sfătuiesc, la acest mariaj!

Zgârie cineva la uşă. Ia te uită, deja!

Mă duc să deschid. Pentru moment întârzii s-o recunosc deoarece şi-a schimbat ţoalele. Poartă un taior Cacharel, în tonuri portocalii şi negre. Pieptănătura ei nu mai este chiar aceeaşi, dar ochii, da. De un fel de gri-vert interesant, cu pepite de aur înăuntru.

„O Laura, chip zărit…”

— Asta e leitmotivul dvs?

— Privindu-te, da. În mod spontan. Ai văzut filmul?

— Ce film?

— Deci, nu l-ai văzut. O chestie cu Humphrey Bogart. Uite, el se găsea, după câte-mi amintesc, în aceeaşi situaţie ca a mea.

— Adică?

— Un bărbat care caută să înţeleagă, care amuşină, care simte o tulburare crescând în el… Avea o muzică sublimă. „O Laura, chip zărit”. Cum de ştiai că sunt aici?

— Nu mi-aţi predat cheia.

— Ştiai că Julie a murit?

— Mi s-a anunţat printr-un telefon anonim, da. Şi plecând de aici Maud mi-a povestit.

— Deci ştii în ce fel a defunctat.

— Este înspăimântător. O crimă de sadic?

— Ce ştiu eu! Bine, aşază-te. Ici un pahar?

— Aici, aşa?

— Moştenitorii lui Julie n-or sta în câţiva centilitri de whisky.

Ea îşi aruncă poşeta pe un scaun, ia loc pe altul, îşi încrucişează picioarele Fără ostentaţie, nici cea mai mică intenţie provocatoare. Are picioare drăguţe.

— Tejgheaua ta este un mare ticălos.

— Cum?

— Să ne priveze de asta…

Şi îi arăt admirabilele ei picioare.

— Te prefer în picioare decât bust. Ţi-ai terminat serviciul?

— Dispun de două ore înainte de apetitiv.

— Şi îmi consacri puţin din acest timp? Mulţumesc, Laura. Ai urcat pentru cheie?

— Şi pentru că ţineam la Julie.

— Adică?

— Poate că v-aş putea ajuta…

— Credeam că am înţeles că nu-ţi plac poliţiştii?

— N-am deloc înclinaţie spre ei, aşa e, dar îmi plac şi mai puţin tăietorii de gâturi.

Îi prezint un pahar destul de bine umplut. Ea refuză cu un semn din cap.

— Un sfert este de ajuns pentru mine.

Rectific tirul. Toastăm pe muteşte. Bem. Şi pe urmă, nu ştiu cum se face, dar iată că asupra noastră se abate o tăcere ciudată, ca o cuvertură de molton.

Aceasta, în ceea ce mă priveşte, poartă un nume: se numeşte tulburare. O tulburare ameţitoare, suavă. O stare de emoţie fizică şi mintală pe care o încerc arareori într-un atât de înalt grad.

Ai zice că ea o înţelege, sau cel puţin o simte. Cine ştie: poate o împarte cu mine?

Ne parvin zgomotele exterioare, rumoarea familiară a Parisului. Maşini, bolboroseală, clipocitul populaţiei

revărsate pe trotuare. Uneori, o izbucnire de voci, un strigăt de copil, întărirea sunetului unui radio, în mod brusc, căruia îi măreşti nivelul sonor din greşeală crezând că-l închizi. Manevră falsă.

Şi în acest timp, ce-i de la Paris-Détective-Agency? Ei? Ce-or fi făcând năzdrăvanii mei cu mica guvernantă? Şi Herr Kimkonssern, în locuinţa noastră secretă? Aşteaptă ce? Să-l scot din impas? Dar din care impas? Dacă aceea este cu adevărat vocea lui care figurează pe casetă, toate datele sunt încurcate. Deoarece asta înseamnă că o cunoştea pe Julie înainte de şedinţa de ieri de la La Celle Saint Claud. Şi de asemenea că se găsea în Franţa de mai mult timp decât a spus, caseta colonelului fiind pregătită de ceva vreme, aşa presupun.

Iată că vorbesc din nou:

— Vine de mult timp aici, bătrânul de mai înainte?

— Venea deja înainte de a lucra eu aici.

— Şi tu de cât timp lucrezi?

— De o lună şi jumătate.

— Ce făceai mai înainte?

— Trăiam cu un tâmpit care ţinea un club ecvestru. Eu mă ocupam de bar, de contabilitate.

— Şi tâmpitul în chestiune?

— El se ocupa de cai, bineînţeles. Nu se gândea decât la asta. Îl numeam Centaurul. Am sfârşit prin a înţelege că nu eram o iapă şi l-am părăsit pe idiotul ăla. Avea picioarele arcuite ca un buldog şi trăia în cizme. Puţea a grajd, găurea covorul cu pintenii şi îşi păstra cravaşa în mână chiar şi când se pişa. Un tip nu mai înalt de atâta. Ridicol. Jumătate de buletin…

Lucru curios, izbucneşte în râs la evocarea vechiului ei amant. Ghicesc că odată cu reculul, realizează în fine cum era prostănacul ecvestru, îl admite, aşa cum trebuie să fi fost, dar asta după risipirea vrăjii dragostei. Dragostea asta ţicnită, care îl face aşa cum ai dori tu să fie.

— E nostim că asta te amuză…

— Da.

— Cum ai făcut să ajungi la barul Aka?

— Prin Julie.

— Eraţi prietene?

— Să zicem că eram doar „în simpatie”. Călărea la „Clubul” prostănacului în fiecare duminică.

Nostim pentru o târfă.

— Ştiai cu ce se ocupă?

— Am înţeles, se ascundea atât de puţin. Într-o zi, la manej, şi-a întâlnit un client. Cam de 50 de ani, grav ca un conclav. Venea la club cu soţia lui şi cu nepoata, o nătângă care, la braţul lui semăna cu un crap aiurit. Jena lui! Ce spun: groaza lui… Julie s-a amuzat ca o nebună şi, nemaiputând să păstreze pentru ea, mi-a povestit ce se petrecea.

— Aveai adresa ei?

— Telefonul, aşa cum aveam de la toţi dragii noştri „membri”.

— Şi i-ai telefonat după ce l-ai părăsit pe centaur?

— Aşa e.

— Intenţionai să intri în prostituţie?

Ea tresare, eu privesc… Apoi întoarce ochii.

— Probabil.

— Şi Julie te-a descurajat?

— Ea mi-a spus că nu sunt făcută pentru asta… Că trebuie să posezi o doză puternică de prostie sau o psihologie particulară şi că eu nu intram în niciuna din aceste categorii. Totuşi, ne-am dat întâlnire.

— La barul Aka?

— Da. Patronul era de faţă. Ea a avut ideea să-i vorbească despre mine: imediat m-a angajat ca barmaniţă.

— Cum este patronul barului Aka?

— Oh, nimic deosebit. Un băiatul tatei-rob, căruia bogata mamă îi cumpără acest stabiliment ca să zică, aşa, că i-a făcut rost de un fel de ocupaţie. Abia se ocupă de el, preferă să o şteargă în compania unei bande de motani.

— Pederast?

— În mod sigur ăsta-i tabietul lui. De fapt nu este nimic altceva decât un trântor care caută să-şi creeze un personaj.

— Este ceva suspect în localul ăsta?

— Ce numiţi dvs. suspect?

— În legătură cu clientela?

— Este amestecată. Răufăcătorii de pe Champs-Élysées cu plăcere, ar trebui să fii orb ca să nu-i vezi. Dar nu se petrece nimic ilegal, dacă asta voiaţi să spuneţi.

— Totuşi, cel care i-a tăiat gâtul lui Julie, este un obişnuit al barului Aka.

— Sunteţi sigur?

Fâlfâi pliculeţul cu chibrituri.

— A pierdut asta prin locurile isprăvilor lui.

— Ar fi putut foarte bine să fie Julie cea care l-a pierdut, nu?

— Da, ar fi putut, cu toate că pliculeţul ăsta s-a descoperit la baza ferestrei de unde ucigaşii îşi observau viitoarea victimă.

— Chibriturile sunt ca focul pe care-l deţin: se transmit. Eu am în poşetă pliculeţe ce poartă numele unor stabilimente unde n-am pus piciorul niciodată.

— Bineînţeles, dar în fine, Julie şi bar-Aka n-au un aspect fortuit ca legătură, nu-i aşa?

Ea nu răspunde nimic, îşi priveşte ceasul.

— Eşti grăbită?

— Am timp.

Un moment de nouă tăcere, mai puţin „special” ca primul, dar la fel de pustiitor.

— Suntem bine aici, nu? suspinai după mult timp.

Ea murmură, foarte încet:

— Da, este adevărat.

Atunci, mă duc şi îngenunchez alături de ea şi îmi pun gura peste a ei.

La ce bun să-ţi descriu amănunţit ceea ce urmează? Ca să te facă să…? Totuşi, la vârsta ta, nu mai este de tine.

Tu îţi ai propria regulare nu? Juisezi în autonomie totală, circuit închis, fără convenţe exterioare. Altfel trebuie să te duci să te psihanalizezi, micuţul meu. Să-i povesteşti despre problemele tale unui individ sentenţios, care-ţi va explica bine, inclusiv detaliile, „de ce” şi „cum” juisezi.

Eu unul, simt de la prima abordare a unei duduiţe dacă am să mi-o afişez câştigătoare sau nu. O primă privire: a mea. A doua a ei. Şi s-a făcut, târg încheiat, citit şi aprobat, bune pentru acuplare! Cureaua de transmisie funcţionează. Mesaj primit, d-le comandant!

Felul în care îşi înnoadă braţele după ceafă, îmi decapsulează limba, ai crede-o pe Laura lipsită de giurgiuleală din imemorabile timpuri. În fond, acel bărbat-cal al ei o decepţionase prea tare. Sărăcuţa, a făcut o fixaţie cabalină, se mai întâmplă, i-a asimilat pe toţi bărbaţii cu călăreţul ei pe rotile. Trebuie să fi fost decepţionată din motive de lipsă, plictisindu-se de atâta aşteptare la clubul acela, în timp ce dl. Sculă le făcea să se plimbe pe demoazelele fund-crăpat din înalta societate şi pe cele demimondene. Nu-i prima oară când San-A redă gustul vieţii unei dame perturbate. Să o reconecteze cu autoritate. Sunt conştient că în clipa asta am o responsabilitate zdrobitoare. Presupune că îi ratez clipa de încântare Laurei, asta ar însemna zăvorârea completă a simţurilor ei. Închidere definitivă din cauză de lichidare! Atunci numărul big, please, pentru doamna. Fără repezeală. Pe îndelete, puştiule. Fă-i un „complet”, chestiune de gură-la-gură. Nu te calici. Voluptate, gustă-mă, eu te gust. Asta te înveseleşte, aşa-i puica mea? Te tulburi la minte. Îţi hidratezi antresolul. Mi-am, mi-am, bonno! Nu te mişca, să-ţi fac tratamentul antigingivită, încetişor, pe deasupra dinţilor, cu vârful limbii. Acolo, da, e nostim, nu, feţişoara mea? Asta pătrunde. Asta seamănă. Asta culege. Ai şansa de a avea noroc! Cel puţin, operezi repriza cu un senior. Ai fi putut nimeri un tip jalnic cu apucături feroce. Unul dintre acei găuritori-zburători care îşi zburlesc penele, demni de milă şi care te însămânţează

din zbor: îşi aţinteşte semănătorul august, fără să-i pese de ceea ce se repercutează asupra partenerei lui.

Uite-te puţin la conştiinţa drăguţului Sana, dragă încolăcire de limbuţe. Cocoloaşele noastre trebuie să semene cu acele ţigări de foi împletite care se văd, ca nişte jucării de Nicot, la tutungerii din Suedia şi Belgia. Găseşti că e bun? Am gura curată, nu, păpuşo? Nu este ca o pâlnie pentru Munster. Gargarisită cu apă de piersici, nici n-ar putea fi mai bine. Şi decapată, îţi spun drept. Tu vorbeşti: o sticlă de votcă. Gemi, da, copilă frumoasă? Rogi pentru mai bine. Ai dorinţa nebună să-ţi împing un avantaj de douăzeci şi ceva de centimetri. Nu sări peste etape, fiecare dintre lucrurile mele, la timpul lui. Nu face ca cea mai mare parte dintre tâmpitele care la primul sărut se dezbracă tot atât de repede cât ai deschide o umbrelă, aşa că tu te vezi complet cretin, în faţa unei mese complete, servite în stil platou Air-France pentru mici zboruri în suburbii.

Gagica ce se dezbracă dintr-odată, mie-mi spui ce nătângă neexperimentată este. După aceea este nemulţumită că Zozo o compostează în picaj, o cursă simplă-dus (fără întors). Imaginează-ţi o stripteuză care şi-ar desfăşura lucrurile de pe ea dintr-o învârtitură de mână, pum, aşa! Ce eşec ar avea!

În dragoste, la cei fervenţi, progresia este şi mai catifelată. Nuanţată, pe paliere. Decompresezi în mod suav. Cât se poate de încet. Mâna pe-aici, limba pe dincolo. Hopa-Mitică se hazardează într-un mic tic tac, tic tac metronomic… Şi să stopezi pentru mai târziu, să-l conservi cald şi parizian, în rezervă pe cărările biblice, cum spune sărmanul Pompidou despre care nimeni nu mai ştie cine a fost.

Mâna caldă? La cald… Târâre de reptilă, câştigare de teren. Deci iată-ne! Bună ziua, măi!

Ce drăguţ este! Şi ce ambalaj delicat, doamnă! Ah, nu se teme de spargere, comoara! Heruvimule, du-te! Bine pieptănat, drăguţ, ce pui pe el ca să-l lubrifiezi. Panténe

sau Petrole Hahn bleu? Bine, te insinuezi… Moto. Degetul mijlociu în avangardă. Ştafetă? Nu derapa, jandarm. Primul la coardă. O falangă de curte… Uite, nu te lăsa dus de val, altfel o să fie marea alunecare supărătoare. Nu-l dispreţui pe mister Puţişoară, care-i aici, foarte vesel şi spilcuit în aşteptarea mângâierii circulare. Nu-l neglija pe acest întreprinzător drăguţ. Are dreptul la tariful lui concurenţial. Oh la! Oh la la! îl înfrumuseţează. Domnişoara doamnă declanşează. Se impacientează. Laura chip zărit… De gumă, uite, pentru pedeapsa ta! Te fac să ai lapsusuri. Îmi place conul farmecelor, seara la fundul părului. Şi tu ai fi vrut să fie Alsacia şi Lorena? Ce reclamă oare Laura acolo? Ce? Încă! Încă şi cu strigăte! Prezent. Răspunsul juriului este, „da” la toate întrebările.

Urmarea nu priveşte pe nimeni. E treaba noastră, a noi doi, a mea şi a Laurei. O treabă frumoasă! O treabă mare! O treabă care ar putea deveni de tată de familie!

Ne iubim frenetic, ea şi cu mine. Total. Fără reţinere de la sursă. De ce ne-am reţine, spune, Găgăuţă? Totul funcţionează: corzile, alămurile, instrumentele de percuţie, de compostare, de acupunctura. Orchestra sub bagheta magică a maestrului. San-Antonio, director la Paris-Détective Agency. Nu-i mofturoasă demoazela asta. De, lanţul fericirii. Scoate nişte gemete sfâşietoare. Dacă eu aş auzi aşa ceva în pădure, aş declanşa rapid o goană ca după vânat. Aş alerta jandarmeria.

Ah, cât de bine este. Uite, pe aici. Şi apoi pe acolo. Şi asta în acelaşi timp. Marele furnicar, bruneta mea. Încă? Fie! Iată. Îţi place? Să-ţi mai pun o porţie la încălzit? Banco! „O, Laura, chip zărit”. Merita, nu-i aşa? Ce fericire. Şi cât de ieftină, spune şi tu. Există atâtea care plătesc averi să meargă să vadă piramidele sau Muntele Athos. În timp ce aici, nici doi bani. Gratuit, pentru déo.

Şi Déo face parte din combinaţie, ce crezi tu, pentru ca asta să fie atât de good, my God!

O frecăm o oră întreagă. Arhiântreagă: plină până la refuz! După aceea, puştoaica mea, se clatină pe canapea

unde am sfârşit prin a ne aşeza în focul seismului.

Ea are ochii închişi, respiraţia gâfâitoare.

Apoi, când o credeam răpusă, îmi întinde cele două braţe pentru un nou sărut, unul adevărat. Unul care nu are nimic de-a face cu hârjoneala. Recunoştinţă, ce, să îndrăznim s-o spunem.

— Dragule, ce fericire!

Nu-i drăguţ! N-ai înregistra-o ca să i-o pui portăresei tale la sfârşitul anului, în chip de cadouri?

„Ce fericire!”

Asta face să-mi treacă beţia. Mă simt curat, nou, vindecat de anxietate.

Laura se duce să se tutuiască cu instalaţia sanitară din baie. Asta îmi readuce în minte afacerea Lhurma. Lhurma, regele bideului cu pedală, jet sub presiune de două atmosfere (în catalog este calificat „model Geneva”).

Lhurma, mort de moarte naturală într-un hotel din Amsterdam după ce i-a expediat vechiului său coleg regăsit o gagică pe care acesta se pare că o cunoştea deja: şi pe care o cunoştea în mod intim!

Uite, mă gândesc: până la urmă, oare pliculeţul de chibrituri nu era lăsat acolo în mod voit? În afara romanelor d-nei Christie, bunica noastră a tuturor, este rar ca un asasin să semene indicii pe terenul isprăvilor lui.

În timp ce Laura îşi scutură coama de praf, eu explorez locuinţa. Dar nu descopăr nimic care să mă lumineze. Totu-i banal, „hârtiile” sunt reprezentate de facturi, chitanţe de apă, gaz, telefon, foi de impozit, una sau două ilustrate din Spania sau Italia semnate de d-na Angèle…

În momentul în care Laura mea reapare, bine reparată, strălucitoare, arunc un ochi la ceas.

— Ai putea să-mi mai acorzi încă o jumătate de oră, draga mea?

— Da, de ce?

Poate contează cumva pe pusul mesei din nou? Când după desfăşurarea de forţe pe care i-am demonstrat-o,

Ninette se poate lipsi de muncă timp de şase luni, răgaz ca să-şi refacă forţele.

— Mi-ar plăcea să vii cu mine.

— Unde anume?

— La doi paşi de aici, pe Champs-Zé.

— Ca să facem ce?

— Mi-ar plăcea să-ţi arăt pe cineva.

— Pe cine?

— Cineva.

Ea ridică din umeri, fatalizată prin pasiunea pe care i-o inspir. Puica asta m-ar urma până la capătul lumii, adică până aici, pentru că pământul e rotund!

După câte se spune.

Când aduci nişte necunoscuţi acasă la tine, pe neaşteptate, îţi place ca acolo totul să fie în ordine, menajul bine făcut.

Bine. Atunci imaginează-ţi ce poate simţi un cetăţean onest de condiţia mea, bine crescut cu lapte Guigoz, chiloţi Băteau schimbaţi de două ori pe zi, cu batiste reînnoite fără încetare în timpul guturaiului, când descinde în nişte birouri ultraşic-moderne-funcţionale-şi-badabum ca să-şi găsească cei mai valoroşi, cei mai dragi, cei mai considerabili colaboratori ai săi în ţinuta pe care voi avea avantajul şi dezonoarea de a ţi-o descrie pe scurt, dar cu tot simţul meu de perseurtare, să nu te temi că am să te las să scapi esenţialul.

Cei doi domni joacă cărţi în compania unei fete dezgheţate de 25 de ani împliniţi, nu apetisantă, dar sympa. Este înaltă, slabă, palidă, cu păr lung, şaten-roşcat, legat în coadă de cal. O privire de şoarece, mărginită de gene pudrate şi o gură mare fără buze, de o mobilitate extremă, care deviază spre stânga şi spre dreapta, în voia gândurilor a căror exteriorizare este. Lângă ea, ţi-l semnalez pe Pinuche, lipsit de pantofii lui, de pantalon, de veston, de cămaşă. Cu totul încântător în izmenele lui

lungi, şosete cu fixator de culoare mov ofilit, maiou care descoperă un torace osos de găină costelivă şi nişte braţe mizerabile zbârcite pe piele cum scria contesa de Ségur în „General Bulgarin” şi cu cravata izolată pe gâtul lui ca o coadă de ciocan.

Béru completează trioul. Pierderile lui la strip-poker au fost mai severe. La el e mai simplu: nu i-a mai rămas decât vestonul. Dar nimic decât el. O grămadă de boarfe se ridică pe jos. Pe care un telal nu le-ar vrea nici pentru un imperiu, şi niciun gunoier.

Confuzia mea de subordonare se înrăieşte în faţa unui asemenea spectacol! Din cauza Laurei, înţelegi, Cititor Interlop? Să aduci o pipiţă cu totul proaspăt culească la vatra ta pentru a-i descoperi un asemenea spectacol, iată ceva care face să-ţi sară capacele!

Ai fierbe de indignare, la fel de sigur pe cât e că prost + prost = tu.

Pinuche, confuz, se ridică, ceea ce – cu izmana lui cu manşete lungi şi căscată în faţă – ne demască un soi de moluscă fosilizată, din epoca terţiară (de fapt, existau moluşte pe vremea aia, tu, care ai cunoscut-o), pe o pernuţă de păr cenuşiu, trist ca un portret în picioare al reginei Angliei.

— Vreţi să ne scuzaţi ţinuta, gângureşte el către Laura. Această tânără persoană (o desemnează pe subretă), ca să treacă mai uşor aşteptarea, ne iniţia în jocul de belotă-poker, joc în care ea excelează…

— Atât de bine că ne jumuleşte ca pe găini, glumeşte Béru care face spirite fără să ştie, ca domnul Cutare etc… etc.

Se ridică şi el la rândul lui. În ceea ce-l priveşte, aplicele de origine, crede-mă, nu-s de glumă. Îşi fâlfâie bâta de Tarzan Grasul. Chiar în repaus, scula lui păstrează nişte proporţii supărătoare pentru cel puţin 11 din zece muritori.

— Ia te uită, futăcioasa de la barul Aka! continuă Inepuizabilul, privind-o pe Laura. Laura mea! chip zării…

Iau măsuri de pedepsire.

— Îmbrăcaţi-vă, bandă de zărghiţi josnici. Subproduse infame ale unei specii care se ofileşte! Relicve ale unei umanităţi degenerate! Rezultat abject din maimuţele căzute din copaci care au fost rău primite!

Papuf al meu nu se sperie.

— Ascultaţi-l cum ne ponegreşte, glumeşte el. E forţos în sargase. Într-una din zile am să pregătesc şi eu nişte cuvinte îngrijite ca să aplic legea tabelionului!

Pinaude ce îmi arată şoricica cu faţă triunghiulară.

— Permite-mi să ţi-o prezint pe Ninon Lanclôt, aleasa subretă a lui Stéphane Lhurma.

Greieriţa mă fixează cu un ochi glacial.

— Dvs. sunteţi cel care mă obligă să aştept de o eternitate?

— Aşa se pare.

— Bine, atunci despachetaţi-vă marfa, m-am săturat să fac pe G.O. cu cei doi apostoli ai dvs. Trebuie să mă întorc acasă, să-mi reiau serviciul. Domnul nu glumeşte cu programul, dacă s-a întors, din întâmplare, mă va face să aud clopotele. Şi când mă gândesc că mi-am petrecut o parte din ziua mea liberă jucând belotă în compania a doua clătite, fir-ar să fie!

Bérurier, vexat, o apucă de o aripă.

— Hei, moto, puştoaico, nu face pe nesărata, că se strică morunul. De aici până la a-ţi trimite clătită o scatoalcă nu e decât distanţa Lille-Nice!

— Am să vă cer să mai aşteptaţi încă o clipă, domnişoară; retezai eu cu o răceală care ar transforma un foc de buturugi într-o băutură răcoritoare.

Şi o antrenez pe Laura, care rămăsese cu gura căscată, spre apartamentul clandestin al lui Hans Kimkonssern.

Nu intrăm. E suficient să scot trei dosare de pe un raft şi să fac să culiseze un oblon pentru a avea o vedere de ansamblu a camerei.

Neamţul este aşezat într-un fotoliu, în faţa noastră,

cu picioarele încrucişate. Citeşte distrat o revistă. N-are deloc aerul că e fericit să trăiască. Două cute îi barează în permanenţă fruntea şi o strâmbătură dezgustată îi răsuceşte buzele.

— Îl cunoşti pe bărbatul acesta, Laura?

Ea priveşte.

— Nu.

— Eşti sigură că nu l-ai văzut niciodată în compania Juliei?

— Sigur. Mi-e total necunoscut. Despre cine este vorba?

Ce-ai vrea să-i răspund?

Mă sustrag printr-un gest evaziv.

— Bine, dacă pot să-mi permit să-ţi spun aşa, după ceea ce s-a petrecut: nu mai am nevoie de tine pentru astăzi. N-o să te superi că nu te conduc, dar ai văzut, mă aşteaptă.

Ea aprobă puţin cam tristă. Odată ajunsă la uşă, se opreşte şi întreabă, fără să mă privească:

— Ne vom revedea?

— Sper.

Pun un sărut în caseta ei pentru sărutări. Are un efect foarte frumos. Schimbăm o ocheadă care ne înmoaie, promiţătoare, plină până la refuz de mulţi „mâine” care ar trebui să cânte.

*

* * *

Mathias în laboratorul lui, este o flamură în ardere. Străluceşte şi el la fel, de o lumină liniştită, protejată.

Este pe cale de a se deşela peste un microscop mare ca un percolalor de braserie.

Pentru moment, încerc şi eu să privesc în ocularul bigntz-ului lui. Aiurea! Totul rămâne ceţos. Nu pot distinge nimic decât nişte fantasmagorii lăptoase de lentile dereglate, ici-cole nişte sclipiri pe care poţi să le iei drept momeli de lucruri îngroşate, dar care se neantizează.

— E frumos, ceea ce vezi tu acolo, Ruginitule?

— E frumos, dar trist, Patroane.

— Ce priveşti?

— Nişte firişoare de fetru lăsate de faimoşii pâslari purtaţi de asasini.

— Nu-ţi dezvăluie nimic?

— Nu mare lucru. S-ar părea totuşi să fie nişte pâslari care se trag înainte de a încălţa enormii saboţi bretoni, cum folosesc pescarii.

Depun caseta în faţa lui.

— Ce-i asta, Patroane?

— Am nevoie de o expertiză fulger. Între „Sambre şi Meuse” şi „Marseillaise” vei auzi o voce de bărbat. Nu proferează decât o frază foarte banală. Mi-ar plăcea să fiu sigur dacă această voce este a lui Kimkonssern, e posibil?

— Uşor.

— Cu ce procentaj de certitudine?

— Aproape sută la sută, îţi convine?

— Ei, drăguţa mea demoazelă?

Ninon Lanclôt care era bosumflată pe canapeaua pe care Béru o înstelase deja cu pete de arsură de la chiştoacele lui, saltă capul.

Apoi îl ia ca martor pe Pinaud, dragul behăitor, care, bănuiesc, este emoţionat de tinereţea acidă a subretei.

— De ce vorbeşte şeful vostru ca un vechi preot?

Pinuche râde afectat, descoperă că nu şi-a încheiat în întregime decolteul prohabului şi se îndârjeşte la închiderea lui.

„Bunul preot vechi de altă dată” care sunt, fac la fel: nu cu şliţul, ci cu surâsul.

— Este mult timp de când lucrezi la taica Lhurma, puştoaico?

Ea rămâne interzisă de schimbarea modului meu de a vorbi, dar se adaptează perfect şi dominată de privirea intensă care o însoţeşte, răspunde:

— Un an. Puţin mai mult: 14 luni…

— Unde ai fost înainte, puicuţo?

— Vânzătoare într-un Uniprix al Yvelinelor, dar asta mă plictisea de moarte. Mie îmi place independenţa.

— Şi pentru că îţi place independenţa, ai hotărât să te faci servitoare?

Ei nu-i place cuvântul. De altfel nici mie. Asta o întărâtă.

— Servitoare e spus cam repede: sunt om de casă, e o nuanţă! Acasă la domnul Lhurma, îmi fac treaba după capul meu, o iau de unde-mi place.

— Domnul Lhurma.

Ea tresare.

— Ia spuneţi, drept cine mă luaţi? Dacă aş face pe târfa, aş fi târfă şi nu om de casă.

— E drăguţ, Lhurma ăsta?

— Impec Nu se plânge ce, dacă vedeţi ce vreau să zic? Are nişte chestii pe care nu trebuie să le dezici şi în

rest o lasă baltă.

— Şi care sunt lucrurile la care ţine atât?

Îmi vântură un pârţ de capră făcând mutre:

— Plff… Biroul lui de exemplu: să nu i-l ating. Micul dejun: de maniac. La oră fixă! Cele două ouă fierte exact cum trebuie şi bucăţelele de pâine toate la aceiaşi lungime, unse la fel cu unt şi cu pătrunjel tocat deasupra. Patul făcut la muchie de brici, pijamaua bine aşezată pe pernă. Florile mereu schimbate în faţa fotografiei soţiei şi fiului lui. Smuceli. Altfel, nu-i tipul care să-şi treacă degetul peste mobilă ca să verifice praful, nici să se neliniştească de consumarea păcurii sau să purice nota băcanului. De altfel, facturile sunt trimise toate direct la birourile lui şi se achită de acolo.

— Primeşte multă lume?

— Practic niciodată. Şi de fapt nu, nu „practic”, cu adevărat niciodată. Când primeşte, o face la restaurant, la Paris. Acum este acasă unul din prietenii lui din copilărie. Prima persoană care doarme la La Celle de când sunt eu acolo…

— În afară de câte o damă, din când în când?

Ea clipeşte.

— Nu mai spune, asta-l priveşte. Cu ce drept mă iscodiţi despre viaţa patronului meu? Eram la darac, acasă la tata, care este supraîncărcat de treabă, când s-a anunţat bătrânul dumneavoastră nătâng cu legitimaţia lui de poliţist şi aspectul lui josnic, care mă îmbarcă fără să vrea să-mi spună despre ce-i vorba. Eu n-am făcut nimic. Au dispărut cumva nişte linguriţe de acasă, sau ce?

O fată bună. Cu caracter înflăcărat, dar în mod sigur foarte drăguţă – vezi afectuoasă. Ţine mult la tatăl ei, la patronul ei, la Michel Sadou, la cartofi prăjiţi şi-l găseşte pe Preşedintele ei de Republică seducător.

Îi lansez momeala:

— Domnul Lhurma a murit.

De-ai vedea-o pe puştoaica asta… Pălind groaznic, încovoindu-se, încercănându-se, contractându-se, aproape

leşinând şi punându-se pe plâns.

Aşa, în hohote mari. Se aruncă pe umărul meu, atât de spontan, că rămân stupefiat. Bineînţeles, hodorog-hodorog care nu pierde nicio ocazie de a se umezi prin câteva orificii, o urmează încet cu lăcrămioarele lui.

Moment aparte. Lhurma să fie plâns de cineva.

— Îl iubeai atâta, micuţo? murmurai mângâindu-i părul des care mirosea simultan a prăjeală şi a lac Elnett.

Ea sughiţă:

— Nu pentru că îl iubeam atât, dar ţineam la el. Şi mai ales locul meu…

„Leafa mea! Leafa mea!” ca în Don Juan.

Aştept să-şi revină.

— De ce a murit? întreabă ea după un torent de lacrimi şi muci.

— Criză cardiacă.

— În Olanda?

— Da, la hotel.

— Asta nu mă miră: adesea se oprea din citit ca să-şi maseze pieptul.

— Povesteşte-mi despre colegul lui…

— Din ce cauză?

— Aşa. Ce crezi?

— Despre domnul Cavalo?

— Da.

— Este un bărbat frumos. Foarte gentil. Discret.

— Locuieşte în casă de mult timp?

— De câteva zile.

— Trăieşte în străinătate?

— Se pare că în America de Sud.

— Se înţelege bine cu Lhurma?

— Bine, dar sunteţi nebun: cel mai bun prieten al lui! Cavalo vine de la celălalt capăt al lumii ca să-l vadă. Ar fi fost o nenorocire să nu se fi înţeles! Vorbeau despre trecutul lor şi de asemeni despre afacerile lor…

— Cavalo ieşea adesea?

— Niciodată. Într-o seară s-au dus să mănânce într-

un restaurant din Bougival. Altfel, prietenul lu' domnu' rămânea ţintuit acasă. Chiar îl întrebam de ce nu-l tenta să meargă să hoinărească puţin prin Paris. Când vii de atât de departe după nişte ani de absenţă, eu nu înţeleg, chiar dacă ai avea de băut loco, să nu-ţi tragi nişte turnee prin viaducturile din Montmartre.

— Primea vizite?

— Niciodată!

— Totuşi, ieri, la sfârşitul zilei, a primit una.

Ea aproba din cap:

— Nu era o vizită, era un pipi.

— Un ce?

— O pipiţă. Bătrânul ăsta este puţin cam dezgutător în felul lui. Trebuie spus că există nişte nevoi de rezolvat şi de trecut cu vederea, nu?

— Patronul tău, primea şi el fete?

— Atât de rar.

— Dar în fine, o făcea totuşi, nu?

— În orice caz, rămânea demn. Fără familiarisme sau giurgiuleli prosteşti. Şi dacă ar fi fost gazda unei ducese, la fel s-ar fi comportat.

— Printre altele, fata de ieri mai venise deja?

— O dată sau de două ori. Nu mai mult…

— Ascultă, am să-ţi pun o întrebare, gândeşte-te bine înainte de a-mi răspunde, Ninon a mea, deoarece este foarte important! Pe gagica de ieri seară, tu ai introdus-o la… Cavalo, nu-i aşa?

— Vident, pentru că a întrebat de el.

— Aveai cumva sentimentul că se mai văzuseră?

Deja scutura negativ din cap.

O opresc.

— Ţi-am cerut să te gândeşti bine înainte de a răspunde, adună-ţi amintirile ca să reconstituim scena.

— Totul este gândit, adunat: nu se cunoşteau.

— Poate s-au prefăcut în faţa ta?

— Nu, vă spun eu. Domnul Cavalo părea foarte surprins. Se înclina aşa, tare şi scurt, ai fi jurat că-i neamţ.

Aştepta explicaţii zicând într-una „Domnişoara? Încântat. Domnişoara?”

Îmi mimează scena şi devine imediat ridicolă. Nostimă puştoaica. O să nimerească peste un cretin care va trece pe lângă ea fără s-o vadă, fără s-o exploateze, în sensul uman al cuvântului. Poate de asta nu mă însor eu, nu mă crezi, o Cititorul meu Cultivat? Pentru că aş vrea să pot să mă căsătoresc cu toate femeile care ar merita să fie soţiile mele în mod convenabil.

Ea continuă, după ce se lasă să cadă pe scaunul ei:

— De altfel, pot să vă mărturisesc un lucru. Am o latură de coţofană – chioară, sunt vorbăreaţa şi curioasă. M-am pitit în spatele uşii de la terasă ca să-i ascult. Ei bine, în mod sincer, dar pe cuvânt, da? Nu se cunoşteau absolut deloc. Chiar mă amuzam s-o aud pe pipiţă dând explicaţii, că aşa şi pe dincolo, domnul voia să-i facă o surpriză prietenului său. Ce surpriză? Să-şi petreacă în mod agreabil timpul în noaptea aceea. Şi îşi spunea numele, i-l cerea pe al lui. Pe scurt, copilării. Când le fac adulţii, sunt mai prostănaci decât puştii. Mult mai prostănaci! Asta după mine, notaţi. Aşa că pot să jur pe capul tatălui meu că de cunoscut, nu se cunoşteau.

Bate cineva la uşă.

Mathias. Când cade seara, este mai roşu ca oricând.

— Ce este, fiule?

— În legătură cu caseta, patroane. Nicio îndoială: este exact aceeaşi voce.

Bine, bine, perfect. După asta, nu mai ai de făcut decât un lucru: iei o aspirină şi aştepţi să-ţi treacă migrena.

Aşa operez şi eu. Dar migrena mea este semnată Votca Cutare-cutarovinof.

Mathias mă priveşte ce fac, curios cum reacţionez. Şi puştoaica este tulburată, de asemeni. Pinaud reaprinde un chiştoc înfipt departe sub mustaţa lui roşie.

— Am putea aprinde? sugerează el eu unghiul stâng al protezei.

În ce priveşte nevoie de lumină, sunt pentru!

Mathias comutatează şi frumosul iluminat somptuos, portocaliu delicat, revine în jurul nostru, plin de lux.

Folonul meu reprezintă nişte zgârie-nori în formă de roboţi. Îmi plac albastrurile pale şi portocaliurile deschise ale lui Folon. Este măreţ să ai idei în albastru şi portocaliu.

Acum, un ochi asupra lui Ninon.

Care zice nu, pe scurt. Nu: Julic şi Kimkonssern nu se cunoşteau.

Un altul asupra lui Mathias care zice da. Da: se cunoşteau pentru că erau împreună la compunerea programului de pe casetă.

Mijlocul de a nu deveni capră? Tu îl cunoşti? Spune, Cititorul meu Căprar?

Liniştea face un zgomot de tăcere pe cale de a se solidifica. Din fericire este risipită de sosirea furtunoasă a Impozantului.

— De data asta, nu mai este mobilizare, ci război! anunţă Preponderentul.

Scoate un râgâit care l-ar incita şi pe leul cel mai feroce să facă frumos.

— Adică ce-i? întrebai, deloc impresionat de această manifestare repugnantă de ventriloc.

— Este de zis că l-am făcut pe Bătrân să-şi iasă din sărite, camarade. Sună pentru a xiema oară zbierând că o să vedem noi, o să ne facă să sângerăm. Atunci i-am răspuns cum să se ducă repede în cartierul Goutle-d'Or să fie regulat de un arab şi după aceea, dacă nu-i va fi de ajuns, am putea şi noi să-i înfigem o sticlă de Pérrier în sfincterul anal. Mi-am permis să adaugă că zbieretele lui, de-acum încolo şi în continuare, pentru noi toţi au ajuns până-n gât şi au dat pe dinafară. Şi cum el încerca să plaseze unul şi cum tocmai băusem – în mod providenţial – ceva gazos, i-am tras o serie de râgâieli din mers, în urechi, de cred că i-am jupuit trompele lui Eugéne. După

aceea am închis telefonul. Aşa că, oameni buni, va trebui să ne aşteptăm la represalii sângeroase.

Îşi şterge sudoarea mâniei cu dosul unei manşete. O priveşte pe micuţa Ninon glumind spre ea:

— Ce mai face micuţa măturătoare de closete? face el spre ea cu amabilitate.

— Te umple de rahat, sac mare! replică interpelata cea dulce.

Apoi, arătându-ne pe degetul mare urmele de tăieturi de la curăţitorul de cartofi:

— Se crede cineva, pandora asta a voastră, nu? În mod sigur, ministrul de Interne îşi ridică nasul mai puţin sus. Nu eşti Poniatoski, bunicule!

Mister Mastar prinde culoarea aceea frumoasă a potcoavei plasată în miezul cel mai arzător al forjei.

— Ia auziţi-o pe rumegătoarea asta de lucerna! O mahalagioaică neisprăvită să mă trateze de ne-Panotoski! Eu, să nu fiu Panotoski! Am auzit-o şi pe asta! Vino cu mine numai zece minute în biroul meu, răutate mică, să-şi arăt dacă nu sunt Panotoski! Încă mai miroase a crevetă şi vine să insulte bărbaţi în toată firea! Fir-ar să fie, n-ar şti să facă nici măcar o pipă convenabilă, că încă îi mai curg balele, ce mizerie pe nucile mele! Îţi jur că trăim o epocă nemaivăzută. Face pe neruşinata, gâsculiţa, se sclifoseşte în faţa ta, dar ia să vină puţin în téte-à-téte, se schimbă cu totul.

Ninon replică fără să se demonteze:

— Asta n-ar fi un téte-à-téte.

— Ah, nu?

— Nu.

— Şi atunci, ce ar fi?

— Un téte-à-cur, Grasule. Pentru că nici fundul meu nu seamănă măcar cu chipul tău, altfel mi-aş pune chiloţi de cal!

Reţin în ultimul moment scatoalca pe care era să i-o tragă Majestatea Sa.

— Ajunge, băieţi! urlai. Nu ne jucăm de-a teatrul de

marionete!

Nu, nu ne jucăm de-a bâlciul.

Mai curând ne-am juca de-a Grand-guignol.

Şi ştii de ce, Cititorul meu Morfinoman?

Pentru că Maryse intră fără să bată, mai clătinată decât Titanicul. Ţine un platou cu gustări, pe care sticlăria produce un zgomot drăguţ de castagnete.

Îi vine să vomite, este vizibil după spasmele ei. Pinuche apucă platoul şi bruna noastră auxiliară se lasă dărâmată pe canapea.

Béru, care a primit nişte noţiuni de prim ajutorare, descheie din corsajul ei pe Frédéric-Frédéric[9].

La Béru, altruismul este întotdeauna dezbrăcător. Cel puţin când vine în ajutorul doamnelor. Imediat vede necesitatea descheiatului, Grasul. Express. După ce Marysa are scoşi la aer ambii fraţi Karamazov, el îi tatonează vârfurile, ca unul care se încăpăţânează să găsească Europun-ul pe tranzistorul lui din Anzii Cordilieri.

Efectul este în mod pozitiv magic, pentru că iat-o pe încântătoare care se recuperează.

— Ah, e groaznic, spune ea cu o voce drăguţă, bine timbrată pentru răspuns. Era să mor de emoţie.

Ne informăm despre natura acestei vii emoţii şi ne povesteşte istoria următoare în patru cuvinte, dar e nevoie de mai mult?

— Kimkonssern a fost asasinat.

În viaţă nu trebui să te temi de a-ţi fi teamă. Este cam cum e cu plânsul: te uşurează. Eroii nu sunt oameni care nu au teamă, ci oameni care reacţionează împotriva fricii lor.

Oare de ce primul meu sentiment este de spaimă? Ştii cumva tu, Cititorul meu Constipat?

---

9 Sub pseudonimul „San-Antonio” se ascunde numele autorului Frédéric Darde – şi de aici jocul de cuvinte (n.tr.)

Nici eu. Iată totuşi că mă înţeapă o bruscă teamă. Şi îmi doresc să fiu un mic negustor de dulciuri într-un târguşor pierdut. Acolo, da, existenţa ar fi comestibilă; nu mânioasă, ci plicticoasă. Aş avea o nevastă potolită, plină de plozi, care ar face dulceţuri şi ar tricota prostii cu lână de culoarea timpului scurs. Eu m-aş strădui în spatele casei să îmblânzesc fetele vesele încercând sutiene. Aş face parte din Consiliul Municipal şi aş scrie pentru a cere să asist la jocurile lui Pierre Bellemare când m-aş duce la Paris. O stare de lucruri somptuoasă. Pe când aici iată-mă în fruntea unei agenţii de poliţie pe care nu ştiu de unde s-o apuc ca să funcţioneze, în miezul unei anchete sângeroase, cu un cadavru în prăvălie, care riscă puternic să-mi deschidă ambele canaturi ale uşii mari spre căcăstoare.

În orice caz, suntem foarte sobri, noi cei din trioul Echipei de şoc. Nu ne strigăm nişte: „Nu e posibil! Se poate? E o glumă!” Nu ne clătinam. Nu ducem mâna la frunte. Nu ne sprijinim unii pe alţii pentru a ne susţine uluirea.

Strict, îţi spun.

Pinaud iese primul, cu Bérurier pe urmele lui, urmaţi de mine însumi. Străbatem în goană diferite încăperi ce conduc la apartamentul clandestin. Chiar înainte de a face să pivoteze chestia din arhive, descoperim că puştoaica Ninon ne-a urmat ţinându-se după coada Grasului-cel-Furios.

— Cară-ţi fundul de aici, împuţito! urlă el îmbrâncind-o cu o mare lovitură, ca în Zola.

Şi subreta se dă îndărăt, apoi fuge, înspăimântată de expresia masacrantă a acestei căpăţâni vultureşti. Acţionăm trecerea secretă.

Foarte exact: Hans Kimkonssern este cu totul mort.

Şi asasinat. Gâtul deschis ca şi partenera lui din noaptea trecută. Nu i-a supravieţuit nici 24 de ore. Treabă superbă. În felul ăsta l-ai crede înzestrat cu două guri, cea mai mare fiind cea inferioară. Pare să râdă cu gâtul.

Totul este proaspăt, cald. Încă mai gâlgâie. Sânge peste tot pe frumoasa mochetă nouă. Este stropirea cea copioasă. Ca la jet. Totul este stropit: patul, mobila, pereţii, televizorul la care viziona o chestie pasionantă despre migraţia colibriului.

Păşesc peste corpul cu vad, având grijă să nu calc în sânge.

— Chemaţi-l pe Mathias! le spusei.

Mă duc în debara, acolo unde se deschide o uşă dând în imobilul vecin. Aceasta nici măcar nu-i închisă.

„Prost împuţit, mă tratez in petto, aşa ca să nu-i incit pe subordonaţii mei să exagereze, ai fi putut dispune să se pună un zăvor, în loc să te mulţumeşti cu o simplă broască!”

Alerg pe palier. Imobilul este ridicat pe o străduţă perpendiculară pe Champs-Zé, al cărei nume chiar dacă ţi l-aş spune, sărman zărghit, tot nu ţi-ar face un picior frumos, caltaboş cum eşti, nu-i aşa, Amărâtule?

Este o casă liniştită. Câte doi locatari la fiecare etaj, scara de lemn şi fără niciun covor pe ea până la etajul al doilea; pereţii de deasupra fiind judecaţi drept malformaţi şi cojiţi până la subţiere de către proprietar.

Este de o linişte semiprovincială. Tipii din provincie consideră Parisul ca pe un concasor, un talmeş al naibii de balmeş, un fel de spălător de vase îndesat cu automobile şi pelerini şi care centripetează şi fuge nebuneşte. Asta este aşa numai pentru arterele principale. Marile axe. Dar de cum faci trei paşi în lături de la aceste căi bubuitoare, găseşti un fel de pace a zonelor economice.

Cobor scara în fugă. O alee vopsită în marmură falsă solzoasă. O uşă de fier forjat pe margini. Şi pe urmă strada liniştită: maşini parcate în dublu şir, mici magazine pentru obişnuiţi: „Poftă bună, dom’le Paul! Pe mâine, doamnă Mathieu!” Inocenţă. A fost asasinat un om, dar asta nu se simte. Fiecare şi totul funcţionează în ritmul micii lui vieţi leproase. Fiecare se ocupă de măruntele lui probleme cotidiene. Ziarul, cizma de cresson, reumatismele. Jojo

care se întoarce de la lecţia de pian sau de judo. Taximetriştii care se înjură. Preţurile care urcă, urcă, tâmpenii prosteşti…

Şi pe urmă moare Kimkonssern, sub protecţia mea. Acuma-i de tine, Etionne! În ce priveşte securitatea, ai să vezi tu! Ar fi fost mai bine să se ducă la hotelul Sula-în-Transă, în colţul străzii, nemţălăul-sud-american. La naiba, când o afla Bătrânul, va fi sfârşitul prematur al Agenţiei Paris-Détective. Crăpată în floarea vârstei şi tot personalul ei strălucitor pe trotuar, implorând pomană sau propunând pipe trecătorilor grăbiţi.

Urc înapoi. Mathias este la muncă.

— Acelaşi asasin, nu?

— Natural.

— Ai vreo idee?

— Probabil că Kimkonssern nu şi-a dat seama de mare lucru. Privea la televizor. Ucigaşul a sărit asupra lui prin spate. Este un specialist. Un tip bine antrenat. Braţul stâng sub bărbie ca să răstoarne capul şi să degajeze bine gâtlejul. Şi în acelaşi timp, lovitura de brici! Crimă fulger, vă jur că totul nu trebuie să fi durat cinci secunde.

Plec, neputând suporta faţa ce se albeşte a cadavrului. Ochii îi sunt larg deschişi şi par să mă fixeze cu un aer surprins şi nemulţumit. Mie-mi spui: poate s-o facă!

*

* * *

— Şi prostănaca? îl întreb.

— A şters-o, face Pinaud ruşinat.

— Cum?

— A profitat de du-te-vino-ul de aici ca s-o întindă, camuflează Béru, cu un aer încurcat.

— Sărman individ demn de dispreţ, tu eşti cel care i-ai spus s-o şteargă!

— Păi bine, nu trebuia să vadă spectacolul, aşa-i? Crezi că e bine pentru tineret o asemenea chestie?

Fulmineză, arătând-o pe Maryse:

— Şi màmzel Cârnat care se înfige zbierând despre

crimă! Ca şi când n-ar fi putut să ne prevină pe şest.

— Eram răscolită, pledează acuzata.

— Şi el la fel! pufneşte Mister Mastar arătând spre încăperea din spate, când ai suc de suzetă în loc de nervi, nu te bagi în breasla noastră, porumbiţa mea. Te secretarizezi la un negustor de biscuiţi sau te faci manechin într-o fabrică de prezervative, ce, la naiba!

Dreptul Pinaud trage o concluzie valabilă a situaţiei.

— Cum ea trebuie să fie la comisariat, noi trebuie să închidem trecerea secretă pe care puştoaica nu a avut timp s-o descopere şi să spunem Poliţiei de Urgenţă că era vorba de o glumă.

— Exact, Bătrâne Val. Maryse, încearcă să-ţi vii în fire. Pinuche are dreptate: ne-ai făcut o farsă.

— De altfel, continuă Béru, dacă mi-aţi permite să vă atrag atenţia, suntem în întâi aprilie! Şi acum, presupun că mergem s-o înhăţăm pe tejghetara ta de la barul Aka, omule?

Îl privesc, fără bucurie.

— Laura?

— Păi bine, în afară de noi, numai ea ştia de prezenţa teutonului în ascunzătoarea asta, exact?

— Este adevărat, aprobă César-Pinaud.

— Numai ea!

Nemilos, Forţosul continuă:

— Plecând de aici, s-a grăbit să telefoneze bandei. Li s-a făcut frică ştiindu-l în mâinile noastre şi au decis să acţioneze fulgerător.

— Le trebuia totuşi timp ca să găsească cealaltă intrare. Pe asta, Laura, o ignora, nu?

Da o simplă privire, nu ai ce să-i obiectezi. Se descurcă prin raţionamente care nici nu există, dar devin.

— Asta dovedeşte că sunt descurcăreţi, simplu. Şi că ştiu să acţioneze repede!

Care-i mijlocul, în ciuda acestui sentiment de recunoştinţă fizică ce mă împinge s-o dezvinovăţesc pe Laura, de a nega o evidenţă atât de evidentă?

— Vino, Grasule. Tu, Pinuche, te însărcinezi cu colegii noştri, poliţaii. Ai totul dintr-un diplomat care ştie să compună şi să calmeze firile arzătoare.

Asemenea complimente îi merg drept la prostată. Râde la modul ovin, César. Mulţumit de a inspira încredere cui o merită.

— Mergeţi, mergeţi, eu veghez asupra Hambarului.

*

* * *

Străbatem Champs-Zé-ele cu un mare compas mânios. În mod hotărât, totul se circumscrie într-un perimetru îngust. Ceea ce nu împiedică evenimentele să galopeze, iar noi, în fortăreaţa noastră ultra model, să fim regulaţi în mod josnic, aşa cum nu-i permis, de ne vine să devenim urlători ca nişte clienţi de ospiciu.

— Cam negriatic, nu? întreabă Grasul care, având de cărat 100 de livre în plus, are necazuri în copierea mersului meu sălbatic.

„Negriatic” este noua lui expresie. După unele verificări, i-ar fi fost oferită de Marie-Marie, ciuma lui de nepoată care se dezgheaţă din ce în ce mai mult şi s-a apucat să-şi stabilească autoritatea asupra cotoilor încuiaţi din liceul ei mixt.

În timpul mersului, eu mă gândesc la Kimkonssern. În fond, am acţionat la modul muşcă-mă-de-puţă. Ar fi trebuit să-l interoghez până la refuz pe neamţ, în loc să mă mulţumesc cu povestirea lui la fel de abra cât şi cadabrantă.

Am început prin a-l ascunde. La modul: stai acolo, o să vedem mai târziu. Mă grăbeam să mă lansez pe drumul pietros al avalanşei. Graba de a zbura la La Celle-Saint-Cloud pentru a-i verifica spusele, pentru a examina cadavrul şi locurile…

— Bine, gâfâie Tentacularia Sa, că eşti furios nu te acuz, dar ca să-mi faci mutre, mă opun!

— Nu-ţi fac mutre.

— Nu-mi vorbeşti!

— Reflectez.

— Ai putea să reflectezi vorbindu-mi, doar creierul tău nu-i în ghips, nu? Din contră, vorbirea te ajută uneori să vezi mai clar. Nu, realitatea este că eşti supărat pe mine că ţi-a demolat-o pe băşinoasa de la barul Aka, după care te resimţi, am văzut imediat când aţi sosit împreună adineori. Şi pe care, chiar dacă merg în duplex cu presentimentul meu, presupun că ai regulat-o în toate marile lărgimi.

— Mă agasezi!

— Deci, am văzut just, triumfă prietenul meu irascibil. Ţi-a căzut cu tronc. Total, suntem în béchamel acrişor pentru o durată X. Ai greşii arătându-i-l pe pensionarul nostru.

— Lasă-mă-n pace!

— Greşit de asemenea să i se taie macaroana nemţălăului. Ce om e ăla să-i taie cineva gâtlejul camaradei lui de aşternut în timp ce el doarme, asta n-am citit nici măcar în nenea Fricotin. Trebuie să fii un pitic la fel de telectual ca tine ca să plăteşti cu bani gheaţă o marfă atât de avariată!

Din fericire, iată-ne ajunşi la barul Aka, ceea ce, mă scuteşte de a mă înfuria pe loc.

Pătrunzând, constat că Laura nu se găseşte la postul ei. Un domn care ar putea trece drept femeie dacă ar avea părul mai puţin lung şi mai puţin frizat ocupă locul dulcei barmaniţe în spatele tejghelei de acaju. Costum albastru, croială ninette, cămaşă de un bleu foarte pal, cu jabou, manşete spumoase, inele la toate degetele, coliere de perle, cruce de aur, amulete suedeze, grigri de la Régie, fleacuri sunătoare, brăţări cu lest de brelocuri baroce, o urmă imperceptibilă de fond de ten pe obraji, înlocuitorul este un personaj curios, sau pentru a respecta adevărul mai exact: o curioasă personalitate.

Barul Aka s-a umplut, pentru apetitiv. Mulţi clienţi sunt dubioşi, dar sunt şi unii falşi artişti de cinema, dintre acei stâlpi de studiouri care bântuie în jurul regiilor în

speranţa de a agăţa o mutriţă pentru figuraţie: un jucător de flipere într-un bistro un trecător, oricine. Contează în panoplie. Şi când obţine o pecete de un minimum sindical, zice „filmul meu” vorbind despre opera respectivă. Bântuie pe Champs-Zé, teritoriu binecuvântat al „producătorilor”. Se adună, se asamblează, se garnisesc cu minciuni la fel de puţin credibile ca şi ei înşişi.

Îl înfrunt pe individ, pardon, individualitatea tejghelei, cu capul ca o bilă.

Cu un deget expresiv, îi mobilizez urechea dreaptă pe care o înclină cu complezenţă la douăzeci de centimetri de buzele mele.

— Laura? reclam cu o fermitate care-mi întăreşte sobrietatea.

Marele ondulat louis-al-paişpelea îşi scutură laţele blonduţe-decolorate.

— Nu-i aici.

— Cum aşa?

— Aşa, cum m-a lăsat baltă în plin apetitiv, putoarea asta!

Are un accent pied-noir. Pied-noir, pédé-pédégé. Se înroşeşte. Se remarcă.

— Vă daţi seama că sunt obligat să fac toată treaba!

— Când v-a lăsat baltă?

Se zborşeşte.

— Nu vezi, am altceva de făcut. Ce te priveşte pe dumneata?

Îl rechem cu degetul. Şi, fascinat, îmi reîncredinţează trompa lui Eustache dreaptă, probabil cea mai bună la el.

— Mă priveşte, camarade: poliţia. Tu eşti patronul?

— Aa, da, dar…

— Atunci te întreb cum se face că Laura nu este la lucru la o oră la care ar trebui să fie…

— Mi s-a telefonat că a avut un accident pe Champs-Élysées, foarte uşor, aşa se pare. A răsturnat-o un vânzător de la „France-Soir” cu bicicleta, s-a dus să se panseze la spital…

— Cine a telefonat?

— O doamnă...

— Nu şi-a spus numele?

— Ce rost avea? Era o trecătoare căreia i-a cerut Laura să mă prevină.

— Şi nu ştii nimic mai mult?

— Tot ce ştiu este că trebuie să-mi văd de serviciu.

Bérurier care, până acum, n-a protestat, replică:

— Puţină muncă o să te schimbe, Creţule. Şi apoi nu prea eşti aşa de mascul în chip de barmană.

Interpelatul ridică din umerii lui de homo. Îl eliberez.

— Vino! îi ordonai comperului meu Loriot.

— Cum, plecăm fără să consumăm?

Asta i se pare de necrezut, că se poate intra într-un bar, să le aşezi cu coatele pe tejghea şi să pleci fără să-ţi expediezi câţiva centilitri de alcool pe căile tale inferioare. În ochii lui Boasansoif (Bea-fără-sete) o crimă de înaltă trădare beţivănească. Un sacrilegiu pedepsit în cele mai grele infernuri. Un fel de decădere care îl înjoseşte pe om aducându-l la nivelul javrei. Îşi va sfârşi ziua prost, pierdut după o nelegiuire de o asemenea amploare. Este o pată pe blazonul lui. Un stigmat ruşinos pe care nicio antirugină nu-l va putea şterge niciodată. O ticăloşie abominabilă. Pur şi simplu o emasculare a unui pedigree de înaltă clasă. I se va deshidrata moralul. Fundamentul lui de bărbat va crăpa, se va ştirbi. Alexandrovici-Benito se va clătina de sobrietate rău venită. Mă urmează afară, cu spatele rotunjit de ruşine, cu capul plecat de forţa umilirii. Prima oară în viaţa lui uluitoare! Se jură că va fi şi ultima. Nu va supravieţui. Este dintre oamenii de onoare pentru care onoarea este mai preţioasă ca oxigenul.

Ei bine, plecăm...

Se răzbună cu sarcasm pe carenţele mele abjecte.

— Cine a văzut corect în legătura cu ţâţoasa ta? Cine a fost primul care a înţeles că te-a tăvălit prin făină, această carne cu păr? Tu crezi în accidentul ei? Dacă da, eu cred: în Moş Crăciun, în justiţia umană, în virtutea

Berthei mele şi în al treilea la ghinion. *Prestesc, prestesc*! Reperându-l pe teuton la noi şi-a avertizat confraţii, apoi înţelegând că vom pricepe că lovitura venea de la ea, s-a răspândit în natură. Dacă găseşti că deraiez, ridică braţul, mă voi opri. Ah! ar fi mai puţin trist, mi-aş crăpa umbrela. Omule. Te păcăleşti de mai mare dragul. Matale, cu gagicile. Pentru ca ele să te sugă în mod convenabil şi să aibă o mişcare nebunească din şale, eşti gata să le împleteşti o coroană de lauri de sos (dafin).

— Puneţi o surdină, Grasule. Suntem urmăriţi.

— Cum, ce…

— Nu! Nu te întoarce, Umflatule. O maşină DS neagră ne filtrează încă de la ieşirea noastră din barul Aka. Merge la pas, ca în spatele unui dric.

— N-avem decât să intrăm pe o stradă cu sens interzis pentru a-i semăna piper în faţă, din moment ce suntem pe jos, nu?

— Din contra, vom juca rolul. Încetineşti, în aşa fel ca stopul să aibă timp să treacă pe roşu, la intersecţie, aşa ca îngeraşii să fie ţintuiţi între două maşini; eu sar în aerostatul lor, în timp ce tu, cu mutra ta, veghezi la împroşcările de la marginea trotuarului. Înţelegi?

Eu, ştii tu – dar nu o ştii de atâta timp? – o Cititorul meu cu Basculă, sunt omul planurilor fulger.

Când o situaţie este arzătoare, pentru a o lua în mână, n-am nevoie să-mi pun mănuşi de azbest.

Facem textual cum am zis. Semaforul virează spre galben, apoi roşu. O furgonetă albastră care precede D.S.-ul negru stopează, Citroënul idem. Şi altele încep să se coaguleze în urmă.

Atunci, în trei paşi, sar la portiera din spate a maşinii urmăritoare, o deschid şi mă arunc cu aplomb, aşa cum se aruncă pe fereastră gagiul care are foc la fund în „Turnul Infernal”. Nu ştiu cum mi-am făcut socotelile, dar iată-mă cu arma în mână şi aerul mai puţin urban ca dragii de papi care purtau acest nume.

Doi băieţi răi se întorc. În care îi recunosc pe

jucătorii de zaruri de la barul Aka. Cei care se explicau pe gazonul pistei de zaruri în timpul primei mele vizite la stabiliment.

— Nu mişcăm, punem mâinile la ceafă şi aşteptăm un complement de informaţie! spusei.

Ţi-am spus că maşina lor se găseşte la bordura trotuarului? Nu? Bine, ţi-o spun! Asta simplifică manevra, nu? Bérurier se aşază pe capotă, întors cu faţa la parbriz. În spatele nostru, o haită mecanică latră din toate claxoanele ei, în ciuda operei lui Dubois cel drag, în scopul de a cere loc de trecere. Béru le face „pupu” cu mâna, cu degetul mare opus celorlalte degete, ştii cum, aşa? Ceea ce îi atrage strigăte necontrolate de „prost împuţit”, „cap de puţă”, „faţă de fund” (ceea ce este aproape o repetare în raport cu invectiva precedentă), „înfipt în fund de-aproape”, „purcel împuţit”, „fund în floare”, „băşică”, „grămadă de rahat”, „sac de vacă”, „gras dezgustător”, „cap de prostănac”, „mutră pentru palme” şi am să-ţi spun: „capitalist”.

Ceea ce nu m-am gândit să-ţi semnalez, Cititorul meu Afrodiziac, este că cei doi jucători scot nişte strigăte necomestibile. Aerul vibrează, oh la la, cum nici nu poţi să-ţi imaginezi.

— Ce v-a apucat? întreabă unul dintre ei.

După vorbirea lui tremurată, îl cataloghez drept un mărunţel de la etajele joase. Căcăcios de scrie de la gurile de metrou. Îi dau o lovitură feroce în crosa la subsolul ţigării. Pleacă cu nasul înainte, cu creierul sclipind de scântei roşii şi aurii.

— Aşa, zic. Am nervi. Nici vorbă să mă scoateţi din sărite, aş fi capabil să vă aranjez, pe amândoi. În plină stradă, în caleaşca voastră, ca sărmanul Henri IV care a făcut atâtea pentru casele Liebig şi Royco.

— Dar ce v-am făcut? scânceşte şoferul.

— Urmărire, dragul meu, şi am oroare.

— Noi, vă urmăream!

Mic sfânt, haide! Ar trebui să-l împăiez ca să-l

culcuşesc într-o raclă, să nu răcnească.

Are şi el dreptul la binecuvântarea mea cu busuioc cu repetiţie. În felul ăsta, nu există geloşi, fiecare cu labirintul lui, domnii aceştia vor putea interpreta cucuiata.

— Mai există vreunul în sală care îndrăzneşte să pretindă că nu mă urmărea?

De data asta, tăcere. Îşi masează spatele capului emiţând nişte scâncete nazale care le fac să te gândeşti la o haită de câini când li se aduce haleala.

— Bine, pentru că admiteţi că mă filaţi, spuneţi-mi de ce, băieţi. N-o să lăsăm să se accentueze acest început de vrajbă, ar fi păcat pentru pedigriul vostru.

— Ei bine, eram neliniştiţi, băguie primul ameţit.

— De ce? Pentru cine?

— V-am văzut intrând de două ori în barul Aka în timp ce eram noi acolo, ne-am întrebat dacă nu cumva aţi venit după noi. Atunci, am încercat să ştim puţin mai mult despre dumneavoastră, trebuie să înţelegeţi… V-am situat ca poliţiştii, la început, şi apoi am avut îndoieli. Pe scurt, într-un sens sau altul, nu pricepem ce a putut să vă facă să vă ofensaţi aşa.

Două larve. Nişte guralivi falşi. Teroare în blană de iepure roasă de molii. Tocmai buni pentru a face scandal într-un bistrou de periferie pentru jucători de belotă.

— Abulé actele voastre şi mai ales fără mişcări dăunătoare deoarece aş avea timp de 30.000 de ori să vă găuresc înainte ca voi să vă puteţi scoate cel mai mic cuţit.

Demni de milă, îmi arată nişte acte de identitate deja obosite de a fi fost atribuite unor tâlhari atât de sluţi, de acest gabarit. Nume absolut comune: René Lemoine, Gaston Blanc. Unul aşa-zis instalator-zincuitor, celălalt şofer comercial.

Le arunc hârtiile prin portieră, după ce le-am rupt, de parcă ar fi fost vorba de hârtii în care a fost împachetat nişte paté de ficat.

Un act de identitate rupt, nici nu poţi să ştii ce efect psihologic are asupra proprietarului. Cei doi storşi privesc

zburând aceşti fluturaşi cu nişte ochi în care groaza face ravagii.

— Aooo! face unul.

— Hhhhmmm! spune celălalt.

— De ce mă urmăreaţi?

— Dar v-am spus, pen pentru ca să ştim… Să încercăm să pripricepem…

— De aceea aveţi conştiinţa radioasă ca o canalizare de closet?

— Ba nu…

Bătaie în geam, este Bérurier care se impacientează.

— Salut, companie! aruncă Jovialul. Ei, se *esplică* sau nu se *esplică*?

— Nu avem nimic de spus! asigură şoferul.

— Asta-i partida mea, răspunde Grasul pe un ton neliniştitor.

— Ce anume?

— Tipii care n-au nimic de spus. Este ca şi cu sticlele de chianti, băieţi. Crezi că sunt goale, dar mai rămâne încă ceva. Iar eu sunt dotat să fac să iasă ceea ce rămâne. Îi preiau? întreabă el.

— De ce nu?

— Am să-mi fac practica atât de tăcut, încât lumea care trece nici măcar nu va observa că suntem în relaţii reci. Şi cu amândoi deodată. Pariez că paiaţele astea n-au văzut niciodată o dublă. Nu găseşti că fac pe idioţii, în felul lor?

— Nu-i rău, da.

Atunci în mod fectiv, lordul Béruroche începe să ardă mocnit şi este o pură minunăţie de artizanat de dai-la-moacă. O cu toiul superbă reminiscenţă din ceea ce se făcea în timpurile când poliţia poliza cu adevărat după bunele şi vechile tehnici à la tata.

Îşi plasează dreapta pe tâmpla dreaptă a pasagerului, stânga pe tâmpla stângă a şoferului şi face bravo: Bong, bong, bong, fac craniile acestor domni lovite între ele.

Asta se repercutează în mod exagerat în magazinul

lor de accesorii. Conţinutul cedează, se răspândeşte. Când îi lasă Mastar, se bălăngăne în cadenţă după care pleacă în faţă.

Béru îi cramponează atunci de gulerele lor de cămaşă, ca să-i îndrepte. Îşi trece cele două palme drăguţe pe deasupra umerilor fiecărui bandit. Apoi trage ca şi cum ar înţelege să se smulgă acest apendice.

— Agrgnfffssslufff! fac cei doi prostănaci, în cor.

— Nu aceasta sunteţi întrebaţi, răspunde Béru accentuându-şi tracţiunea în mai multe reprize.

Apoi îi lasă.

— Cunosc mulţi tipi mai tari, mă asigură el, care o practică în zilele de ploaie, când nu se poate ieşi. Nu-i nevoie să ai toate înlesnirile pentru a manipula un guguman, dovada! Bine, ce mai povestesc aceşti încuiaţi? Vă daţi drumul la limbă, camarazi, sau continui?

Şoferul este cel mai tânăr. Are părul ondulat, tenul închis la culoare, o vagă asemănare cu o gagică, începe să lăcrimeze.

— Dar nu avem nimic de spus! N-am făcut nimic rău! Mărunţişuri, nimic mai mult, ne învârtim puţin prin cartier, doar nu-i aşa de grav în zilele noastre să şuteşti o valiză dintr-o maşină, sau chiar maşina însăşi, ca să-i ridici caltaboşii şi roata de rezervă. Când te gândeşti că alţii se duc şi atacă bănci şi nu se jenează să tragă cu arma la vedere. Noi ăştia, puteţi să ne controlaţi, nu avem nici cea mai mică armă! N-o să ne vină niciodată ideea să ne încărcăm cu aşa ceva, ne-ar fi frică să nu provocăm vreun accident.

— Este adevărat, continuă celălalt, un semibrun-nu-prea-blond cu figura lungă şi subţire, este adevărat, de ce vă luaţi de noi în felul ăsta?

În timpul acestei comedii josnice, demnă de patronajul unei mari mahalale, nu mă pot împiedica să reflectez. Când eşti intelectual, intelectuezi, altfel nu se poate. Vrei, nu vrei, gândeşti. De nenegociat, de neîndiguit. Îţi ţâşneşte din adâncuri în orice clipă, la orice

vorbă… Şi mă gândesc, exact aşa: „Iată o afacere care a demarat fulgerător, cu povestea spionului care s-a întors, intrat în capcana unei case burgheze de periferie, lângă o târfă asasinată. Te-ai putea crede în plin zbor, plin de incidente internaţionale, de ceva sau altceva exploziv. Or, ce se petrece? Gravităm de la început printre târfe, barmani şi proxeneţi fără culoare. În loc de epopeea măreaţă, suntem siliţi să discutăm cu pungaşi care tremură de teamă. La naiba, este nedemn de pedigriul nostru, nu? Sau altfel, înseamnă că de oficinele de poliţie privată se leagă o mediocritate malefică. Aşa că în ciuda etalării tuturor garanţiilor, ele rămân doar „oficine”!

— Vorbiţi! arunc cu dinţii îngheţaţi de furie. Deoarece este adevărat, îţi jur, Cititorule Hidrocefal, sunt îngheţat de furie. O furie îndreptată împotriva sorţii şi poate mai ales împotriva mea.

Brothers Prostănaci continuă să-şi reînnoiască jurămintele lor de ignoranţă, dar nu-i las să termine.

— În punctul unde am ajuns, o să vorbiţi. Pretind să ne spuneţi ceva. Se pare că dintr-o piatră nu poţi scoate sânge, nu-i aşa? Ei bine, ba da, cu condiţia să bagi piatra în nasul unui tip. Vă mitralizez la şale prin banchetă dacă nu vorbiţi, pederaştilor. Ca suport al conversaţiei, barul Aka. Vorbiţi-mi despre patron, despre barmaniţă, despre obişnuiţi – despre târfa Julie şi de amica ei Maud. Înţeles? Atunci, schnell, domnilor, quick! Fissa! Prompto!

Vorbăria mea aiurită îi terorizează. Mai mult decât ameninţările, nebunia din spusele mele îi impresionează. Un nebun îngrozeşte mai mult decât un înrăit. Dar un nebun înrăit, gândeşte-te!

Şoferul levantin îşi dă drumul la gură:

— Păi da, ah bine, aveţi ceva cu ceilalţi, cu ei. Cereţi doar să vă ajutăm. Nu ştiu ce-am putea să ştim. Ce-am putea şti, Gaston? Ai vreo idee despre ce am putea să ştim? Patronul? E un pederast, sigur. Nu un futăcios, ci un băiatultatei care caută să şi dea fiori. Despre Laura, nimic de spus parcă? Tu vezi ceva de zis despre Laura, Gaston?

Lucrează în spatele barului ei. Politicoasă, nu prea vorbăreaţă, bună ziua bună seara… Cu excepţia lui Julie şi a lui Maud care sunt amicele ei, nu, Gaston? În mod pozitiv amicele ei, nu văd alt cuvânt. Bine, cele două târfe, Julie şi Maud, fac parte din acelaşi bordel, aşa cred, nu? Şi ele merg în tandem ca să-l uşureze pe câte un fraier în afara orelor lor de birou, la Julie. Ce-am mai putea zice, Gaston? Vezi altceva de explicat despre ele? Eu, în mod cert, atâta ştiu. Tu, Gaston, ai mai multe de spus acestor domni. În ceea ce mă priveşte, oricât mi-aş scobi mintea, foarte sincer, nu văd nimic altceva.

Uşi deschise. Căscate! Ticălosul ăsta de puţoi cu păr mă înfundă în uşi larg deschise.

— Asta nu-i de ajuns, amice, tunai eu.

Atunci este cu adevărat propriu-zis îngrozit.

Un curent de aer suflând în stradă face să zboare bucăţelele actului de identitate. Asta se adaugă la dezorientarea sărmanilor tipi. Pretind să-mi spună nişte lucruri aceşti doi sărmani străjeri ai escrocheriei. Şi totuşi, ar vrea atât de mult să-şi facă fapta bună. Dacă ai şti cât de tare… Bunăvoinţa lor este scrisă cu litere de foc pe mutrele lor ovine.

— Amintiţi-vă amintirile, amândoi, mă încăpăţânai în mod sălbatic şi găsiţi-mi ineditul, altfel este marea nenorocire pentru voi. Nu ştiu ce m-a apucat, nervii probabil, dar mă simt în pragul ireparabilului. Spuneţi, n-o să mă lăsaţi să comit un dublu asasinat în plină stradă!

Oh, nu, nu ţin, frăţiori. Deloc. Ei sunt pentru îmbunarea mea, fericirea mea de a trăi, liniştea mea perfectă. Pentru orice ar fi susceptibil de a-mi înfrumuseţa existenţa în această secundă.

E rândul lui Mastar să-şi sune glasul pentru a rămâne în ton:

— Când eşti aşa, Omule, îmi faci frică şi mie. Ia spune!

Atunci falsul-blond-nu-prea-brun, cel care ocupă locul pasagerului, plonjează. Are elanul din inimă, o

providenţială dezlănţuire a memoriei. Glanda lui de amintire secretă, ca cizma de Nevers.

— Ascultaţi, am să vă relatez un fapt. Ce-o fi, o fi. Poate că nu vă foloseşte la nimic, eu vi-l spun.

Tăcerea mea ascuţită ca o spadă florentină este cea mai presantă încurajare de a continua. Şi atunci, o face.

— Era într-o seară, spune el, pe Champs-Élysées. Era o mare premieră a unui film la Colisée. Covoarele, actualităţile, Tout Paris în mare pompă, vedeţi genul.

— Nu prea rău, şi tu?

Îşi curăţă mucoasele.

— Maşinile maeştrilor se aliniau în faţa intrării, conduse de sclavi în livrea şi erau nişte tipi în uniforme alese care îi ajutau pe invitaţi să descindă din şaretele lor.

— Scurtează reportajul, măgarule. După aceea?

— Bine, eu mă holbam la trafic, în mulţime, iată că soseşte un Mercedes mare, negru. Diplomatic. Avea fanion care vântura pe capotă. Din el coboară un tip înalt, cu păr cenuşiu, însoţit de o gagică. Şi pe cine recunosc, în gagica respectivă? Pe Maud! Într-o toaletă formid, rochie albă, lungă ca un linţoliu de înecat, plină de bijuterii. Un machiaj de star. Pe scurt, de nerecunoscut. Au intrat în cinematograf, maşina s-a îndepărtat. Asta-i!

Las un timp pentru a savura muzicuţa de noapte care cântă în inima mea.

Veselie. Aleluia! Bine condus, Sana! First poliţai! Eşti demn de legenda ta.

— Eşti sigur că era vorba într-adevăr de Maud?

— Sigur, deşi a bătut în retragere a doua zi, la barul Aka, atunci când i-am făcut remarca…

— A negat?

— I-am spus: „Ia spune, luai ochii al naibii cu luxul tău, ieri seară, în faţă la Colisée, cu fazanul tău de mare lux”. Ea a ridicat din umeri şi mi-a zis: „Nu ţine, cap pătrat!”. N-am insistat, trebuie să fiu corect. Dar sunt sigur de ceea ce am văzut…

— Maşina, ce era ca naţionalitate?

— Nu ştiu. Un drapel cu care nu-s obişnuit…
— Îţi aminteşti culorile?
— Uşor: o bandă roşie, una albă, una roşie.
Îmi sondez amintirile. Nu văd.
Dar am să văd în curând.

— Austria! răspunde Mathias fără ezitare.

Controlez, din conştiinciozitate profesională, în Larousse. Da, este austriac, o bandă albă orizontală între două benzi roşii.

Lucru extraordinar de surprinzător, Pinaud fumează o ţigară adevărată, întreagă, netedă, dolofană.

— N-a venit nimeni? mă mirai constatând calmul de la Agenţie.

— Nu. Micuţa n-o fi prevenit încă poliţia. Cred că s-o fi întors la tatăl ei.

Prin referinţă. Bérurier începe să fredoneze „Plăpumarii”. Mathias aşteaptă, într-un fotoliu, cu picioarele încrucişate şi cu mâinile încrucişate pe genunchiul de sus. Visează.

Apoi spune:

— Ar cam trebui să facem ceva cu cele două cadrave, nu crezi, Patroane?

Aprob din cap.

— Hm, pe primul, cel al lui Julie. Îl fac cadou Institutului Medico-Legal. Cât despre „al nostru”, va trebui să ne debarasăm de el dacă vrem să evităm nişte complicaţii grave.

— Cufărul sângerând? propune Grasul.

— Nu văd altă soluţie. Şi chiar în noaptea asta, dragul meu. Ai să faci un pachet frumos din Kimkonssern şi ai să te duci să-l depui „într-un sac în Sena” cum cântă Brassens.

— Mulţumesc pentru această lucrare de damă, mormăie Atleticul din buric.

Îi privesc pe oamenii mei cu tandreţe. Sunt atât de

straşnici, toţi trei. Atât de infinit de disponibili, atât de in acord cu mine. Asta da, este o echipă, o echipă care face mai mult „echipă” de când s-a retras din marele curent administrativ. Formăm un fel de comando, înţelegi? Cei trei muşchetari care erau patru!

— Mathias…

— Patroane?

— Cunoşti Olanda?

— N-am pus piciorul niciodată acolo.

— Ei bine, te duci.

— Corpul lui Lhurma? face roşcatul care pricepe tot şi foarte repede.

— Asta e.

— Aveţi îndoieli?

— Nu sunt un fana al coincidenţelor, pisoiaşul meu. Tipul ăsta care-şi invită camaradul, îi trimite o fată căreia i se taie gâtlejul şi care moare în cursul aceleiaşi nopţi, de moarte naturală, asta mă intrigă, tu see?

— Cam aşa gândesc şi eu.

— Ştiu că medicii legişti olandezi s-au ocupat de carcasa negustorului de bideuri, iar concluziile lor sunt formale, totuşi mi-ar plăcea să mi le confirm şi tu.

— Mă vor lăsa să am acces la corpul lui, acolo?

— Am să-ţi fac o scrisoare pentru omologul meu, comisarul Mhoudepaaf.

— Când trebuie să plec?

— Imediat, telefonează la Air-Erance.

— Am înţeles.

Iese. Cinci minute mai târziu reapare purtând o valijoară stil lonche-en-ville, deoarece la Paris-Détective avem cu toţii o valiză personală conţinând lucruri şi instrumente de primă necesitate, în scopul de a putea să ne deplasăm oricând.

— Am un zbor peste 40 de minute, anunţă el desfăşurându-şi aripile.

— Drum bun, fiule, să ne aduci nişte lalele şi nişte Amsterdamer.

Grasul a adormit. Atârna din fotoliul lui ca graficul de producţie al unui constructor de automobile.

Pinaud a reuşit în fine să transforme ţigara aceea cochetă în acel chiştoc ignobil al cărui secret îl deţine şi pe care îl suge şi-l reaprinde ore în şir.

Mă duc să mă aşez la biroul meu şi îmi explorez buzunarele ca să-mi adun de prin ele hârtiile împrăştiate care le garnisesc. Descopăr telefonul lui Maud.

Cling, cling…

Sună cu toată puterea. Dar nu răspunde nimeni. Insist, în van. Apoi închid.

Mă uit la ceas. Este ora opt. La urma urmei, de ce n-ar fi ora opt?

— Ţi-e foame? întreabă Pinuche.

Cuvântul, ca printr-o magie, îl trezeşte pe Béru, care începe să caşte cu stomacul.

Ia te uită, de fapt nu mă gândeam. Adevărat: să mănânc.

Sun acasă. Mama îmi răspunde, având ca fond sonor urletele lui Antoine.

— Ce i s-a întâmplat răsfăţatului tău, mamă?

— S-a lovit de radiator în timp ce fugea după Nestor.

Nestor este o mică javră de rasă nedefinită pe care l-am cules pentru plăcerea lui Antoine, deoarece bătrâna mea a citit un articol foarte formal, în nu ştiu ce revistă, cum că plozii au nevoie de o companie animală pentru a se dezvolta bine.

Javra asta se pişă peste tot şi face bucăţi toţi papucii din casă.

— Ai ceva de mâncare pentru Béru, Pinaud şi pentru mine, mamă?

— Bineînţeles. Un cap de vacă şi un iepure sote, macaroane gratinate şi am timp să pregătesc o tartă cu prune.

— Bum, sosim.

— Ne inviţi? se miră Bătrâneţea.

— Nu-mi vine să vă părăsesc.

— Asta-i drăguţ.

Grasul trage de lampioane. Ochii lui injectaţi de sânge se smulg greu din aburii somnului.

— Ce zicea mama ta, fiule?

Mă apropii, îi pun mâna pe umăr şi articulez holbându-mă drept în ochii lui:

— Cap de vacă, iepure sote, macaroane gratinate, tartă cu prune…

Un fir lung de salivă îi atârnă ca o stalactită din gura ca o moluscă.

— Plus o bucată de brânză, aşa presupun, nu? întreabă el cu un mic ton neliniştit.

— Natural.

Liniştit, îşi crapă gura într-un surâs.

— Bănuiam eu, notează bine.

Mergând spre garaj, Majestatea Sa şi Pinuche, după un lung conciliabul, îşi dau coate pentru a cumpăra trei garoafe pe jumătate ofilite, de la o vânzătoare ambulantă.

Ori ştim să trăim, ori nu. Asta e înnăscut.

Să-ţi spun acum, o Cititorul meu Carnavalesc, cu ce rimează această cină neaşteptată, când suntem scufundaţi într-o porcărie de afacere, pe cât de confuză, pe atât de sângeroasă, mi-ar fi imposibil. Asta e. Un elan. Aveam chef să mănânc, acasă la mine, bucatele Féliciei mele, în compania celor doi hoţomani ai mei.

Hoţomani de bâlci.

*

* * *

Masă suculentă. O magiciană, bătrâna mea. În ce priveşte haleala, este în elementul ei. Ai vota şi tu pentru cele trei stele de autorizaţie pentru ea. Béru curge de peste tot, ca un butoi mare care n-a fost folosit un timp şi pe care îl umpli cu apă ca să-şi umfle din nou doagele dezlipite.

Geme de bucurie gustativă. Suspină nişte „Hemmmieee” nişte „Oh… rrhhh” întretăiate de râgâieli care formează punctuaţia monologului său de mâncăcios.

După brânză, în timp ce torn nişte Montbazillic bine răcit pentru a escorta tarta cu prune în adâncimile noastre, maimuţoiul o întreabă pe mama:

— Nu cumva aveţi un sac mare gol, în genul sac de cartofi, dragă doamnă Félicie?

— Fără îndoială, se grăbeşte mama. Ceea ce aveţi de pus în el este voluminos?

Îi telegrafiez o lovitură de picior josnicului.

— Ce? tresare el.

— Nimic! Mama nu are sac, asta-i tot.

— Ba da, Antoine. În debara…

— Lasă mamă…

Sunt scos din această situaţie puţin cam încurcată de soneria telefonului. Mă duc să răspund. Este Claudette care este de „gardă” în seara asta, la Agenţie, ca să vegheze Hambarul din cauza cadavrului.

Are o dispoziţie masacrantă.

— Merge bine, cu halitul? întreabă ea în mod abrupt.

— Foarte bine, vom ataca tarta.

— N-aţi putea veni s-o mâncaţi aici la repezeală?

— Sunt noutăţi?

— Nu: tăcere.

— Mă predau, nu înţeleg.

— Iar? ironizează această petronelle care ştie despre ce vorbeşte.

— Bine, dacă mi-ai povesti ce se petrece?

— Telefonul sună tot la două minute, deschid, fac vocalize cu „Alo”-uri mortale, dar după o clipă se închide.

— Eşti sigură că nu este deranjat?

— Aşa am crezut şi eu la început, dar aud o respiraţie foarte puternică. Şi un fond sonor intens.

— De câte ori a sunat?

— După al doisprezecelea am încetat să mai număr. A sfârşit prin a mă călca pe nervi.

— Bine, du-te şi pune bara de siguranţă la uşă.

— Dacă dvs. credeţi că v-am aşteptat sfatul…

— Nu mai răspunde, branşează soneria pe deviatorul

de modulaţii.

— Veniţi?

Ezit. Ea se ambalează.

— Fir-ar să fie, atât de importantă este haleala pentru dumneavoastră?

— Nu-i vorba de masa mea.

— Şi atunci despre ce-i vorba?

— Încerc să pricep cu ce rimează asta.

— Încercaţi să pricepeţi aici, aşa aş prefera, nu-i nostim deloc să fii singur noapte, în localul ăsta mare, cu un cadavru la îndemână şi un tip care telefonează tot la 120 de secunde fără să profereze o silabă.

— Nu te teme de nimic: mortul e mort şi nimeni nu poate pătrunde în local dacă nu-i deschizi tu.

— Nu că zic ceva, totuşi în clipa asta aş prefera să păzesc bariera în Périgord.

— Dacă ai fi paznic de barieră în Périgord, n-ai mai beneficia de avantajele amoroase pe care le găseşti la Paris-Détective, fata mea.

Cu acestea, închid telefonul.

— În legătură cu ce era? întreabă Grasul printr-o înghiţitură de tartă cu prune de o livră şi jumătate.

Le povestesc arcaşilor mei.

— Bătrânul! asigură în mod laconic Mister Badabum gonindu-şi mistria de prăjitură cu ajutorul unui pahar de Monbazillic.

— Îl iei drept o mierlă din Indii! îl vezi tu amuzându-se tot formând numărul nostru fără să scoată o vorbă?

— E atât de vulpoi şi atât de omidă, puiul ăsta de bătrân de potârniche jumulit!

Pinaud îşi netezeşte cu degetele lui uscate şi nicotinoase cei patru peri cenuşii care îi ţin loc de favoriţi.

— Asta ascunde ceva. Nu cred într-un glumeţ prost. Nu-i vorba de o ameninţare, deoarece nu încerci să intimidezi nişte poliţişti într-un mod atât de pueril…

Grasul trânteşte o băşină care stopează balansarea bătrânului nostru orologiu bressan.

— Atunci este vreun gagiu al lui Claudette care o hărţuieşte pentru că l-a fi schimbat. Coşar de funduri precum o ştiţi, ce să mai spui că în interiorul micul apartament este o defilare de manechine pentru prezentare de caltaboşi, colecţie de primăvară.

— M-ar mira, drăguţele noastre auxiliare au ca regulă imperativă să nu-şi amestece viaţa particulară cu viaţa profesională.

Misoginul râde pe înfundate servindu-se din nou cu tartă, spre marea fericire a lui Félicie.

— Gagicele şi consemnele sunt două lucruri diferite, asigură el în mod doct, mai ales când au filamentele crupei care se înroşesc, ca la Claudette, cu tot respectul pe care-l datorez doamnei mama ta care ne-a preparat un atât de bun nutreţ că mi se face foame numai că mă gândesc.

Abia îl ascult, de foarte departe: din vârful fiinţei mele. În craniul meu există un mic „tuhutt tuhutt” stil sonerie „ocupat”. Informaţii care se aranjează, care îmi lucrează o canava de ipoteze, îmi spun: „Să presupun că nătângul care-şi uzează fisele pentru a suna la Agenţie ştie că acolo se găseşte doar o secretară. Acţionează în felul acesta pentru a o nelinişti. O face să-şi încordeze nervii. Cu ce intenţie? „Ca-să-ne-alerteze”. Deci de luat act de asta. Bine. Dar de ce doreşte ca ea să ne sune? Ca să ne ducem la Agenţie. Deoarece asta e reacţia logică. Mă urmăreşti, Cititorule Desumanizat? Leagă-ţi centura şi urmăreşte-mă bine, nu vei regreta niciodată. Sau atât de puţin…

Permite-mi să continui pe linia asta de lansare, atât de prodigioasă. Lasă să lucreze această substanţă cenuşie incomparabilă care face gloria literaturii franceze şi averea editorului meu.

De ce doreşte cineva ca noi să ne ducem acolo?

Am să-ţi răspund pentru că te usuci ca şi clitorisul unei babe dintr-un scaun cu rotile care nu mai are posibilitatea să asculte secretele din confesional.

Da: mă duc.

Cineva vrea ca noi să mergem în altă parte, să nu fim aici.

Notează că s-ar putea să mă înşel.

Dar că s-ar putea să nu.

— Treci la volan, Grasule.

— Mă laşi să conduc maşina ta? behăie Béru. Iată ceva care mă gâdilă venind din partea ta.

— Contez pe tine ca s-o conduci moto.

— O catifea, am să ţi-o manevrez ca şi când ar fi Bertha mea când este languroasă.

Decolăm.

— Întoarce la dreapta.

— Dar nu-i drumul cel bun.

— Ai să mai virezi de două ori la dreapta şi ai să te regăseşti în direcţia bună. Când o să ajungem în dreptul unui pasaj pe care o să ţi-l semnalez, ai să încetineşti şi voi sări din maşină. Apoi vei porni în goană în direcţia Agenţiei unde o să mă aşteptaţi amândoi.

Taica Pinuche miroase nişte premize.

— Ce se petrece, dragul meu? Eşti atât de gânditor de la telefonul lui Claudette!

— Mi-ar plăcea să verific ceva. Nu-ţi bate capul. Majestatea sa îmi conduce maşina ca un şcolar ce scrie pentru prima oară cu un stilou cu peniţa de aur de 18 carate: greşind mereu şi făcând pete.

Ajuns în dreptul pasajului de care vorbisem, Umflatul trage frâna, eu sar afară din maşină şi mă duc să mă refugiez în întuneric. Arcaşii mei îşi reiau viteza de croazieră. Aştept o clipă, nu se întâmplă nimic. Cartierul este liniştit. Auzi în mod confuz televizoarele. Zbârnâitul maşinilor pe arterele principale. Ai numai luna care alunecă acolo sus, în nori, fără să facă mult zgomot.

Mă duc spre fundul pasajului. Este închis printr-o veche portiţă de lemn, pentru mine este o joacă s-o deschid. Iată-mă în universul unui garajist, plin de maşini lovite care-şi pierd măruntaiele din abundenţă. Miroase a ulei, a sudură şi alte chestii mai subtile, chimice… Trec peste această zonă perfidă, bogată în fierătănii trădătoare şi mă găsesc în faţa unui gard de spalier care se clatină. A-

l escalada, este un joc de copil de trupă pentru gimnastul declarat care mă ştii că sunt.

O grădină. Una dintre ultimele grădini de legume din zonă. Mizerabilă. Nişte verze costelive, nişte praz gălbui. Vegetalele astea se înăbuşă printre noile imobile care le halesc soarele. După grădină, un zid recent care delimitează suprafaţa de joc a unei mari clădiri care este o crescătorie de iepuri. Acum îmi este de ajuns să înconjur aceste haşelem (H.L.M.) ca să mă găsesc în spatele casei noastre. Observ acoperişul pavilionului nostru. În mijlocul acestor ţărmuri abrupte, locuinţa noastră, a mamei şi a mea, este tare drăgălaşă. O insulă pierdută. Clarul de lună îşi aşteaptă prietenul, pe Pierrot, pe ţiglele mecanice ale acoperişului nostru. Face cu ochiul uni vasisdas. Îmi iau elan ca să escaladez zidul. Restabilire. Rotaţie a feselor pe culmea rugoasă. Şi bumm! aterizez în stratul nostru de garoafe. Imediat, îmi regăsesc ambianţa familiară, mirosul proprietăţii noastre. Calmul ei de prezbiteriu, umbrele ei nocturne, bolta de verdeaţă, bazinul căruia i-am înfundat fisurile ca să nu mai piardă apă şi în care se zbenguie doi peştişori roşii dintre care unul este aproape alb. O noutate, crescătoria asta de peşte. O nebunie pentru băieţelul Antoine care vine să le dea pâine în fiecare morning.

Mă apropii de fereastra luminată. Prin perdele, o văd pe bătrâna mea ocupată cu strângerea mesei. A deschis televizorul, dar nu se uită. Şi cum i-a tăiat şi sonorul ca să nu rişte să-l trezească pe plod, te şi întrebi la ce-i mai serveşte televizorul nostru în culori. Ia aminte că asta creează o prezenţă, mutrele acelea întrezărite pentru o clipă şi care debitează nişte lucruri nonperceptibile cu o mină sentenţioasă. Pe toate canalele este ora vorbăriei. Momentul când nişte domni cu înaltă calificare vin să-şi aducă contradicţiile reciproce având impresia că salvează lumea.

Nu este foarte cald, în orice caz, temperatura rămâne suportabilă. Mă duc să mă aşez sub arcadele de verdeaţă. Este acolo o bancă veche pe care mi-e lene s-o revopsesc şi

care se jupoaie sub petalele de trandafiri, când există trandafiri. Pentru moment, cum este supărat de iarnă, trandafirul pompon îşi reface sănătatea.

Mă aşez pe bancă. Imobilele din jur, atât de apropiate, atât de formidabile, seamănă cu un gen de căi lactee verticale. Nu mă hrănesc cu iluzii. Într-o zi sau alta, pavilionul nostru va dispărea. Nu-şi mai are locul în această năvală de beton armat. Vom fi constrânşi să-l vindem pentru a-l înlocui cu unul din acele cavouri de umplut cu teancuri de oameni. Unde vom merge oare, mama şi cu mine? O altă suburbie, mai îndepărtată? Mă întreb. În fond, poate este mai bine să joci jocul şi să te instalezi într-un turn prostesc, parcă văd… Îi vom auzi pe vecini cum se regulează, vom profita de radioul lor. Ce vrei: oamenii se invadează. N-au ştiut să se protejeze de ei înşişi. Şi acum, şi-au făcut singuri renghiul, sunt vrednici de râs!

Tresar auzind izbucnind şi apoi încetând un zgomot de maşină, chiar în faţa casei noastre. Se stinge o lumină. Un moment de linişte. Apoi se deschide o portieră, fără zgomot. Se şuşoteşte foarte încet. Spiritul meu poliţienesc face un salt. Ia spune, are fler, marele Sana, sau rahat. Mă umple o mare mulţumire suverană, până la refuz. Fericirea caldă a triumfului. Voluptatea de a fi văzut just acolo unde nimeni nu se gândea măcar să se uite.

Aud un clinchet uşor. Cei sosiţi lucrează la poarta grilajului. Nu le va fi prea greu să-l facă să-şi depună bilanţul, deoarece este de o simplitate uluitoare. Fectiv, balamalele gem. Simt că mor pe bancă, privind din toate puterile cu ochii mei frumoşi. Se prezintă doi tipi, unul urmându-l pe celălalt. Au impermeabile închise la culoare şi ciorapi pe cap. Am deja în scobitura mâinii drepte crosa sculptată a Tu-tu-ului meu. Mă stăpâneşte o hotărâre rece (ocultă). Dacă încearcă ceva violent, orice, împotriva Félicittei mele, îi umplu de plumb.

Primul escaladează deja peronul. Îngenuncheat în faţa intrării noastre, atacă în forţă, deoarece am echipat

uşa cu două broaşte de siguranţă.

— E dur? şuşoteşte al doilea, nemişcat în spatele însoţitorului său.

Aprobare din partea lăcătuşului de serviciu.

— Ar trebui să trecem printr-o fereastră.

Bine, violare de domiciliu cu efracţie, pot să-mi permit să declanşez ostilităţile, am dreptul din plin, legea, conştiinţa şi pe bunul Dumnezeu de partea mea, nu?

Înaintez în vârful picioarelor.

— Prindeţi norii, băieţi! lătrai sec.

Rar am asista la o reacţie aşa de promptă. Elementul surpriză? Ia te uită, fum! Omul care stă în picioare, care acoperea munca tovarăşului său, se întoarce şi trage deja. Auzi bine, spune Cititorule Citat? Trage înainte de a mă vedea. Un super-ultra-rapid. Şi ce stăpânire de sine. Recunosc trosnetul şuierat al glonţelor expediate prin pâlnia unei surdine. Primesc nişte şocuri la umărul stâng. Fir-ar să fie, sunt atins! Furia mă înnebuneşte. Trag la rândul meu. Încărcătorul meu trece la rând. Şi face zgomot, nu glumă. Este un pistol categoric. O unealtă care nu are timp de piercut. Trăgătorul scoate o exclamaţie, ca unul care îşi ratează durul şi cade cu nasul înainte pe peron. Micul său camarad rămâne îngenuncheat lângă uşă. Ce moşmondeşte? îşi caută pistolul personal sau carnetul de întâlniri?

— Mâinile sus, ticălosule, sau te umplu!

Îmi trebuie timp să înlocuiesc încărcătorul gol. Operez cât mai repede, dar mă doare umărul stâng. Celălalt tot nu mişcă. În clipa aceea, mama, alertată, deschide. Lucrătorul de la broască uşii, i se prăbuşeşte peste papuci. În lumina antreului nostru pot să verific faptul că a primit un glonte în plină ceafă. Asta i-a întredeschis capacul.

— Nu te teme, mamă, sunt aici!

În astfel de cazuri acţionezi fără să ştii prea bine, în orice caz, fără să gândeşti. Te conformezi propriului instinct. El este cel care lucrează din plin. El îşi asumă

totul.

Îi privesc pe cei doi. Lăcătuşul este mort. Celălalt nu merită nici măcar fisa de telefon pentru a chema un doctor. Totuşi, trag un şut în urma lui, ca nu cumva să aibă parte de un pic de reînviere şi mă duc în fugă spre grilaj. Când ajung acolo, maşina demarează. O maşină albă, 404. Cu toate luminile stinse. Imposibil să-i citeşti numărul, nici să-l vezi de conducător. Ca să fiu cu conştiinţa împăcată, îi servesc patru gloanţe al căror impact îl percep pe caroserie. Apoi este linişte. Este de durată foarte scurtă, deoarece încep să se deschidă ferestre, ici-colo. Voci neliniştile se strigă, îşi pun întrebări. Şi la naiba, muştele!

Fug la Félicie.

În marile împrejurări, bătrâna mea este la înălţime. O mamă demnă de Sanantonio cel drăguţ, aşa sper. S-a ghemuit lângă cel care trăsese şi îi pipăie pieptul.

— Dragul meu, ai fost atins?

— Câteva zgârieturi la umăr.

— Atunci vino repede. Nu mai este nimic de făcut pentru băiatul ăsta, mă tem că este mort.

Vezi stilul mamei, artista! Fără strigăte ea Doamne-Isuse-Dumnezeul-meu-Sfânta-Fecioară. Fără întrebări în plus. Fără „ajutooor!”. Sânge rece, demnitate… O adevărată războinică, Félicie.

Insist să telefonez la Poliţie. Vecinii nu vor întârzia să năvălească şi dacă nu suntem protejaţi, vom avea dreptul la vizita acestor domni-doamne.

Îi previn pe arcaşii de gardă şi îmi eliberez torsul. Exact cum credeam: carnea mi-a fost atacată de trei gloanţe. Nimic grav: nişte zgârieturi serioase grupate deasupra claviculei. Pentru un tip care trage din mers, recunoaşte că este o performanţă. Mama îmi opreşte sângele, îmi spală rănile cu alcool de 90°.

— Trebuie chemat doctorul ca să-ţi facă o injecţie antitetanică. Ai avut o şansă nebună, câţiva centimetri mai jos…

Mă privesc în oglindă.

— Câţiva centimetri mai jos şi puteai să mă tratezi drept fără inimă.

Cât de palidă este, draga mea dragă. O forţez să bea un chartreuse verde, ameninţând-o că dacă refuză, nu iau nici eu.

Atunci se supune.

— Oamenii aceia, ce voiau de la tine, Măreţul meu?

— De la mine, în mod direct, nimic. Am impresia mai degrabă că aveau ceva cu tine.

— Cu mine?

— Aşa ca să mă atingă pe mine. Poate se pregăteau să te răpească pentru a dispune de o monedă de schimb. Vom vedea…

Mă grăbesc să mă duc să-i demasc pe cei doi morţi înainte de a sosi Poliţia oficială.

Este normal ca eu să fac cunoştinţă în primul rând cu agresorii mei, nu?

Când fabrici nişte morţi, ai un drept la pretenţii de vârf, ca să zic aşa, sau de giulgiu, numeşte asta cum ai să vrei.

Ciorapii ăştia, traşi peste faţă, sunt mai greu de scos decât cei care încalţă piciorul, cum zic fraţii mei Cutărică. Sunt obligat să-i sfâşii. Şi îi sfâşii cu toate unghiile.

Întâi pe al lăcătuşului. Nu-i prea aspectuos, deoarece cu gaura enormă pe care o are la ceafă, ciorapul este ca şi sudat cu plaga. Este plin de sânge care se usucă deja… Şi apoi, băiatul trebuie să fie grozav de păros, deoarece ăsta vine prost, în interior este ca o masă comprimată. Ei bine, mă screm şi reuşesc. Mama care mă observă cu chipul tulburat, scoate o exclamaţie. Deoarece ştii ce? Figura care apare este aceea a unei femei. O mulatră foarte very superbă. În mod efectiv cu păr creţ în pachet, care se strânge şi se destinde ca nişte arcuri care îi dublează volumul capului.

Nici dacă primeam o maşină de curse în stomac, n-ar

fi avut mai mult efect. Mă copleşeşte o greaţă neagră, o Cititorul meu Homeric. La ideea de a fi lichidat o gagică, la naiba! Aşa, prin spate, pum! Mă ridic şi fac câţiva paşi ca să amuşin aerul înviorător al nopţii.

Bineînţeles: legitimă apărare! Da, bine… Dar asta nu înseamnă că… Trebuie să fi avut o vârstă sub 30 de ani, negricioasa asta. Cu dinţii orbitori care strălucesc în lumina vestibulului nostru…

Răsună semnalul Poliţiei, sfâşietor.

Se opresc în faţa casei. Acolo e strânsă lume. Vecini de exil, fluturi de noapte, clienţi ai ocnelor, descriind nişte Mathieu în întuneric cu lanternele lor. Vuieşte de curiozitate de nestăpânit. Păsăroii se anunţă, reprezentaţi de un brigadier şi de doi agenţi din specia tinerească, noi recruţi, cu laţele un pic prea lungi, cu chipiul în aplomb faţă de Venus, cu un aer fără sex de tot.

Brigadierul mă cunoaşte. Ştie că nu mai aparţin de Marele Bordel şi-mi adresează un salut militar pentru care Bigeard s-ar pişa pe el de gelozie, cum ar zice camarazii mei suissagas. Aruncă o privire circulară.

— Ia te uită, e o spargere ciudată, domnule comisar. Sunteţi rănit?

— Nimic prea grav.

Anunţ versiunea mea:

— Béru m-a însoţit în maşină. Am găsit grilajul deschis. Cum mă îndreptam spre casă, un tip a tras în capul meu. Eu: reflex-reflex, m-am dus la Pearl Harborul meu personal şi rezultatele sunt etalate pe jos.

Mă felicită pentru promptitudinea de a pune mâna pe armă.

— Era o femeie, spune el. Este mai curând rar într-o expediţie de acest gen.

— Trebuie să fi fost dotată pentru lăcătuşerie, probabil…

Îngenunchează lângă tipul care a tras în mine şi îi scoate ciorapul.

— Comisare! Priviţi!

Eu.

Oh, durerea mea!

Stupefacţia mea!

Clătinarea mea mintală!

Trăgătorul este o trăgătoare.

Şi trăgătoarea nu este altcineva decât foarte respectabila doamnă Angèle.

Bordelieră de felul ei.

După un asemenea clingeling merită să schimb capitolul, nu? Iată că avem de-a face cu nişte amazoane, Cititorul meu Eutanasist. Brusc realizez importanţa acestei melo: până acum nu m-am izbit decât de gagici. Dacă-mi treci cu vedere acei doi tâlhăraşi de la barul Aka, fără importanţă notorie…

Cu adevărat, este prima oară când văd două gospodine dând asaltul asupra unui poliţist, încercând să pătrundă la el acasă prin efracţie şi să-l pralineze din zbor mai curând decât să-l lase să-şi arate vârful nasului.

Trec prin rahatul inerent unei operaţiuni de acest gen. Este rar când un poliţist devine client. Să treci de la poziţia de inchizitor la cea de interogat este demoralizant. Am parte de trei ore de umplut cu colegii, Parchetul, serviciul de Identitate, toată echipa veselă şi splicuită.

— Le cunoşteaţi pe fetele astea?

— Absolut deloc.

— Aveau motive particulare să vă urască?

— Trebuie să fi avut pentru că mi-au forţat uşa, dar nu ştiu care.

Şi tot aşa. Bla-bla… Întrebare, răspuns… Cu Félicie pe cap. Cu Toinet, micuţ prost şi împuţit, care se trezeşte şi urlă de sus. Cu domnii aceştia care ştiu bine că am demisionat şi profită pentru a mă hărţui până la exasperare, călcându-mă bine pe testicule, aşa ca să-mi arate că am devenit paria în întregime, compromis ruşions al nobilei Administraţii. Mă încolţesc asupra faptului că a

fost masă de gală acasă. Toate aceste farfurii, sticlăria… Eu mă explic: i-am adus pe Pinuche şi pe Béru ca să mănânce. Nu aveau maşină, le-am împrumutat-o pe a mea atunci când a trebuit să plece, dar cum Grasul este un adevărat nătâng la volan, am făcut un tur prin cartier ca să-i arăt manevrele şi am coborât la colţul străzii. Footing. Se pare că în absenţa mea s-au prezentat aceste doamne întreprinzătoare, crezându-mă plecat. Fac caz de maşina model 404, albă, staţionată puţin mai departe. În fine tracasările cu hârţogăria îşi urmează cursul. Dacă i-ai vedea pe „vechii" mei colegi, modul josnic în care se comportă cu mandea cu ochii ameninţători privind chiorâş şi clipitori, cu zâmbetele lor numai din dinţi, cu tonul suav dar glacial. Ah, nu-i bine să te îndepărtezi de haită! Un lup izolat nu mai este decât o oaie.

Este trecut de ora două când în fine ne lasă după ce au evacuat cadavrele.

— Sărmanul meu Măreţ, suspină mama, ce încercare pentru tine!

Pentru mine! Şi atunci, pentru ea? Félicie a mea, făcută numai din dragoste. O trag lângă mine, cu braţul valid şi o strâng tare, tare… Am suferit destule încercări împreună, mama şi cu mine. Nişte scorţoşi. Şi ne regăsim apoi puţin mai uniţi, sudaţi, ca şi când s-ar fi format un nou cordon ombilical.

— Te iubesc, draga mea Bătrână. O dată în plus îţi cer iertare de a fi ales această meserie.

— Pentru că îţi place. Esenţialul este ca tu…

Nu termină, de teama cuvintelor malefice. Vrea să zică: „esenţialul este ca tu să nu pieri în una din aceste zile".

În seara asta am trecut pe aproape. Mai mult decât aproape. Am reuşit să „negociez" virajul, dar era cel puţin cinci pe orologiu.

— Mă duc să-i telefonez doctorului nostru ca să-i cer…

— Mâine…

— Dar, dragul meu, este indispensabil să-ţi facă injecţia aceea antitetanică.

— Sunt trei zile pentru asta, mamă. Mă duc mâine, promit.

— Atunci am să-ţi administrez un calmant puternic înainte de a te băga în pat.

— Ascultă, mamă…

Ea ghiceşte continuarea.

— Oh, nu Antoine, n-o să-mi pleci din nou!

— Trebuie! Timpul presează. Dacă nu descurc această afacere în următoarele câteva ore, o să am mari încurcături. Nu uita că nu mai aparţin de poliţie. Le-ai văzut mutrele la toţi mai înainte? S-a sfârşit cu solidaritatea profesională. Părăsindu-i, le-am devenit inamic. Este o stare de carantină declarată.

— Dar ce-ai să faci la o asemenea oră, dragul meu?

— Vizite.

Surâsul meu, care creşte radios, n-o calmează.

— Eşti aşa de palid… După un asemenea şoc, îţi jur, Măreţul meu, trebuie să te îngrijeşti. Într-o zi sau alta, astfel de lucruri se plătesc.

Într-o zi sau alta…

Bineînţeles. Totul se plăteşte. Într-o zi sau alta îţi plăteşti viaţa cu propria-ţi moarte. Ciclul infernal. Toată lumea este în aceiaşi găleată.

Mă opresc din cârtit şi chem un taxi.

*

* * *

Este un omuleţ cu mutră de jockey care şi-a lăsat mustaţă ca să se afirme mai mult. Este plină lumea de minusuri care contează pe părul lor ca să semene mai puţin cu ceea ce sunt; în realitate, aceasta nu face decât să accentueze gravitatea cazului, adică barba sau pletele Louis XIII. Chiar dacă are părul lung, un griffon nu are mai puţin înfăţişarea unui câine. Un prostănac păros pare chiar mai prostănac decât un prostănac imberb. Devine suspect. Îţi vine să-l priveşti, pe când altfel te-ai mulţumi să-l ignori.

Te rog să mă scuzi că-ţi spun toate astea, Cititorul meu Bărbos, numai ca să afli că şoferul meu de taxi poartă o mustaţă de galez mândru cu cap de imbecil.

Scârţâie, regretându-şi culcuşul. Se vede că nu-i convine regimul de noapte, Gagiului. Tampoanele de vată îndesate în urechi ca să poată adormi dimineaţa, în cuşca lui zgomotoasă, trebuie să fi sfârşit prin a-i plictisi testiculele. Trăiască pensionarea, pe Merlin Plage, cu credit personalizat! Acolo, cel puţin, băşinile vecinilor sunt duse de vântul din larg.

— Champs-Élysées, patroane, îi arunc cât de vesel pot eu, un fel de a crea o ambianţă destinsă.

Dar nu poţi îmbuna un apostol în acest marasm. El macerează în mod iremediabil în oţetării de neîmbunat. Îmi răspunde că dacă era patron, făcea altceva. Dar că oricum asta nu-l tentează, având în vedere că îi sodomizează pe patronii toţi-atâţia-câtsunt, ceea ce trebuie să fie mai confortabil de făcut (dacă pot să zic aşa) decât să sodomizezi un vagabond.

Mergem încet. Îi place să facă totul pe îndelete, urâtul, să profite de faptul că la ora asta străzile sunt libere ca să-şi permită o viteză de croazieră.

O ia pe strada General-de-Gaulle, apoi traversează piaţa General-de-Gaulle şi se pregăteşte să vireze pe bulevardul General-de-Gaulle când strigătul puternic pe care-l scot la 58 centimetri de urechea lui, îl face să patineze.

— Ei, dar ce ţi-a venit!

— O clipă.

Mă smulg ca un nebun din maşină.

— Hei, un minut! Unde plecaţi? urlă şoferul.

Mă apropii de un „404” alb, tras pe trotuar (nu mai era loc la bordură). Pneul din spate dreapta este plesnit, janta complet strivită şi număr trei impacturi de gloanţe în caroserie, dintre care unul a pulverizat luneta din spate. Fără greşeală: este vorba de maşina asupra căreia am tras în cursul serii.

Şoferul se înfige aducându-mă la agonie, cum că îl fac să-şi piardă timpul, că un taxi de noapte nu-şi poate permite asta şi cealaltă şi mai ştiu eu încă ce.

Mutra pe care i-o arăt trebuie să fie nefotografiabilă pentru un bugetar sexi deoarece îşi opreşte gânguritul.

— Poliţia! tunai.

Niciodată, în mod hotărât, nu m-aş fi lăudat atâta că sunt de la poliţie, ca acum de când nu mai fac parte din ea. Şi adaug!

— Dacă mai crâcneşti, te fac să-ţi înghiţi mutra!

Se calmează. Ezită să fugă. Nu îndrăzneşte şi rămâne imobil sub şepcuţa lui în carouri mici, cu mustaţa lui de teroare a closetelor, pentru a-i ţine companie şi ca să-l scutească de o eventuală burniţă.

Deschid portierele maşinii, după ce-i notez numărul. Pe bancheta din faţă, se găseşte o puşcă cu ţeava retezată şi nişte mănuşi pecari.

Să vedem torpedoul, now…

Ce găsesc este banal: o hartă a Franţei făcută praf de prea multe îndoituri de la desfăcut şi strâns la loc, o lanternă, o şurubelniţă, o cutie cu ţigări cu capetele aurite. Îmi cade fisa: sunt ţigări austriece. Vezi Dunărea albastră, regele Romei, tuberculoza, Franţ-Iosif…

Le bag în buzunarul meu.

„Acum, portbagajul. Acolo, este marele „panard[10]”, o Cititorule Asiduu-Urât. Şi judecă şi tu cât de judicioasă este această expresie argotică, deoarece pun laba pe două perechi enorme de şoşoni de fetru pentru Terra-Nova. Dar în cazul de faţă sunt – după cum am mirosit – nişte femele cele care i-au încălţat. Şi ştii de ce, spune, colică frumoasă? Nu numai ca să nu lase urme de încălţăminte, dar ca să nu se poată detecta faptul că era vorba de pantofi feminini. Bine, asta-i tot.

Taximetristul, impresionat de demersul meu poliţienesc şi siguranţa (dacă-mi permiţi) gesturilor mele, aşteaptă bunăvoinţa mea, cu degetul mic pe trăgătorul

10 panard – de la mizerie, dar înseamnă şi picioare care put.

fermoarului de la prohab.

Urc din nou în cutia lui aruncându-i adresa cuştii mamei Angèle.

*

* * *

Broasca asta râioasă este afurisit de rezistentă. Dar totul îi cade în mână celui care ştie să aştepte, drăguţul meu. Bine, mă înfig în acest drăguţ bordelaş, atât de cochet, intim, familial într-atâta, încât ajungi să te întrebi de ce domnii care vin aici nu rămân mai degrabă acasă la ei să-şi reguleze propria pereche în loc să-i lase s-o reguleze prietenii şi cunoştinţele.

Regăsesc drăguţul living, cele două camere de „lucru”, baia care miroase a de toate şi a săpunire colectivă. Ca să-ţi spun adevărul, nu aştept decât o informaţie de la locuinţa asta: adresa particulară a matroanei. Dar oricât am căutat, n-am găsit nimic. Nici cea mai mică hârtie care ar putea să mă lămurească. Apartamentul ăsta este o locuinţă funcţională. El pecetluieşte în mod public viaţa particulară a acestei doamne foarte surprinzătoare care ziua face să strălucească umanitatea îngâmfată şi care noaptea face pe Jeanne d’Arc a crimei cu o măiestrie care i-ar da coşmaruri şi lui Buffalo Bill.

Trebuie să mă grăbesc, serviciul de Identitate Judiciară este pe cale de a-şi face treaba, deci de a o identifica pe madam Angèle şi ex-grămada mea de confraţi vor năvăli.

Dar sertarele mobilelor nu conţin decât lenjerie de toaletă, nişte gârbace, nişte imitaţii de sex viril, nişte boluri cu vaselină, hârţoage porno şi un şirag de mătănii cu boabe mari uitat la faţa locului de un cardinal în trecere.

Concluzie: nothing!

Mă pregătesc să plec, când un amănunt mă face să tresar. In extremis, cum zic latinii angora, graţie unei ultime privire de ansamblu asupra apartamentului. Observ

două aparate telefonice. Unul negru, normal, cu cadran, altul gri, fără cadran pus pe o consolă care suportă câteva opere pline de ilustraţii reprezentând cururi şi nişte e... nubile sau păroase ca scufiile grohăitorilor. Mă apropii de ultimul şi ridic receptorul. Nimic... Există un butonaş roşu pe furcă. Îl apăs. Răsună o sonerie de apel. Închid şi mă duc în cele două camere. Nu se găseşte niciun aparat telefonic acolo. Perplex, revin la aparatul gri şi încep să urmăresc firul cuprins de ideea, pe cât de genială, pe atât de subtilă. Firul trece prin podea. E de ajuns să îndepărtez marginea mochetei cu ajutorul cuţitului, ca să văd că s-a făcut o gaură verticală în jos. Deci, aparatul este legat la un altul care se situează în apartamentul de dedesubt. Deci trăgătoarea emerită nu are decât să urce un etaj ca să vină la locul ei de muncă.

*

* * *

Ca să vezi cât de atrăgătoare este viaţa dacă pui puţin din tine însuţi. În mod evident, cel mulţumit cu picături, care nu încearcă nimic, care nu aşteaptă nimic, care nu provoacă nimic, poate face tapiserie timp de milenii cu fundul pe un pat pliant, să-şi privească destinul plutind pe apele opace ale zilelor lui.

Dar temerarul Sana, hotărât, energic, aţâţător de aventură, mereu pe sau în faţă, ei bine, bătrâne, ai încredere că adună o recoltă dată naibii de peripeţii, uite! VaiVaiii! N-ai decât să întinzi şorţuleţul, fetiţo, ca să culegi.

Îngenunchez în faţa celei de a doua uşi, cu sesamul în mână, gata să carambolez o dată în plus casa Yale (lucraţi, prindeţi zăvorul, balamaua este cea care lipseşte cel mai puţin) când, percep un zgomot de ivăr care se dezăvorăşte. Nu am timp să-l scot pe Tu-Tues, uşa se duce în faţa nasului meu. Mă găsesc în faţa a doua picioare în pijama, doi papuci negri de lac, o faţă de halat de mătase care reprezintă floricele albe pe fond de azur. Tocmai îmi vine ideea că papucii ăştia sunt masculini. Şi deja, cu o detentă felină, aşa cum zice, Sanantonio se înfige, cu capul înainte

în personajul din faţa lui. Deasupra mea, cam la 80 de centimetri, porneşte un „hhhan” de durere lipsită de suflu pentru a se afirma. Telescopalul se roteşte, înfundă o mobilă mică gen fericirea zilei care se deghizează în nenorocire de noapte, totul într-un sfărâmat de lemn preţios explodat şi de porţelanuri şi mai preţioase, în mii de bucăţele. Sunt tot îngenuncheat. Sforăi. Sărmanul meu umăr a suferit o scuturare abominabilă şi parcă îl furnică tăciuni aprinşi.

Îmi privesc victima. Este vorba de un domn foarte aristocratic ca aspect, cu un păr frumos alb-gri-albăstrui, cu o privire albastră ca brebeneii şi cu o medalie pioasă la gât reprezentând-o pe sfânta Apoplexie în baie de şezut la La Rochelle.

Revenindu-şi din stupoare şi telescopare, domnul distins îşi duce mâna la buzunarul halatului de Hermes fruct pur, ca să înhaţe pistoletul care-l îngreuiază. Ceea ce înţelegând eu, mă ridic cu o detentă admirabilă, încă mai felină decât precedenta şi-mi pun piciorul drept peste buzunarul lui, în timp ce cu picioarul stâng îi trag un şut sincer drept în temporal. El îşi abandonează proiectele ucigaşe, arma şi minţile, de care eu profit pentru a închide uşa în spatele meu, recuperez arma lui şi aştept dezmeticirea domnului între braţele în „v” ale unui fotoliu savonarola.

Evenimentul neîntârziind să se producă, mă apuc să conversez.

— Nu vă căutaţi pistoletul, dragă domnule, l-am pus sub sechestru. Şi este inutil să urcaţi în atelierul acelor doamne, de deasupra, eu sunt cel care am acţionat telefonul interior; mă tem că făcând aceasta v-am trezit, nu-i aşa?

Se ridică destul de suplu, având în vedere vârsta lui care nu este dintre primele şi încă atât de puţin dintr-o două.

Cu mâinile în buzunarele goale (dar pline de mâinile lui, deci), mă fixează fără vreo ranchiună vizibilă. Privirea

lui conţine mai mult surpriză decât amărăciune.

— Cine sunteţi? întreabă cu un accent provenind din germană.

— Comisarul San Antonio, pentru a vă servi.

Zâmbeşte.

— Ex-comisarul San Antonio.

— Văd că sunteţi la curent cu multe lucruri?

— Este preferabil.

Trece un timp. Ne observăm, ca întotdeauna în aceste cazuri. Vii aici, masacrezi un tip, îl recuperezi şi nu ştii ce să ne spunem. Este un fel de timiditate, înţelegi? Asta provine din respectul uman oare, frâna asta supărătoare care te împiedică atât de des să te împlineşti de-a binelea.

— Sunteţi austriac, nu-i aşa?

Are o încruntare fugară. Pare surprins.

— Îmi permiteţi să vă dau un sfat prietenesc, dragă Herr?

—!?!?! îmi răspunde el.

— Îmbrăcaţi-vă şi s-o ştergem de-aici, deoarece poliţia, cea adevărată, sforăitoare, nu va întârzia să apară.

Incredibil, îşi amorsează un al doilea zâmbet care ar arată foarte drăguţ pe o fotografie oficială.

— Sceptic? întreb.

Mutră de distins.

— Vă înşelaţi. Madam Angèle a murit, ex-colegii mei sunt pe cale de a o identifica, poate că au şi făcut-o deja, şi…

N-am timp să-i dezvălui mai mult, din profunzimile scării urcă o rumoare surdă.

— Adunaţi-vă hainele şi s-o ştergem, iată-i! urlai. Întredeschid încetişor uşa. Fectiv se tamburizează jos, în geamul portarului. Interloutorul meu pricepe seriozitatea situaţiei. Sare într-o cameră apropiată, îşi adună hainele şi pantofii în braţe şi revine la mine, palid de tot. Jos, o voce întreabă:

— Angèle Albrecht, vă rog?

Şi explică, laconic:

— Poliţia!

— Al doilea şi al treilea stânga! răspunde un om speriat.

Omul cu părul alb mă întreabă din priviri.

— Trebuie să urcăm pe scări, spusei, grăbiţi-vă!

Sting lumina, trag încet uşa în urma noastră. Al treilea, al patrulea, al cincilea. Un culoar terminat printr-o a doua scară, mai modestă. Ne angajăm şi asta ne duce la ultimul etaj, sub o vastă tabacheră prin care se vede luna aşa cum te văd. Însoţitorul meu se îmbracă precipitat.

În acest timp, mă aşez pe jos pentru a aştepta să treacă şi asta.

— Credeţi că vor urca până aici?

— De ce ar face-o, nu caută pe nimeni, vin doar să percheziţioneze la Angèle.

— Este adevărat că a murit?

— Autentic. Am doborât-o eu însumi pe peronul meu.

— Dumneavoastră!

— Eh, am luat-o drept bărbat, începuse prin a trage asupra mea, am un umăr pe jumătate demolat. Este adevărat că înainte de a muri, sărmana femeie mi-a vorbit. Oh, foarte puţin, deoarece ajunsese la finalul voiajului, dar în fine, poate mi-a spus esenţialul?

— Credeţi? face Elegantul.

— Mi-a vorbit despre dumneavoastră.

— Totuşi, era o femeie foarte discretă.

— Iminenţa morţii are întâietate asupra discreţiei celei mai bine înrădăcinate, deoarece moartea este indiscretă, dragă domnule, filosofai, aşa că tu trebuie să bagi bine la cap şi să înţelegi din plin ce scriitor emerit la nebunie sunt.

El ridică din umeri.

— Şi ce v-a spus despre mine?

— Nimic important pe planul personalităţii, dar pasionant pe plan general. A murmurat: „Austriacul de la mine de-acasă, trebuie să-l previi imediat; sunt mulţi bani

de câştigat”.

Pum!

Îţi dai seama, de ce invenţii sunt în stare? Unde le-o găsi pe astea. Sana, fir-ar să fie! Dacă nu este în mod sincer geniul secolului, este cel puţin al ultimelor şase luni, nu? Ca să fosforizezi în felul acesta, să avansezi pioni sculptaţi pe neaşteptate făcând să se creadă că este regele.

Ceea ce îi îndrug la ureche o fi posibil? Semn de întrebare şi de la capăt.

În orice caz, eu am pus accentul convingător.

Aspiră convingător de două-trei ori, cum ar face un drogat, să nu lase să se piardă nimic din pudra albă.

— Cred că am făcut bine urmându-i sfatul, adăugai arătându-i etajele inferioare cu degetul mare răsturnat. Cel puţin pentru dumneavoastră. Deoarece în diplomaţie, nu sunt iubite scandalurile, aşa că sunt înăbuşite cea mai mare parte din timp.

Un nou punct bun.

Progresez.

Procesul meu este început. Procesul de supt!

Acestea zise, mi-ar plăcea să ştiu ce poate avea de-a face un respectabil membru al ambasadei austriece cu o proxenetă asasinată.

Tu nu, îngrozitorule?

Sfârşeşte prin a se aşeza lângă mine, pe jos, cu spatele la perete. Delicat, şi-a pus pijamaua şi halatul sub fesele lui diplomatice. Ceea ce este bun la imobilele astea moderne, este că îţi restituie în mod fidel toate zgomotele, oriunde le-ai afla. Casa scării reverberează de investigaţiile acelor drăguţi domni poliţişti. Se aud făcând rumoare în apartamentul maicii Cutare, strigându-se, punându-şi întrebări, împărtăşindu-şi ceea ce găseau, toate astea cum trebuie, deoarece au lăsat uşa spre palier deschisă, surzii ăştia.

Murmur, grijuliu să am legătură cu afacerea:

— Este adevărat că sunt mulţi bani de câştigat în cazul dumneavoastră?

Omul cu păr alb meditează la răspuns.

Apoi mi-l livrează proaspăt plătit.

— De ce aţi părăsit poliţia oficială?

— Pentru că îşi hrăneşte prost oamenii. Am descoperit că pielea mea valorează mai mult decât mi se plătea.

— Pe scurt, iubiţi banul?

— El este cel care mă iubeşte.

— Şi merge agenţia asta a dumneavoastră?

— Debutez. Dumneavoastră sunteţi prima mea afacere.

— Eu?

— În fine, faceţi parte din ea, nu? Altfel, ce făceaţi pe întuneric, la ora patru dimineaţa, pe culoarul acestui imobil?

Aprobă, apoi tace.

— Curioasă poveste, reluai. Cu adevărat nu banală. Glumeaţă chiar, pe planul interesului.

Nouă tăcere, smântânită de „porcărelile” arcaşilor republicani în rut la madam Angèle.

Unii se găsesc în localul „profesional” al amabilei femei şi se distrează ca nişte puşti descoperind materialul de camping. Se fac îndrăzneli puternice pe tema imitaţiilor de membru viril; comparaţii, sugestii. Hei, Machecru, dacă vrei să-l iei ca să-ţi faci un taburet!… Sau: „Pariez că ăsta este un mulaj al sculei Ursuzului Principal, se pare că este înzestrat ca un mamut, sparge toate vasele!” Vezi genul, o Cititorul meu îndulcit? Vână pură umoristică de final de banchet franţuzesc.

— Mi-ar plăcea să ne lămurim, dragă austriac. O merit. Oricine în afară de mine v-ar propune târgul următor: „Vorbiţi, dacă nu, chem poliţiştii prezenţi aici şi vă las să vă descurcaţi”. Recunoaşteţi că este o pârghie de şantaj ideal, la care aţi putea rezista cu greutate. Dar

liniştiţi-vă, nu-l voi folosi. Sunt interesat de bani, dar nu până la procedee infamante. Simplu, cred că noi doi trebuie să ne acordăm viorile. De fapt, o doamnă la care aveţi o pijama, vine la mine, mascată şi înarmată şi trage asupra mea. Ripostez, deoarece sunt dintre trăgătorii cei mai rapizi din Franţa, dacă nu unul dintre cei mai buni. Înainte de muri, doamna îmi cere să vă salvez aparenţele, ceea ce mă grăbesc să fac. Exact?

Aprobă.

— Mulţumesc. Având în vedere că v-am comunicat scenariul, mi-ar plăcea ca dumneavoastră să-mi definiţi rolurile. Vă găsiţi într-o poziţie critică, deoarece ancheta va demonstra că eraţi în relaţii cu această „gangsteră" de un gen inedit.

Aprobă din cap.

— Nu sunt singurul. Activităţile ei galante au pus-o în contact cu destul de multă lume.

— Numai că lumea asta nu avea dreptul la bucuria celui de al doilea etaj; le era suficient al treilea.

Nu este din genul vorbăreţ. Atunci, văzându-l cum face pe grande d'Espagne, el, un simplu austriac, mă înfurii brusc.

— Ce vârstă aveţi? întreb cu asprime.

— Cincizeci şi opt de ani, de ce?

— Pentru că nu mai e vârsta la care să-ţi termini cariera în oprobriul public. Nu vă credeţi mai puternic decât sunteţi, domnule diplomat şi acceptaţi ajutorul providenţial pe care pot să vi-l dau, prin mijloace financiare, fără să vă înecaţi fruntea dumneavoastră olimpiană într-un nor artificial. Cum vă numiţi?

— Karl Albrecht.

Sar:

— Sunteţi rudă cu Angèle?

— Sunt primul ei soţ.

— Sunteţi de mult în post la Paris?

— De şase ani.

— Funcţia dumneavoastră?

— Ataşat la ambasadă.
— Recăsătorit?
— Da.
— A doua soţie a dumneavoastră locuieşte în Franţa?
— Natural.
— Şi dumneavoastră înnoptaţi la Angèle?
— Câteodată. O anume nostalgie a trecutului. Era o femeie teribil de expertă, greu de uitat din punct de vedere sexual. Sigur, a îmbătrânit, dar Doamne, şi eu la fel. Ne-am regăsit în mod accidental, pe stradă. Şi de atunci…

A pus iar capacul. Carnea lui străbătută de fiori, îi aminteşte regulările de odinioară. Bine, dar de aici până la a te înfunda în crimă… Un diplomat… Nu înţeleg prea bine. Şi doresc atât de mult să pricep. Lhurma, maica Angèle, Maud care se duce la seri de gală în compania domnului Albrecht.

— Ea este cea care l-a asasinat pe Kimkonssern?
— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Faţă ermetică. Nu va mărturisi nimic. Imposibil. Nu admite decât ceea ce nu poate nega, ca de exemplu că a fost soţul Angèlei şi că se culcau câteodată… Asta da, dar restul, pot să mă rog, să ameninţ, va rămâne în refugiul lui, acest Karl. În burduful valizei lui diplomatice…

— Şi Maud?
„Poftim?”
— Vorbiţi-mi de Maud.
— Nu cunosc.
— Este una dintre… colaboratoarele fostei dumneavoastră soţii, cel puţin în activităţile ei de preacurvie.
— Nu ştiu nimic despre aceste activităţi.
— Totuşi, în mod fatal o cunoaşteţi pe Maud, pentru că o duceaţi la serate de gală.
— Nu cunosc nicio Maud!

Tonul trădează nerăbdarea, iritaţia. Hei, oh, las-o moale, amice! Nu este vorba de repicat pe câmpuri.

— Care este adresa dumneavoastră?

— Nu ţin să v-o dau.

— Copilărie, în trei minute aş avea-o întrebându-i la Ambasadă pe prietenii pe care mi i-am păstrat printre poliţişti. A fi poliţist, ştiţi, este ca leucemia: nu se vindecă niciodată cu adevărat. La ce bun să atragem atenţia poliţiştilor asupra dumneavoastră?

Obrazul i se scobeşte, because şi-l muşcă pe dinăuntru.

Ştii tu, Cititoraşul inimii noastre, oamenii în funcţie, la vârsta asta, mondeni şi toate celelalte chestii, cedează greu la presiuni. Nu vor niciodată să pară constrânşi, îi cunoşti? Dignitate, dignitas! Decoraţiuni, tur de gambă, picioarele în strâchini, rantamplan!

— Locuiesc pe strada President-Lucien-Sillel, numărul 69, îmi aruncă el, ca pe un franc în şapca unui debil.

Cu acestea se închide cu răsucirea dublă a cheii având în vedere că şi haita micilor colegi pleacă, grijulii să se ducă să supergratineze într-o cârciumă de noapte ca să-şi refacă moralul, să vorbească în voie despre sculele de la mama Angèle, să-şi imagineze în ce fund amic sau inamic ar putea să le înfigă, ceea ce ar fi cel mai îndrăzneţ, irezistibil de nemaipomenit…

Îi ascultăm plecând. Fără griji pentru liniştea burgheză a locatarilor. Apoi urmează petarda maşinii lor afară… Aproape că seamănă cu un final de partuză, când toată lumea îşi urează întoarcere cu bine, cu păsărica sau puţa în pauză de simţire.

— Bine, haidem să continuăm în altă parte această conversaţie delicioasă.

— Unde anume?

— La agenţia mea, de exemplu. Sau la dumneavoastră acasă, dacă preferaţi.

— Dumnezeule mare, nu!

Asta îi scapă. Reflex burghez, înţelegi? Insurecţia standingului în pericol.

Îi adresez un zâmbet înţelegător, deci reprobator,

pentru că surâsul ăsta înţelege situaţia şi îl dispreţuieşte.

— Atunci să mergem la mine!

Fără veselie, mă urmează.

Cramponăm ascensorul metalic pe carapacea căruia un anonim a scris cu vârful briceagului că „Paulet are o chestie de măgar” ceea ce crede-mă, Cititorule Omnibuz, este mai bine decât a avea o scufie de măgar.

Un proiect confuz de auroră tatonează orizontul, dincolo de acoperişurile lui Panam[11].

— Eu n-am maşină, îl previn, am venit aici cu taxiul.

— O am pe a mea, replică Albrecht.

Îmi arată un Mercedes mare ca sala de aşteptare a secunzilor la Austerlitz.

Pe portbagaj este scris CD. Corpul Diplomatic.

Diplomatul deschide portiera şi se instalează la volan. Eu ocolesc ca să trec pe scaunul pasagerului. Dar portiera este închisă, ceea ce mi se pare relativ ciudat având în vedere că la maşinile astea, închizătoarele tuturor uşilor, inclusiv a portbagajului, sunt subordonate deschiderii uşii conducătorului.

Bat cu arătătorul în geam ca să cer deschiderea în partea mea.

Albrecht îmi adresează un semn pe care nu ştiu prea bine să-l interpretez, într-un gen evaziv. Şi aproape simultan demarează în trombă. Eu, care aveam mâna pe portieră, era să mă dezechilibrez de această mişcare ultrabrutală.

Iată-l că porneşte, bătrânul travesti, ca spre mormânt deschis.

Şi dacă îţi folosesc această metaforă de nu se mai poate, o Cititorul meu Gomos, este cu excelenţă bună ştiinţă…

Deoarece, de cum începe să ia viteză, în stradă izbucnesc focuri de armă, provenind de la maşină parcată. O rafală de toată frumuseţea, stânga-dreapta, dreapta-stânga. Intensă, susţinută, generoasă.

11 Diminutiv tandru pentru Paris.

Mercedesul începe să tangheze, zgârie o maşină, două maşini, se decapotează, traversează strada, dărâmă o bornă de incendiu, smulge o bancă de pe soclul ei drăguţ şi se duce să se lipească de faţada unui imobil. Odată terminată această traiectorie, ia foc.

Automobilul din care a fost ciuruită maşina însoţitorului meu se lansează şi dispare. Să-ţi spun marca, e prosteşte, dar nici măcar n-am băgat de seamă.

Ai nişte absenţe uneori.

Privesc incendiul superb care iluminează strada şi hotărăsc că asta începe să fie prea mult.

Atunci mă întorc şi mă îndepărtez pe străzile aurorei.

Ca un prost!

I-ai crede heruvimi.

Sau acasă la Rubens pozând pentru o pânză care s-ar intitula „Somnul Drepţilor”.

Sunt doi, dar amestecaţi. Da: s-a reuşit amestecarea lui Béru cu Pinaud, pe marea canapea. Fiecare îşi păstrează acoperişul deasupra domnului (pălăria pe cap), pentru cazul când o rază de lună ar lovi prea puternic prin geamul uşii. Unul are picioarele pe pieptul celuilalt, celălalt are braţele printre picioarele unuia. O adevărată colcăială pinubérurianã.

Dorm profund, în lumina holului, destinşi, odihniţi, fericiţi de a exista până şi în inconştienţa somnului. O vie fericire se degajă din aceşti doi oameni de soi bun, atât de formali şi atât de autentici, încât, sincer, nu mai merită să faci alţii.

O sticlă de whisky, şterpelită din biroul meu, se odihneşte pe o parte şi priveşti din instinct ca să te asiguri că nu este cumva o corăbioară cu pânze în interior. Dar corăbioara trebuie să navigheze în visele acestor doi domni.

Scot un strigăt mare ca o sirenă de steamer care cere intrarea în port şi ei coboară împreună de pe canapea,

clipind din toate: din pleoape, din maxilar, căutând nişte lucruri hidratante ca să-şi clătească civismul, să se readapteze la viaţa curentă care, timp de o clipă, a prins furnici în picioare.

Pinuche emite primul ceva coerent, şuşotind cu o voce de om în agonie care vrea să facă un gest înainte de a muri.

— Ce oră este?

Mă uit, dar ceasul meu a stat. Atunci, se uită la al lui şi se auto-informează:

— Patru şi douăzeci.

Bérurier termină de emis mesajele lui personale de dimineaţă, pe primul şi al doilea canal al lui (cel de jos, în culori).

— De unde vii? întreabă trecându-şi o mână impetuoasă în prohabul dislocat pentru a se duce să stârnească panica în crescătoria lui portativă.

Le povestesc întâmplările mele nenorocite. Te scutesc de povestirea care ar deveni pentru tine, cel ce ai privilegiul de a fi la curent, povestea aceea, a lui „Îţi aminteşti…”, o Cititorul meu Cucuiat.

Aceste uimitoare peripeţii periferice nocturne îi stupefiază.

— Ei bine, dacă te-am fi aşteptat, am fi fost disperaţi că nu te mai vedem venind.

— Eşti grav atins? se alarmează Rămăşiţa, văzându-mă cum îmi reprim o strâmbătură de durere.

— Nu prea, există unii gazmani, la Verdun, care au fost mai mult decât mine. Asta nu e tot, tovarăşii mei, va trebui să sfârşim cu povestea asta în cei mai buni termeni cum se spune în scrisorile comerciale. Poliţia ne talonează. Nu avem decât o lungime avans asupra ei, să profităm. Dacă-i lăsăm să ne ajungă din urmă, după aceea va fi cam albastru să mai înaintăm, înecaţi, întunecaţi, refulaţi.

Grăsanul cască de să ne descopere marca slipului său.

— Deja este destul de complicat şi când aparţii de

poliţia adevărată. Acum e mereu la fel, dar în plus îi avem pe vechii colegi împotriva noastră: cât despre dificultăţi, ne aşteptam la ele, nu? I-am întrecut pe cei trei aurari în materie!

— Să facem bilanţul!

— De aici până la a fi obligat să-l depui… glumeşte Umflatul.

Deloc descurajat de întreruperile Foarte Dragului, întocmesc o evidenţă a situaţiei.

— Să-l vedem pe protagonistul acestei lucrări de acţiune, spusei. Hans Kimkonssern, vechi nazist, refugiat în America de Sud, întâlneşte într-o zi un mare industriaş francez, Stéphane Lhurma, căruia i-a fost cândva condiscipol. Cei doi bărbaţi îşi cad în braţe unul altuia şi al doilea îl convoacă pe primul să vină în vizită la el. Cei doi oameni încep să ducă o viaţă liniştită de flăcăi tomnatici, răsfăţaţi de o subretă nurlie, puştoaica Lanclôt, când Lhurma trebuie să plece într-o călătorie. Înainte de a părăsi Parisul, Lhurma îi telefonează unei proxenete care îi procură carne proaspătă când îl tulbura cărnurile lui şi o roagă să-i expedieze camaradului său o târfuliţă drăguţă care să-i mobileze solitudinea provizorie.

— Bine zis, prietene, aprobă Bérureria Sa, când vorbeşti tu, lucrurile par de o limpezime de auroră.

— Mulţumesc, dar nu mă întrerupe, dacă expressurile ar întâlni stopuri pe drum, s-ar sfărâma mai des. Continui. În cursul nopţii care urmează, Lhurma decedează în hotelul lui olandez şi puştoaica Julie, după ce l-a făcut fericit pe Kimkonssern, este tăiată la gâtlej, în patul acestuia. Hans, sărmanul Hans care stă în Franţa incognito, neştiind la ce sfânt să se mai închine, face apel la Agenţia noastră. Eu îl ascult, îl iau pe răspunderea mea şi îl instalez în apartamentul nostru secret. Apoi anchetăm la La Celle-Saint-Cloud şi descoperim mai multe lucruri interesante: tu, un pliculeţ de chibrituri cu numele barului Aka, Mathias, că asasinii purtau papuci mari, de fetru.

„În timp ce noi investigăm, maica Angèle telefonează

ca să-i ordone lucrătoarei ei să se întoarcă la bază. Ceea ce ne permite să năvălim la amabila bordelieră. Facem cunoştinţă cu ea, ca şi cu celelalte două pensionare, Maud şi încă una al cărei nume l-am uitat.

— Dar eu nu i-am uitat fundul! Retează Muntosul de sub pălărie.

Pinaud moţăie ca un papagal bolnav pe balansoarul lui. Ştii tu: bătrânii cacatoes jumuliţi, care au chelit, ochiul aton, pleoapele căzute, care visează la Coasta de Fildeş în fundul vreunui butic de negustor de animale, între nişte canişi care au colici şi nişte peruşi piuitori?

— Tragi la aghioase, ia zi, Roşcatule? îl huiduiesc eu. Behăitorul se răzvrăteşte:

— Deloc: eu coordonez!

Liniştit, continui:

— După această vizită la damele târfe, mergem la barul Aka. Abia ajungem, că apare Maud. Văzându-ne, o şterge. Fug după ea, o prind, o interoghez. Îmi spune că era foarte legată de Julie şi că draga dispărută locuia deasupra barului Aka. Pentru moment, mă întorc cu ea la barul Aka. O aşteptă un client. Urcăm în locuinţa moartei, unde descopăr o înregistrare destinată clientului, pe care figurează vocea lui Kimkonssern. Laura, barmaniţa, vine să mă întâlnească… Vorbim…

— În morse, rânjeşte Bérurier şi morsa avea o chestie uite-aşa de groasă, nu-i aşa, glumeţule?

Mă mulţumesc cu puţin, adică să ridic din umeri, ceea ce îmi este cum nu se poate mai dureros, având în vedere rana.

— O aduc pe mica Laura aici, continui imperturbabil. I-l arăt pe Kimkonssern pentru a afla dacă l-a mai văzut vreodată. Ea îmi răspunde că nu şi pleacă. Vorbim cu bona adusă în mod triumfal de Pinuche, când năvăleşte Maryse pentru a ne anunţa asasinarea neamţului. Subreta profită de confuzie pentru a o şterge. Şi noi, constatăm moartea pensionarului nostru, ucis cum a fost şi tovarăşa lui de noapte. Iată-mă din nou la barul Aka, în scopul de a face

presiuni asupra Laurei…

„Oh, Laura, chip zărit…”

Melodia îmi revenise, suavă, insistentă. La ora patru şi aproape jumătate dimineaţa, îţi dai seama de tenacitatea muzicii?

„Oh, Laura, chip zărit…”

Mi-e greu să pornesc iar. Trebuie să trag la manivelă. Oboseala, rana, emoţiile… Tu ai rezista, Cititorule Castrat? Pe naiba! Încă de la început te-ai fi dus să te ascunzi, ticălosule! Şobolan fără păr, tartă moale, dihor!

Haide, nu te opri, Sana. Adună-ţi tot materialul.

Îi dau un brânci cacatoesului friguros:

— Coordonezi în continuare, Cézar?

— Din ce în ce mai mult, bâiguie Semiprezentul.

— Şi când coordonezi, ai nevoie să sforăi, matale? pufăie Căpcăunul.

Îmi dreg vocea, care devine mai incisivă, aproape răsunătoare.

— La barul Aka, patronul îmi comunică faptul că Laura n-a mai revenit. O fi avut vreun accident de circulaţie când a ieşit de la noi. Părăsim acest stabiliment de nimic, când observ că doi ticăloşi urâţi se ţin după noi. Îi încolţim, şi ca să nu lasă să li se strivească portretul, aceşti tâlhari veseli ne dezvăluie că au observat-o pe Maud la o premieră de film, la braţul unui diplomat elegant cam de cincizeci de ani, coborând dintr-o maşină înmatriculată în Austria.

Parcă am foc în umăr. Are dreptate ea, Félicie a mea, va trebui să mă duc să-i arăt rana unui medic, fără întârziere prea mare. Mă vezi tu pe mine, Sana, dând în gangrena?

— Luam masa la mine, când Claudette ne comunică faptul că un necunoscut o hărţuieşte cu tăcerile lui la telefon. Ghicesc că e vorba de o şmecherie care să mă facă să părăsesc casa unde probabil că am fost urmăriţi. Voi mă părăsiţi. Eu mă întorc at home în mod clandestin şi efectiv, doi indivizi mascaţi dau asaltul. Intervin: pum-pum! Ei sunt

morţi, eu rănit. Cei doi răufăcători sunt nişte răufăcătoare. Trăgătorul este o trăgătoare: dama Angèle.

Odată degajat de potârnichile venite să ancheteze, mă duc la Angèle, ceea ce-mi permite să descopăr că domiciliul ei particular se afla exact sub bordel. Cobor, dau nas în nas cu un diplomat austriac în pijama, care îmi spune că Angèle era prima lui soţie. În momentul plecării, îmi blochează accesul în maşina lui – din fericire, pentru sănătatea mea deja încercată – şi fuge. Nu departe: este mitraliat şi se preface în foc de artificii. Punct, în mod provizoriu final!

Mă aştept la o tăcere meditativă, când cacatoesul coordonator sare de pe balansoarul lui, complet treaz, şi începe să cacatoeze cu un debit de te răstoarnă.

— Perfect. Foarte clar expozeu. Ai făcut bine să rezumi, acesta nu este timp pierdut. Este rândul meu să vă livrez în vrac reflexiile pe care mi le inspiră acest raport. Primo: povestirea pe care a venit să ni-o facă Kimkonssern este falsă, cel puţin în cea mai mare parte: se găsea în Franţa de mai mult de trei zile pentru că vocea lui apare pe o bandă a cărei înregistrare era făcută de cel puţin câteva săptămâni. În al doilea rând a minţit în legătură cu vizita lui Julie; o cunoştea, aceeaşi bandă sonoră o dovedeşte. În al treilea rând, Angèle Albrecht era o ucigaşă. Şoşonii de fetru găsiţi în „404”-ul alb indică faptul că ea i-a tăiat gâtlejul lui Julie la La Celle-Saint-Cloud. În acest caz, de ce a telefonat acolo a doua zi? Ca să se acopere, ştiind că vom ajunge la officina ei? Da, poate. În al patrulea rând, în curentul după-amiezii am pierdut un personaj preponderent: Maud. Trebuie să ştim ce-nvârtea la gala aceea în compania diplomatului, în al cincilea rând, este exact că micuţa TA Laura a fost accidentată? Trebuie verificat de urgenţă. În al şaselea rând, ce voiau să facă Angèle şi complicea ei la domiciliul tău? În al şaptelea rând, de ce a fost asasinat Karl Albrecht? În al op…

— În al optulea rând, dacă nu îţi închizi clanţa aia împuţită, încep să vărs pe divan, explodează Impozantul,

mort de gelozie. Doamne, mă ameţeşte, scula asta bătrână, cu şuieratul lui de mierlă. Crezi că noi nu ne întrebăm aceleaşi „cum-uri”, ia spune, Onanistule? Crezi că numai tu înţelegi ce trebuie să facem de-acum înainte, măi Muşeţel! Tipul ăsta seamănă cu o lumânare topită şi se dă drept Giscard. Vorbeşte, vorbeşte, ca o pipiţă marsilieză. Poate vrei să ne înveţi meseria, spune, Hodorogule! Să fiu comandat de o măturică de closet care şi-a pierdut tufa, nu mă pot suferi. Mai întâi, ceea ce vom face, eu sunt cel care o să vă spună!

— Este grav, doctore?

Tânărul intern clipeşte din pleoape în spatele ochelarilor care îi fac un cap de tomobilist – început-de-secol.

— Traumatism cranian fără fractură. Este probabil ca în trei-patru zile să fie pe picioare…

Oh, Laura, chip zărit.

Abia zărit în cearşafurile albe ale acestei camere de spital unde gem nişte dame, unde alţii nu mai gem pentru că fac coadă în faţa uşii paradisului.

Are un pansament mare la cap, este palidă, cu nasul puţin prea subţiat, cu pleoapele diafane la lumina albăstruie a veiozei.

— Există detalii despre ce i s-a întâmplat!

— Accident de circulaţie, presupun că la comisariatul din districtul opt vi se vor da precizări.

Îi mulţumesc internului micuţ de noapte şi plec îngreţoşat de mirosul ăsta fad de boală săracă ce pluteşte în sală. Efluviile medicamentoase mă scufundă totdeauna într-o profundă decepţie morală. Ca cea mai mare parte dintre oameni, detest să mă aplec asupra abisului în care se aruncă umanitatea.

Pinaud fumează cei 11 milimetri de chiştoc în maşina mea. Ziua practic s-a instalat. Cei ce muncesc pleacă la asaltul vieţii, cu mâinile în buzunare, străduindu-se să fie

viteji. Se vede lumină în primele buticuri deschise: brutării şi vânzători de ziare. Parisul se trezeşte. Cască. Îşi părăseşte pijamaua. Panam îşi spală fundul în bideu; posomorât, cu părul gri, cu faţa gri... Câteva pisici famelice controlează tomberoanele înaintea vagabonzilor, cu spatele rotunjit, gata să fugă...

— Ei?

— A avut într-adevăr un accident.

— Provocat?

— Nu ştiu. Acum, să vedem urmarea.

Mă aşez la volan. Doamne, cât mă face să sufăr umărul! Ar fi trebuit să-i arăt rana micului doctor cu ochelari mari. În spatele lentilelor lui, ai zice că e Coustaud în batiscaful lui!

— Ţi-e rău? remarcă Hodorog-Hodorong.

— Destul de rău, mulţumesc.

— Vrei neapărat să continuăm?

— Ţin la asta. După ora opt va fi prea târziu, mareea poliţiştilor ne va scufunda; am avea aspectul unor mici meşteşugari jenanţi. Oamenii sunt mai feroci ca lupii. Acum, că nu mai aparţinem echipei de şoc, suntem la fel de ciumaţi.

— Exagerezi, camarazii rămân camarazi.

— Ba nu? pentru că acum sunt geloşi pe noi. Nu ne vor ierta niciodată că ne vindem publicului harul nostru de poliţişti. Noi am devenit nişte poliţişti de lux. Breaslă cu inel de garanţie.

— Şi tu crezi serios că putem sfârşi înainte de ora 8?

— Trebuie.

— Ştii că este cinci şi un sfert?

— În două ore şi 45 se pot petrece atâtea lucruri...

*

* * *

Imobilul lui Karl Albrecht, strada Preşedintelui Lucien Saillet, este modern, nou-nouţ, foarte înalt, cu marmură şi sticlă vopsită, cu fierărie cromată, cu iluminare indirectă.

O cutie de scrisori în interiorul căreia ai putea organiza o crescătorie de chinchila poartă o plăcuţă, cum că Albrecht Karl este la primul etaj, stânga.

— Am să urc singur, îi spusei lui Pinuche, pândeşte sosirea lui Béru. Când va fi aici, aşteptaţi-mă. Dacă doresc să veniţi şi voi, am să-mi arunc batista în stradă, pricepi?

— Nu te ocupa!

— Şi mai ales nu adormiţi!

— Nu te ocupa.

În fond, Pinaud îţi dă siguranţă. Prin vocaţie, linişteşte. Sedativ de asemenea ca trei comprimate de Valium. Este genul de om care amortizează existenţa prin prezenţa lui vătuită.

Străbat holul imens al imobilului, plin de frumoase aplice de Murano, din sticlă răsucită. Scara este confidenţială. În casele noi, să vezi, ascensorul este cel care domneşte în mod absolut. Sau mai curând ascensoarele. Cochete, din oţel, cu mochetă, plafonieră distinsă, oglinzi cu tăietură oblică în care te poţi privi urcând, să-ţi aranjezi cravata dreaptă înainte de a suna. Adevărate mici saloane.

Neglijez, pentru un etaj, aceste ridicătoare de trântori. Iată-mă în faţa unei somptuoase uşi duble lăcuită în tonuri de drojdie de vin care arată atât de drăguţ şi cu adevărat bogat!

Nu este o oră pentru vizite.

Totuşi sun, întrebându-mă dacă din întâmplare poliţiştii nu m-or fi precedat deja, ca să-i anunţe vestea tristă celei de a doua doamne Albrecht. Dar nu cred. Maşina ardea urât. Până identifică ei tot tacâmul, procedează la constatări, anchetează asupra maşinii din care s-a tras. Nu, am timp. Fără panică. Soneria este atât de melodioasă, încât dacă ţi-ar cânta-o la harpă, nu ai găsi nicio diferenţă. O acţionez de mai multe ori, aşa ca aceia care dorm să nu aibă senzaţia că visează că sunt la concert. Aştept. Cam multişor. Trebuie înţeles. În cartierele frumoase, ora cinci dimineaţa este mijlocul

nopţii! Se cazează atât de târziu, grangurii ăştia, şi sunt atât de plini de whisky, îndopaţi cu droguri că n-au nevoie de deşteptător-de-dimineaţă, ci de deşteptător-de-prânz.

Insist din nou cu o a doua salvă, mai impetuoasă, mai insistentă. „Dung-dunngu-gdiin” melodiază soneria profilată pe cântec de leagăn.

Punctez cu pumnul. Un deget pe sonerie, celelalte patru bătând darabana pe lac. Good laque to you! Sfârşeşte prin a veni. Percep foşnetul unei prezenţe de cealaltă parte. Sunt vizionat prin vizor.

Apoi se descuie, sus, în mijloc, jos. În plus există un lanţ de siguranţă şi uşa nu se îndepărtează decât cu şase centimetri virgulă patru.

Apar o bucată de cămaşă de noapte albă, o bucată de faţă. O bucăţică de voce înspăimântată întreabă:

— Ce vreţi?

Înţeleg că pentru a se coborî podul rulant, va trebui să mă arăt şi cu diplomat.

— Sunt necăjit că vă deranjez la această oră matinală, făcui melodiindu-mi bine cuvintele, de a-i crede că am acelaşi timbru încântător ca al soneriei. Sunt comisar de poliţie, de altfel, iată legitimaţia mea, vă rog s-o examinaţi. Vin pentru o comunicare foarte importantă în legătură cu dl. Albrecht.

Legitimaţia mea (ex. legitimaţia mea) dispare, înşfăcată de nişte degete drăguţe. Este citită, apoi îmi este înapoiată.

— Sunteţi cu adevărat de la poliţie?

— Doamne, dacă aveţi temeri, telefonaţi portarului să vină!

Totul este chestiune de psihologie. Sugestia asta învinge rezervele persoanei. Este descuiată siguranţa şi pot pătrunde. Aş fi greşit dacă n-aş fi reuşit.

Aşteaptă, Cititorule îngreuiat, nu mă grăbi, s-o luăm cu binişorul, să procedăm în ordine.

Apartamentul, mochetele, tablourile, zugrăvelile, statuile, covoarele, chestiile şi fleacurile, ţi-ai clătina-o cu

amândouă mâinile dacă ai avea scula destul de lungă (ţie, degetul mare şi arătător îţi sunt de ajuns pentru asta, nu-i aşa?). Atunci inutil să risipim cerneala pentru a bate câmpii despre astea şi mai întâi eu nu sunt un decorator de interioare, clar? N-ai decât să cumperi „Case şi grădini" dacă îţi plac fotografiile de interior, sau să-ţi radiografiezi vezica.

Ceea ce este cu mult mai atrăgător – o, cât! – de povestit, este despre persoana care mă primeşte. Atenţie la ochi, omule! Pune-ţi ochelarii coloraţi, şi pe urmă, dacă eşti cardiac, ia-ţi digitalul şi nu te zgârci cu doza.

Din acest preambul, deduci deja că am să-ţi descriu o vampă formidabilă, clătitoare de retine, care îţi reface căpăţâna în circul Barnum în timp ce-i priveşte volumele.

Ce puicuţă, prieteni.

O foarte tânără fată. Înaltă, foarte subţire, foarte frumoasă, flexibilă, cu aerul unui arhanghel trezit din somn, cu păr blond lung care îi curge în râuri până la talie. Un fel de Ofelie miraculoasă. Faţa cu trăsăturile cele mai regulate pe care am văzut-o vreodată. Perfectă. Pricepi ceea ce vrea să zică „perfect", spune, Cititorule Asimetric? Nasul regulat, pometii admirabili, ochi mari întunecaţi, umbriţi (cum se spune cu plăcere în literatura elegantă) de gene lungi întoarse. Dar cea mai frumoasă podoabă (cum se scrie de asemeni în aceeaşi literatură) este gura. Mare şi bine desenată, pulpoasă, cu o adorabilă mutră copilărească… Poartă o cămaşă de noapte foarte uşoară, transparentă după cum se deplasează sau nu prin faţa unei surse de lumină, albă, agrementată cu o fină broderie roz-pal. Nişte picioare lungi, un funduleţ unde ţi-ar plăcea să arzi o lumânare. Un adevărat fund frumos de băiat tânăr. Un pederast s-ar mulţumi cu el, pe cuvântul meu! Şi nişte sâni atât de drăguţi, atât de gingaşi, nu mari, dar fermi, model zână pe care îi presimţi de o culoare subtilă, în tonuri de ocru foarte vaporos.

Admirabila creatură mă priveşte. Are picioarele goale şi picioarele ei ar arunca Academia Franceză în catalepsie.

Rămân acolo, ca unul care n-a văzut niciodată marea şi care nimereşte pe un timp foarte frumos pe înălţimile din Cannes. Nu găsesc nimic de vorbit. Nu mă mai gândesc la ceea ce am venit să fac. Nici nu spun măcar bună ziua. Oare cum mă cheamă? Tu ştii? Eu nu mai ştiu. Uitat. Finito. Cucurigu-gagu!

— Da? murmură ea…

Va trebui să reacţionez. Asta nu poate să dureze până la sfântul Aşteaptă, starea mea de leşin. Trăim într-o societate organizată, plină de tradiţii, de maniere frumoase şi civilităţi alese.

Individul care se sufocă de prea multă admiraţie, trece drept un tip de nimic, trezeşte mai curând starea de alertă, termenii reglementari. Trebuie să te lansezi în frumoasa existenţă cu schimbător de viteză automat.

— Eu… Bele, rele, mele… Scuzaţionaţi… Vizita târzie… Pe care eu… Nu-i aşa?… Dar nesese… Necesitatea obligă… Dacă aţi puputatea… rrrâââgh… Prevenire… S-o preveniţi pe doamna Albrecht… că sunt aici…

Mirificissima tânără mă fixează cu uimire, şi surpriza îi înfrumuseţează pupila ce priveşte languros fără să vrea… Dacă mă mai fixează treizeci de secunde cu acest ochi, n-am să-mi mai pot reţine frenezia de care dârdâi… În mod sigur îmi curg balele. Nu-mi curg, spune? Nu, vreau să zic din gură? Da? Bănuiam eu… Mulţumesc de informaţie. Îmi şterg buzele. Aşa merge?

— Nu vă simţiţi bine? întreabă ea.

Hmm, vocea asta caldă, suavă, uşoară, zburătoare, care toarce, alunecă! Îţi vine s-o congelezi şi s-o sugi ca un eschimos. Şi pe urmă, ai vrea ca tu să devii eschimosul acestei purităţi supraextra formidabile.

— Vă asigur, mă simt bine, domnişoară. Aş vrea să vorbesc cu doamna Albrecht…

— Eu sunt.

Mi se încleiază aripile.

Mă pierd în bâlbâială. Neîncrederea mea se întinde la capătul braţului pe deasupra eului meu secund.

— Eu… popo… posibil! Eşti tu! Vreau să zic, dvs. sunteţi?

— Păi da, de ce?

— Pen… pentru nimic… Nu mă îndoi… îndoiesc… Hormonii mei, doamnă, vreau să spun armonii… Romaziile mele, pardon! Eu… Ascultaţi, eu… Cu adevărat nu mai ştiu dacă vidul meu… vis… O asemenea tulburare… Ar fi mai bine să crăp mâine… Vreau să spun că trec sub… Vederea dvs.

— Dar în fine, domnule, reveniţi-vă!

Îşi înclină privirea cu câteva grade, ceea ce îi permite să descopere din cele nemaivăzute niciodată, ceva terifiant: agonia unui pantalon, Cititorule meu de Casete!

În ciua chemării ei la ordine, domnul nu se supune deloc. Nici pantalonul lui, din contră, plesneşte ca o corabie pe un recif unde a proiectat-o furtuna. Se aud gemele între punţile Eminenţei mele. Zbor cu 20 de noduri, micuţul meu muss. Gabierul este obligat să dea pânză. Se declară o avarie. Închizătoarea mea de siguranţă se fisurează. Fata este fascinată. Puteam eu mult şi bine să încerc să-mi încrucişez picioarele ca să-l apuc, să-l plasez în planul din spate, imposibil. Impetuozitatea face legea; vigoarea este prea intensă ca să se mai supună celui mai mic control. Adevărat, o asemenea neplăcere, n-am cunoscut niciodată… Nouă. Fără sens. Dar încântător, nu? Preferabil din contra. Tipul care face pe molusca protuberantei, spune şi tu, ce ghinion!

— Reveniţi-vă! repetă ea, fără a avea aerul că ar crede, roşind ca ştii ca ce? Cine a răspuns: o femelă de rac? Ai mai văzut o răcuţă roşind când un domn este în erecţie? Nu: roşind ca un homar care a primit un puseu de jos în sus fiind scufundat într-un lichid adus la fierbere de către un tip prevăzut cu mănuşi de blană.

Să-mi revin când eu nu mă gândesc decât să vin.

Partea mea de jos continuă să se descopere. Fisurile se accentuează. Voi exploda din valvă. Nu mai pot să-l constrâng pe Popaul. El a ales libertatea, temerarul. Vrea

să-şi trăiască şurubul! Va ataca imediat cu armă albă. Căderea Shangaiului! Taratata tata tata! Baioneta la armă! Marele Canion cu strâmtoarea în care pluta încremeneşte! Daţi-mi mie ceea ce încremeneşte!

Sărăcuţa, nici ea n-a mai asistat la un asemenea spectacol, îi trebuie un timp ca să-nţeleagă. Se aşteaptă să vadă sărind o mangusta din pantalonii mei, un delfin triumfător, asmuţit din cuşcă. Apoi, pricepe natura dezastrului ce se pregăteşte. Şi îşi crede din ce în ce mai puţin ochilor…

— Re… vvvveni… ţi-vvv…

Nu-şi termină cuvântul. Tentaţia a fost prea vie. Cu o mână de nestăpânit verifică identitatea animalului în ruptura slipului. Şi atunci este revărsarea care face să se răstoarne vasul la ultima picătură de apă. Puf! Ireparabilul! Crrac! Prezent, domnule căpitan! Drepţi!

Este dezlănţuirea pasiunilor cum spune publicitatea pentru cinema despre José Bénazeraff. Pierdut total!

Atunci, tânăra pseudo-juvenilă, nimfa cu privire de căprioară celestă, mă precipită peste ea strigând nişte lucruri la care în general nu te aştepţi din partea unei nimfe cu privire de căprioară celestă, chiar fiind în posesia unui cur cum iată că este al ei în amândouă mâinile mele.

Ştii ce-mi povesteşte?

Am să ţi-o exprim jumătate în franceza modernă, jumătate în puncte vechi. Sau nu. Se reduce totul la un singur cuvânt:

— Vreau!

Încetează să mai ceară, deoarece obţinuse…

*

* * *

Şi ce dacă?

Trebuie să-mi recuperez fărâmiţele de minte care mi-au mai rămas. Vaiii, această şedinţă de neuitat! În antreu, dă-ţi seama, o Cititorul meu Cadaveric! Pe jos. Dar fii liniştit pentru dosul ei drăguţ şi pentru muşchii mei de la genunchi: pe jos o mochetă groasă ca prostia ta, înţelegi

cât de moale… Refa-o mai moale! „Şi bum, se pune masa din nou, în alt fel, ea sprijinită în coate pe o banchetă englezească, ca şi când ar privi trecând defilarea de Paisprezece Iulie, pe stradă. Şi gata (dacă îndrăznesc să spun) reluăm refrenul la modul Sf. Mihail doborând balaurul la pământ şi eu, Sana, sunt cel care-l interpretează pe balaur şi nu este Sf. Mihail cel înarmat cu spada. Breleug, breloug! Încă! Hulala.

Pisicuţa lucrează într-un stil fabulos, extremly very vonderfoul. Cât de mult îi place să uzeze, să abuzeze, să tremulseze, să lustruiască! Când strigă după degetul mare, crede-mă că nu se referă la instrumentul cu care face autostopul.

Iată-ne deci, puternic contozionaţi de dezlănţuirea dragostei, zăcând pe jos, faţă în faţă. Ea are un ten de nu-ţi vine să crezi, deci nu te obosi, nici eu.

— Niciodată nu mi-aş fi imaginat…
— Nici eu…
— Că un asemenea lucru…
— Nici eu…
— Găsesc că a fost…
— Şi eu…
— Cine eşti?
— Ţi-am spus…
— Poliţist.
— Da!
— Ai venit pentru al meu…
— Da.
— I s-a întâmplat ceva supărător?
— Destul de da…
— Ce gen?
— Genul iremediabil.
— Este…
— Da.
— Mort?
— Vai…

Nu pot să-i bănuiesc religia. Uite-o cum se închină,

aşa, pe mochetă, cu împroşcările ei nobile, cămăşuţa de nylon, tenul împurpurat ca trandafirul lui Mitterrand.

Da, descrie un superb semn al crucii, pe care nici măcar Vaticanul nu poate să-l găsească mai bine pus la punct.

Şi ştii ce spune, pe un ton de super fervoare?

— Mulţumescu-ţi, Ţie Doamne!

Eu nu mă pot împiedica să mă gândesc că este o văduvă ciudată, tu nu?

Urmarea în salon!

Într-o atitudine clasică, Puţin mondenă, dacă vezi? Nu mergem până la degetul mic ridicat, mai întâi pentru că asta nu se mai face decât în subprefecturi şi de asemenea pentru că nu mai am putere să ridic nimic, oricât ar fi de mic, după ceea ce ţi-am povestit.

Fără să mai socotim şi rana mea, da, prietene! Notează că sângele se reface mai repede ca… mă rog, dar totuşi, ai o durere scormonitoare acolo, care roade, te ronţăie, te demolează frumuşel, asemenea unei gărgăriţe încăpăţânate.

— Este cu adevărat mort?

— N-am mai văzut trăind un om carbonizat, nici măcar Ioana d’Arc n-a putut renaşte din cenuşa ei.

— Oh, ce fericire!

— Cel puţin, tu nu încerci să-ţi ascunzi sentimentele!

— La ce bun! După ce s-a petrecut între noi, n-am chef deloc să fac pe văduva îndurerată. Mi-ar plăcea să dansez, ca să sărbătoresc acest lucru. Vrei să dansezi cu mine, spune?

— Îl urai în asemenea măsură?

— Mai rău! Cantitatea mea de ură este nemăsurabilă.

O contemplu, atât de frumoasă, atât de nobilă, atât de tânără, atât de sălbatică şi fremătătoare. Ce idee ciudată a mai avut şi Albrecht să se ducă s-o retrombonească pe maica Angèle, vaca aia prost vopsită, a

cărei caroserie trebuie să se fi dărâmat de peste tot?

Oamenii au astfel de pasiuni de nimic, îţi jur! Cu cât gagicile lor sunt mai proaspete şi mai drăguţe, cu atât le place mai mult să le înşele cu măruntaie fezandate.

La urma urmei, este şi asta o formă de voluptate.

— Tu, o puştoaică, soţia lui Albrecht. Mă face să freamăt.

Ea pufneşte.

— Deci ce vârstă îmi dai?

— În mod sigur nu eşti majoră…

Repufnit al fermecătoarei.

— Am 32 de ani!

A-ţi spune că sunt năucit ar însemna să mă situez sub nivelul adevărului, cum spune atât de simplu un mare scriitor pe care-l cunosc.

Stăm acolo, privindu-ne. Eu nu pot să-mi desprind ochii, chiar cu K_2R (publicitate absolut gratuită). Curios cum îşi păstrează unele fiinţe intact acest bun preţios între toate care este tinereţea, aşa cum scrie Cutare, vărul celuilalt, cel care are o bicicletă cu zece viteze şi care se serveşte de o coadă de lingură pentru a hali pulpa. Este conservată în mod fabulos, fata asta. De o tinereţe care, de cum îi cunoşti vârsta, pare eternă. Dacă ar exista gagice în Academie, ar trebui aleasă pentru fotoliul lui Jean Cutare şi pusă secretară perpetuă, ar îndeplini de minune acest rol atât de utopic.

— Este mult de când te-ai căsătorit cu Albrecht?

— Zece ani.

— Şi n-a fost o reuşită?

— A fost un fel de incest.

— Este din familia ta?

— Este unchiul meu prin alianţă. El m-a crescut… Ceea ce este un fel de a vorbi, deoarece mi-am făcut veacul prin orfelinate înstărite, încă de când aveam cinci ani. Prima lui soţie era soră cu mama…

— Angèla?

— Angèla a fost a doua soţie a lui. Eu sunt a treia. Pe

când era văduv s-a însurat imediat cu ticăloasa asta. Ea nu mă voia în apropierea ei şi atunci m-au trimis la pension. El venea să mă vadă de două-trei ori pe an, ca o furtună. Şi pe urmă, la capătul a doisprezece ani, a divorţat şi atunci m-a luat la el.

Se confesează şi-i simt uşurarea pe mutrişoara ei frumoasă.

Vrea ca eu să-i înţeleg cazul, raţiunea pentru care moartea lui Karl Albrecht este o bucurie pentru ea.

Tristă poveste, destin întunecat. Amărăciune umană.

— Cum te cheamă?

— Gertrude.

Asta ar fi amuzant dacă ar cântări douăzeci de kilograme mai mult şi ar avea negi pe faţă. Dar aşa, este adorabil. Îi merge ca un capote anglaise unui băiat de la colegiu. Gertrude…

Îi iau mâna, i-o sărut cu buzele extaziate. Îi salivez epiderma pentru a o asigura de iuţeala mea şi de secreţia mea.

— Mai spune încă, dulce floare.

Rahat, de toată frumuseţea! Vorbesc ca şi când aş traduce din japoneză!

Dulce floare, nu mă credeam în stare de aşa ceva. Asta face al naibii o ţară a dimineţii triumfătoare, nu? Poezia after regulare, normal. Franţuzesc!

Îmi povesteşte viaţa în contul lui Dickens… Un Dickens care s-ar fi aliniat literaturii moderne şi ar fi devenit porno. În ce fel şi-a tras-o pe ea, Gertrude, acest unchi-tutore. Draga de ea, era inocentă. Oiţă imaculată. Foarte impresionată de autoritatea austriacului (căţelei mele), de prestanţa lui, de eleganţa lui. El a înconjurat-o de tandreţe, la început, atât de bine, încât a fost tulburată, iubita. Şi semnele de dragoste unchească degenerează puţin câte puţin, ticăloşie, nu glumă! S-a trecut la pupici apăsaţi, folosind şi limba, pe ceafă, la drăguţa mângâiere mamară, la suflul mângâietor acustic, la anghila de sub rocă, la „some like it hot” şi în fine, la dulcele carambol în

penumbre parfumate cu crini; voluptate din plin, suavă, dulce, lascivă, care duce la abandon vertiginos. Pe scurt, Gertrude deveni un lucru al său, metresa lui inocentă pe care o fasona, educa, toate bune, perfecte, foarte bine… S-a urmat o traiectorie fără piedici. Omenesc, ciomagul (erecţia), juisarea, ia-mă, pune-mi degetul acolo, mai sus, tratează-mă drept ticălos, mergi mai încet, întoarce la stânga, întinde mâna, refă-o, opreşte, mai repede, cântă, închide radioul, trage perdeaua, adaugă două degete, spune-mi că mă iubeşti… Viaţă, să-ţi spun eu, măi, băşică! Cât se poate de vicios, compostator arzător, după cum…

Ani întregi şi-a plimbat-o în extaze pe minunata Gertrude. Şi pe urmă în fine, marea hotărâre: „Mă însor cu tine”. Îţi dai seama de apoteoza pe care o reprezenta acest lucru pentru fata asta drăguţă, o Cititorul meu prost Bătut? Povestea asta a lui Orfeu. Bucuria asta orbitoare. Ea, micuţa, înşelată din toate părţile de un tehnoaustriac, înamorată de plăcerile carnale, să devină soţia acestui mascul frumos, atât de bogat în a şti, cu alura atât de superbă. Corpul Diplomatic, seratele de gală, recepţiile…

Vai, vai, vai, cum spunea marele Cutare, bunele poveşti cu zâne nu-ţi sunt prieteni buni. Trebuia să vină şi dezîncântarea. În curând frumosul Karl (cu cornişon) o abandonă. În continuare veniră refuzurile brutale. De aici se trecu la maltratări. Şi astfel, existenţa sărăcuţei deveni un infern. Albrecht o sechestra des, o bătea, nu se mai culca acasă cinci nopţi pe săptămână şi în celelalte două, aducea prieteni acasă, în compania cărora o obliga la partuze, gunoi abject că şi numai vorbind despre el mă furnică pumnii, cu toate că este redus la starea de cenuşă.

Naufragiul unei nimfe, i s-ar fi putut intitula povestea. Căderea unui înger s-a folosit deja. Ei, ce crezi despre „Naufragiul unei nimfe”? Nu-ţi place? Ai dreptate, este prostesc. Bine, atunci n-o intitulăm.

Şi atunci, eu care sosesc, în zori, frumos ca un zeu căruia nu-i prea pasă de propria persoană, îi scurtcircuitez arcul voltaic încă de la prima privire, cavaler mai puternic

decât inima stejarului, eu care strălucesc ca o super-oglindă la cazacul epocii Albe, cu iniţiative ameţitoare de brio: porumbiţa îndopată, diabolicul amant, vertijul profesorului Sculă. Eu care o fac să leşine ca un mare senior într-un mod atât de frumos şi puternic, încât am crezut că văd cum împroaşcă scântei. Eu care o confesez ca un prieten sigur, înţelegător, de o inteligenţă profundă încât să-l ameţească pe generalul Măciucă. Dă-ţi seama, Cititorul meu săptămânal, dacă o bucură această tandreţe. Refugiul de Val de Grace pe care-l reprezint! Ce plajă radioasă de repaus moral, de fericire fizică. Modul tulburător în care sunt bine venit.

Câteva claxoane, care s-ar vrea discrete, pornesc din stradă. Aoleu, cu aventura asta delicată, mandea am uitat complet de arcaşii mei.

Mă reped la fereastră. Jos, îl recunosc pe Pinuche şi pălăria lui ca o gondolă. Din cauza perspectivei care plonjează (acest inamic al umanităţii cum a scris Sartre în Greaţa) seamănă cu o ciupercă bătrână, Cezar al meu. Categoria băşină de lup. Dacă apeşi deasupra, porneşte un norişor de culoarea suflului.

— Cum e, bine? întreabă Neliniştitul.

— Nu prea rău!

Îmi arată o maşină oprită în spatele maşinii mele.

— Ei sunt aici.

— Atunci urcă!

Revin la Gertrude.

— Ai vrea să-mi scuzi îndrăzneala, dulce prietenă, dar oamenii mei sunt jos, mă aşteaptă şi mi-am permis să…

— Bine faci. Există formalităţi legate de moartea lui Karl?

— Doamne, având în vedere felul în care s-a produs, aşteaptă-te în următoarele ore la un du-te-vino alert. Îi cunoşteai nişte duşmani?

— Nu. Dar ştii, eu nu ştiu nimic precis despre viaţa lui. Era un om extrem de discret. Nu-i cunoşteam decât moravurile pentru că pe astea, avea o plăcere sadică să le

etaleze.

Nu aştept ca echipierii mei să sune, mă duc să le deschid. Se prezintă în şir indian: Pinuche în cap de pluton, din faţă nu mai seamănă a ciupercă mucegăită, ci cu un portmantou care suportă o bătrână gabardin delincventară.

Este urmat de Maud şi Grasul încheie marşul.

Majestatea Sa reproşează:

— Îţi îngheaţă surorile acolo jos. Spune, îţi petreci vacanţa în cuibul ăsta?

— Intraţi şi fiţi corecţi. Scoateţi-vă pălăriile, ştergeţi-vă picioarele şi salutaţi-o pe doamna.

— Poate că am putea face şi mejanul dacă ea ar fi în criză de mână de lucru! bombăni Irascibilul.

Totuşi se conformează.

Închid uşa, îi conduc în salon. Gertrude se dusese să-şi pună un halat. Îi surâd lui Maud.

— Nu eşti prea supărată pentru deranj, micuţo?

— N-aş fi supărată pe dumneavoastră, dacă pachidermul dumneavoastră s-ar comporta puţin mai bine. Sub pretext că lucrez în prostituţie, a vrut cu toată puterea să abuzeze de mine. Şi cum eu am refuzat, m-a ameninţat.

Grăsanul dă din cap:

— Să auzi deformarea faptelor în felul ăsta, îţi jur, ai de ce să explodezi de furie.

— Poate nu-i adevărat! izbucneşte Maud.

Maiestuosul îşi pune la loc pălăria, deoarece pentru el este semn de autoritate. Cu capul gol, se simte la discreţia oricui, Grasul. Fragil. Se plimbă gol fără să clipească, dar cu condiţia să-şi păstreze pălăria. Monarhii au capul încins cu o coroană pentru a-şi face evidentă celorlalţi Majestatea lor, el şi-l încinge cu pălăria.

— S-o vezi cum îşi pune lenjeria, explică el. Ce, tu priveşti fără să clinteşti cum îşi pune o femeie ciorapii? Aşa cum îţi spun, ciorapii, nu colanţii ăia de rahat. Pe mine mă apucă dansul sfântului Clingoling, camarade. Şi când pretinde că am vrut să abuzeze de ea, nesătula asta caută

să creeze un incident. Ştii ce i-am cerut? Spune, să vedem… O pipă! O simplă pipă pentru micul comerciant ieşit afară. Din partea unei gagice care merge la pipat zece ore la rând, ca cele din genul ei, pentru oricine. Asta e reavoinţă, sau eu nu mă pricep, nu?

— Vino pe-aici, Béru.

Mă urmează, cu capul în jos, până în hol, cu coada spânzurând, aşteptându-se la o admonestare (serviciu).

— Ce făcea Maud când te-ai dus la ea?

— Dormea.

— Eşti sigur?

— Mi-a fost destul de greu s-o scot din aşternut.

— I-ai vizitat apartamentul?

— Mai întrebi! Dar nu era nimeni.

— Nimic deosebit de semnalat?

Are un frumos zâmbet în barbă (d'Aurevilly), dacă aşa poate fi considerat, ca fiind un surâs, rictusul unor dulăi.

— Nu-ţi cer decât un lucru, Omule.

— Mda?

— Miroase-i impermeabilul.

— De ce?

— Miroase-l îţi spun! repetă cu încăpăţânare Cavalerul Mister.

— Nimic altceva?

— Terminat.

— A făcut mofturi să te urmeze?

— A bombănit, natural. Dar cum am făcut o criză…

Revenim în salon.

— Fă-te comodă, Maud, îi recomand, ar trebui să-ţi scoţi impermeabilul.

Ea scutură din cap:

— Inutil, nu vreau să mă opresc, spuneţi-mi ce vreţi de la mine, ce naiba facem aici şi voi dispărea, m-am săturat serios de rechiziţionările voastre repetate.

Nu mă las intimidat. Mai mult, nicio nerăbdare nu-mi deformează timbrul de catifea reiată.

— Mă tem că vom avea destul de stat, puica mea, scoate-ţi impermeabilul, îţi spun.

— Vreau să plec.

— Ai să te odihneşti mâine, nu cred că madam Angèle să-şi deschidă buticul. Va fi necaz mare, imediat, pe rogojina ei.

Ea se burzuluieşte, răutăcioasă.

— În casa cui suntem?

— Nişte prieteni.

— Vreau să plec în altă parte, prietenii voştri nu-s şi ai mei. Duceţi-mă la sucursala voastră din Champs-Élysées dacă ţineţi atât; dar n-am să rămân la oameni pe care nu-i cunosc. De altfel, v-am urmat de bunăvoie, nu aveţi nicio calitate să mă aduceţi aici.

Este sigură de ea. Mă sfidează.

Mă aplec spre ea, îndărătnic, voios. Respir cu subtilitate şi mirosul ajunge la mine. Atenuat deja, estompându-se, dar identificabil.

Gertrude revine, ameţitoare într-un fel de kimono de mătase neagră cu podoabe argintii, crăpat foarte sus lateral, aşa de bine că atunci când merge, îi descoperi ceea ce are ea, fără îndoială, mai frumos: coapsele.

Le privesc pe cele două fete. Convingerea mea este că ele ştiu reciproc cine sunt.

— Presupun că vă cunoaşteţi? aruncai neglijent.

— Da, spuse Gertrude.

— Nu, face exact în acelaşi timp Maud.

Au o tresărire reciprocă, niciuna neaşteptându-se la răspunsul celeilalte.

— Se pare că ar fi un dezacord asupra acestui lucru? spun.

Dacă ai vedea mutra călăreţilor mei! Exorbitanta farurilor lor, dragilor! Felul lacom în care o admiră pe Gertrude. Gata să explodeze de poftă. Lui Bérurier îi curg balele literalmente. Pinuche s-a trezit în întregime. Îşi învârteşte pălăria lui fleşcăită cu degetele tremurânde, aşa cum ar face cu un ziar sau cu o partitură muzicală.

— Dumneavoastră, doamnă Albrecht? spusei.

Ea îşi ridică dragii de umeri.

— Domnişoara a mai venit aici o dată sau de două ori, pentru seratele acelea… delicate după care se înnebunea soţul meu.

Mă întorc spre Maud?

— Răspunsul?

„Colaboratoarea” fostei Angèle îmi trânteşte o mutră nepăsătoare.

— La urma urmei, nu vreau să fiu mai regalistă decât regina. Spuneam „nu” ca să apăr reputaţia doamnei; a mea, ştiţi, nu are deloc a se teme de pete.

— Deci ai venit?

— Dacă ea v-a spus…

— Îl cunoşteai pe Karl Albrecht?

Ezită, o priveşte aproape cu timiditate pe Gertrude şi articulează:

— Era un client al casei, da.

— Asiduu?

— Foarte.

— Ai remarcat dacă el şi Angèle întreţineau relaţii… ăă… particulare?

— Într-adevăr.

— De ce fel?

— O anumită intimitate. Semăna a tandreţe…

Repet, pentru mine:

— A tandreţe…

— Bine, cu aceasta, eu am plecat, face Maud.

— Nu.

— Îndrăzniţi să mă împiedicaţi!

Şi-a pierdut drăgălăşenia. Privirea îi este dură ca doi bolovani negri pe fundul unui râu. Spun aşa, pentru că îmi revine în memorie un izvor din copilărie, într-o câmpie delfinează. Ţăranii amenajaseră un fel de bazin pătrat, cu imense pietre plate, pentru a-l primi la ieşire.

Pe fund erau nişte bolovani negri. Şi un fel de alge ondulatorii şi mormoloci speriaţi. Dar apa era bună, foarte

proaspătă şi fiecare venea să umple nişte ulcioare înainte de masă. Îţi aminteşti astfel de lucruri… De la o secundă la alta. În mod fortuit. Nişte imagini. Scufundări în trecut. Ţie nu-ţi plac?

Mă sfidează, Maud. Vrea să plece. Este net, definitiv. Nu se va lăsa convinsă. Hotărârea sa este bine luată. De altfel, ne adresează un gest circular cu mâna, aproape impertinent şi se îndreaptă spre ieşire.

Sării aşa ca s-o înhaţ de o aripă.

— Ajunge, puştoaico, eu sunt cel care comandă.

— Nu comandaţi absolut nimic, am fost fraieră să-l urmez pe boul dumneavoastră şi dacă mă împiedicaţi să ies, telefonez la poliţie.

Adaugă:

— La cea adevărată!

Şi apoi mă îmbrânceşte din mers, ticăloasa, atât de afurisit, că nu mă pot împiedica să n-o pocnesc în cap. Strigă, se clatină. Profit ca s-o catapultez într-un fotoliu.

— Béru, vrei să-i pui cătuşele domnişoarei?

El se grăbeşte s-o facă, plin de ranchiună pentru pipa lui refuzată, cunoşti cântecul, spiritul lui de plăcere şi toate celelalte? În forul lui interior deplânge faptul că ea nu este bărbat, Maud. Ce pumni şi picioare i-ar fi tras!

Clic, clac. Iat-o încătuşată. Cătuşele înseamnă, din punct de vedere psihologic, o tristeţe mare, imediat. Chiar un răufăcător încăpăţânat, când se vede priponit, derapează în melancolie. Omul trebuie să poată să-şi scarpine oricând cărarea posteriorului, altfel devine inapt şi consternat peste tot.

Este verde, Maud. Puţin mai mult, chiar… Dacă îţi place para, vino s-o vezi. Cea mai frumoasă clorofilă, Cititorul meu Anemiat.

Rămâne postată un timp, să-şi privească brăţările nichelate, lănţişorul à la gourmette. Şi pe urmă se răzvrăteşte iar.

— Nu aveţi dreptul. Nu sunteţi poliţişti. Nu aveţi mandat…

— Este adevărat? murmură Gertrude. Nu sunteţi poliţişti?

— Ca şi cum am fi.

I se face teamă. Priveşte în jurul ei înnebunită, ca şi când speră în ajutorul vrăjitorului Merlin (nu cel de la Vendée care-ţi dă pe credit, celălalt).

— Nu te teme, nu rişti nimic.

De la un timp, Grasul pipăie o aparatură de stereofonie. Atinge-Tot neîndemânatic cum e, în curând îi rămâne în mână un buton învelit în ceva moale.

— Ia uite, acum mă gândesc, spune el aruncându-l în cămin. Ascultă, să vezi puţin, Sana!

Are o gravitate care mă hotărăşte. Mă duc la el în fundul camerei.

— Îmi amintesc un lucru, Băiatule. Acasă la Maud, exista un magnetofon, un pick-up, nişte discuri… între altele, cel cu Marseilleise.

În mintea mea asta este ca fulgerul. Luminare totală.

Ce chestie! Înregistrarea găsită la Julie a fost realizată acasă la Maud. Deci Hans Kimkonssern se găsea în compania lui Maud. N-aş fi crezut o secundă.

Orbit, mă adresez duduiţei.

— Ia spune, drăguţo, banda pe care i-o puneaţi colonelului Alexandre Legrand, tu ai realizat-o, sau nu?

— Daţi-mi pace, vreau să plec.

— Răspunde!

— Nu, să plecăm. Duceţi-mă la voi, la Agenţia voastră. Nu vreau să rămân în casa acestei femei. S-o ştergem! S-o ştergem!

Şi atunci înţeleg o chestie, Cititorul meu încrezut.

Aşa cum am înţeles acasă la mine, în cursul cinei, că se urmărea ca eu să plec din locuinţă, *înţeleg că Maud se teme să întârzie în casa familiei Albrecht*.

Dacă n-aş avea intuiţiile mele, pot să-ţi pun că de ani la rând nu l-ai mai avea pe San-A ca să ţi-l bagi sub

bicicleta ochelarilor! Ai fi obligat să te mulţumeşti cu Viaţa Albinelor de Maeterlink şi acolo, nu-i aceiaşi înţepătura care funcţionează, aşa sper!

— S-ar spune că eşti lovită de spaimă, fata mea?

— Vreau să plec. Nu aveţi dreptul. O să vă fac să urlaţi, grămadă de jandarmi ce sunteţi, vă promit.

— Nu deveni trivială, micuţo, ai să sfârşeşti prin a semăna cu o târfă… Eşti aici şi ai să rămâi. Şi atât cât voi crede eu de cuviinţă. Doar dacă nu preferi să stai puţin de vorbă cu mine? Poate ai nişte lucruri de spus?

— N-am nimica de zis nimănui.

— Dacă ai spune-o altora, mi se fâlfâie, dar mie?

— Nici măcar în legătură cu Hans Kimkonssern?

Un strigăt mare.

De stupoare, de… Nu, nimic decât stupoare, dar dacă ai şti cum! Şi nu Maud este cea care striga. Ci Gertrude.

Îi acordăm atenţia la care are dreptul acest strigăt intempestiv.

— Ce este, drăguţa mea Gertrude?

— Ce nume ai pronunţat?

— Hans Kimkonssern, de ce?

Ea îşi încrucişează frumos braţele peste piept. Ai zice ca la teatru când eroina dintr-o tragedie află că logodnicul ei se va dondăni cu bătrânul său.

— A fost tatăl meu, răspunde ea.

Şi pum! dă-mi flaconul de rom să-mi reanimez gâtlejul.

Cred că Pinuche este cel care re-striga, ca un cocoş al dimineţii:

— Tatăl dumneavoastră!

— Da.

Atunci, eu, San-Tonio, primul dintre primii, omul de formaţiune completă, poliţistul superpoliţist, întreb cu asprime:

— De ce ai spus „era” tatăl meu?

— Pentru că e mort, bineînţeles…

— Cum de ştii?

— *Am ştiut-o întotdeauna*.

Între Meunier-i şi Tudor-i, ca să te regăseşti, ar trebui un pendul.

— Cum asta, ai ştiut-o întotdeauna?

— Albrecht mi-a spus-o de cum am fost în stare să înţeleg, pentru că era tutorele meu, înainte de a deveni soţul meu.

— Dar Doamne, spune-mi când a murit tatăl tău?

— În 1945, face ea, abia mă născusem…

Surpriza este întotdeauna decupată ca de un poanson. I te consacri ca şi suferinţei când aceasta este vie. Mijlocul de-a face altfel? Să treci peste ea? Ne jucăm de-a Berniqua!

Aşa că o asesonez pe Gertrude cu întrebări grăbite, având însă în colimatorul meu secret acea noţiune că se pregăteşte ceva bizar. Era prea de tot, trebuia să ştiu! Atunci, pentru a şti, întreb. Şi cum întreb, aşa-mi răspunde; trebuie, nu?

Din această convorbire grăbită reiese deci că este fiica unică a lui Kimkonssern. S-a născut sub bombele ruso-americane, dulcea copilă, în timp ce Germania se clătina, naninana. Mama i-a fost ucisă într-un bombardament. Tatăl ei reuşi să fugă şi o încredinţă cumnatei lui, prima soţie a lui Albrecht, după care dispăru. La vârsta de şase-şapte ani, nu-şi mai aminteşte exact, Karl i-a spus că părinţii ei erau morţi şi n-a avut niciodată veşti de la tatăl ei.

Întunecată poveste, nu? Tristă poveste, asemenea unui foileton din ultimul secol. N-ai decât să înlocuieşti războiul din ’39 prin cel din ’70 şi te-ai crede în temă.

Ezit să-i descopăr adevărul. Nu este crud pentru o fiică să afle că tatăl ei pe care-l credea mort de 30 de ani decedase abia în acea zi, la câteva sute de metri de casa ei şi într-un mod oribil? Tu ai face-o, Cititorul meu Dezagregat? Da? Bine, eşti un porc. Eu, cu temperamentul

meu generos, mă abţin. În rest, cum zicea Oreste, când mama lui îi spunea: Oh, reste[12]! Chiar dacă aş fi vrut, n-aş fi putut, în aşa măsură se precipită lucrurile.

Răsună soneria. Care ne pune în stare de alertă generală, îmi zic: or fi curcanii, sau altceva?

Dar ceea ce mă intrigă, este atitudinea lui Maud. Scutura din cap ca şi când ar face: „Nu! Nu! Nu!”. O simt la marginea urlatului. Atunci îi trag un pumn în bărbie, nu violent, dar foarte sec. O să-mi obiectezi că nu se tratează astfel o damă, eu am să-ţi răspund că obiecţiile tale mile în fund departe în fund şi că acţionez după placul meu, cum spunea Henric III în legătură cu ducele.

Fătuca se clatină şi pleacă în somn.

Gertrude s-a ridicat. Îmi aşteaptă directivele. Grasul se pregăteşte să vorbească, deci să profereze o prostie. Eu îmi plasez degetul arătător vertical în faţa acestei guri care a făcut să vibreze atâtea femei. Mă descalţ şi mă apropii de Iscariotean[13] ca să fotografiez peisajul prin lupa minusculă. Palierul este aproape pustiu, dacă exceptăm un telegrafist care şuieră printre dinţi. Şi de ce l-am excepta? Este un individ care are drept de vot şi la boli venerice ca tine şi ca mine, nu? îşi face vânt şuierătoarea cu ajutorul unui mic plic albastru, fără îndoială destinat proaspetei văduvioare.

Cum tot nu mişc, emite un căscat care îi pune faringele la vedere, apoi, nerăbdător dintr-odată, apasă pe butonul soneriei în mai multe reprize.

Deschid uşa fără să scot lănţişorul de siguranţă.

— O telegramă urgentă! anunţă omuleţul.

— Foarte bine, daţi-mi-o.

Şi întind mâna ca să captez mesajul.

Ah! sărmanul de mine, de n-aş fi făcut asta! Ce mi se întâmpla, tante Louise! Tu vorbeşti despre o operaţiune bine condusă. Aş mesteca roadele amărăciunii pentru tot restul zilelor mele, pentru a mă fi lăsat păcălit astfel.

12 rămâi – în lb. franceză

13 vizor (în lb. franceză) – judas.

Acestea zise, se pare că restul zilelor mele nu este prea încărcat. Închipuie-ţi, Cârnat, că telegrafistul îmi apucă mâna cu o promptitudine neaşteptată, şi mă trage violent. Înghiţit, dezechilibrat, îmi pocnesc mutra de tocul uşii. Văd treizeci şi şase de lumânări – şi poate chiar treizeci şi opt – deoarece le-am numărat prea repede.

Fără timp pentru a reacţiona. Sunt împins înapoi în spate pentru a întinde lănţişorul de siguranţă. Prin deschizătură se strecoară fălcile unui cleşte enorm. Criiic! Iată treaba făcută, lanţul este secţionat. Sfârşit de secţiune! Totul, sincer vorbind, în mai puţin timp decât să numeri până la trei. Nişte umeri viguroşi mă propulsează. Zbor, cu cele patru copite în aer.

— Atenţie! mai am timp să urlu.

Vacile vicioase care se ascunseseră pe scăriţă, în timp ce falsul telegrafist îmi adormea neîncrederea, intră în trombă. Sunt trei, mascaţi cu ciorapi. Încasez o grindină de lovituri de pantof care mă asezonează. Rana mea! De aproape. Oribil. Vomit de durere. Nu-mi pierd complet cunoştinţa, dar devin bun de nimic… Ramolit, ce terminat. Zdreanţă[14]. Amară zdreanţă! Good loque to you (ţi-am mai servit-o, ştiu, dar cu loque, asta de-acum este mai pură).

Invadatorii se reped în apartament. Atunci, acolo, iepuraşul meu, acolo, da, poţi să spui că asistam la un carnaj afurisit. Carnagiehall, este cazul de spus! Asemenea demonstraţii eu le salut destul de jos. Îmi spun că în cazuri disperate, se poate face apel la Béru. Să-l numesc guvernator al confreriei trăgătorilor de… elită. Spiritul lui de decizie. Vioiciunea reacţiilor lui. Jos pălăria, în timp ce huidumele mă tăbăcesc, el a stins lumina în salon, şi-a scos archebuza de benedictin, s-a aruncat în genunchi, cu amândouă mâinile unite, stânga susţinând-o pe dreapta. Fără somaţii, de altfel asta nu se mai face. Epoca aceea s-a terminat, în zilele noastre se începe prin a trage, apoi se explică. Chestia cu „hands-up”, lasă-mă să râd. Asta datează din epopeea cavalerismului. Mai întâi trageţi, d-lor

14 loque - în lb. franceză zdreanţă.

francezi! Ei, Gradatul, nu vrea să ştie cu cine are de-a face. Piparează la maximum, cu un calm absolut, o stare de spirit liniştită care n-ar face să vibreze nici măcar acul encefalografului. Viteza lui, calmul lui îi foarfecă pe cel sosiţi, care nu se aşteptau la o asemenea primire. Se răstoarnă claie peste grămadă, ca nişte sperietori de muţunache de orice fel, alege tu, mie mi se fâlfâie, asta-i tot, bine.

Ca să-ţi spun tot şi cu totul sincer, fără să omit nimic, nu e decât unul dintre atacatori care a găsit timp să-şi propulseze gloanţele. Dar cum în momentul când să tragă a încasat şi el o pralină la şase milimetri de buric, i s-a deviat tirul şi marfa lui se dispersează în nişte colţuri imposibile, sfărâmând oglinzi, străpungând pânze, jupuind stucul din tavan.

Totul a fost scurt. Îşi reîntâlneşte amicii şi pe mine însumi pe covor.

Tuşim, ca sărmanul unchi al lui Fernand Leynaud, din cauza fumului.

Bérurier se ridică înjurând ca doisprezece birjari împotmoliţi.

— Doamne, ce bordel blestemat de sifilis de rahat!

— Atins? îl întreb.

— Nu, dar aruncându-mă în genunchi, mi-am crăpat pantalonul. Şi totuşi, am slăbit două kilograme de când mi-am spălat picioarele!

— Vă ascult, domnule…

Şi Bătrânul vorbeşte.

Las să treacă o tiradă acidă ca un bol de oţet care mi-ar fi propulsat în plină figură. Este răutăcios, Tunsul. În mod parşiv, îmi reproşează această atitudine incalificabilă. Tăcerea asta fără nume. Vulgaritatea asta josnică a lui Bérurier, care, să eu, deci, unde…

Depun receptorul pe biroul pentru a aştepta sfârşitul furtunii. Să-şi obosească mâna pentru a se încununa cu

lauri, asta ar fi putred, nu găseşti? Imoral.

Un bombardament sfârşeşte întotdeauna prin a se opri, din cauza lipsei de muniţie. După ce îşi revarsă încărcătura lui de epitete scârboase, tomberoanele lui cu adverbe usturătoare, când valul de bilă a curs ca un torent în creştere în lungul trompelor mele, trebuie totuşi să tacă, nu-i aşa? îl constrâng oboseala, epuizarea, uscăciunea. Nu mai poate de furie. A te goli de mânie este ucigător, neantizant. Deci, cu o voce muribundă, joasă ca sufletul unui negustor de arme, sfârşeşte prin a-mi arunca:

— Bine, deci?

— O poveste foarte rocambolescă, domnule.

Expre nu-l strig „domnule director”, nici „Patron” ca să-mi marchez bine eliberarea. De când am făcut secesiunea, este puţin cam război între noi. Libertatea dă aripi, şi aripile, ca şi restul împing, ştii. Devin omul-pasăre!

— Acestea sunt cele pe care le prefer, rânjeşte Bătrânul.

— Începe în ’45, la căderea celui de al Treilea Reich German.

— Sunt numeroase cele care au avut acest punct de plecare, gângureşte gâtlej-roşu din Casa Curcanilor.

Ar trebui să nu mă întrerupă tot timpul, spălătura asta. Am nevoie să urmez linia galbenă, fără să schiez paşi de dans. Mulţumesc, şi aşa este destul de bumbăcitor.

— Hans Kimkonssern, înalt personal al serviciilor de spionaj, hotărăşte să se evapore, ca atâţia alţii. Situaţia lui familiară este următoarea: este văduv cu o fetiţă de câteva luni. Îi încredinţează copila surorii soţiei lui, o doamnă Albrecht, căsătorită cu un tânăr diplomat austriac, şi reuşeşte să ajungă în Uruguay sub o identitate de împrumut.

„Câţiva ani reuşeşte să comunice cu Albrecht. I se trimit veşti despre fiica sa, fotografii. Şi pe urmă deodată: achtung, află că Serviciile Secrete Israeliene s-au lansat în căutarea lui pentru a-l lichida. Trebuie să întrerupă totul. Un black-out total, îşi schimbă din nou identitatea, se

scufundă în anonimat. Este stopat orice contact. Rămâne fără veşti despre copilul lui timp de ani şi ani, fără îndoială ţinea înainte de toate să-şi salveze propria piele. Mă urmăriţi, domnule?

— La naiba! Continuă, continuă…

— Acum câteva luni, cred că m-aţi auzit spunând-o, îl întâlneşte la Montevideo pe prietenul său, Lhurma.

În ciuda anilor şi a transformărilor pe care Hans le-a făcut în fizionomia lui, Lhurma îl recunoaşte. Atunci digul crapă. Exilatul care nu mai poate, se confesează şi se lasă convins de către negustorul de bideuri că nu are de ce să se teamă venind să petreacă un timp acasă la el. În felul acesta, i se poate aduce fiica, în mod discret. El încearcă aventura.

„Întors în Europa, Lhurma se apucă să-l caute pe Albrecht. Coincidenţă, acesta din urmă este în post la Paris. Îl ascultă pe Lhurma, se face că se bucură de veste şi nu suflă o vorbă despre a treia căsătorie a lui pe care a contractat-o cu Gertrude Kimkonssern. Teamă de reacţiile paterne, bineînţeles, în faţa unei asemenea scârboşenii, un asemenea abuz de autoritate tutelară, înţelegeţi, domnule?

Simt că în curând „domnule” se va contracta, va deveni „dom’le”. „Dom’le” al poştaşului, al instalatorului, al omului de la bistrou. Bine făcut pentru mutra lui. Este nemaipomenit, cât de fabricat mi se pare Bătrânul, contra făcut, pueril, de când ne-am smuls din zona lui de influenţă directă.

— Continuă, strigă sec Bătrânul.

Sărman Gnafron, hai! Ce te-a apucat? cum zice Béru.

— În panică, Albrecht se hotărăşte să-i creeze o „fiică falsă”. Cineva care îi va juca rolul. Nu numai că violase copila ce-i fusese încredinţată şi apoi se căsătorise cu ea, dar, pe de altă parte, a depravat-o şi a maltratat-o corporal. Pe scurt, este un gunoi de mare anvergură. Ca să găsească o fiică înlocuitoare, i se adresează celei de a doua soţii a lui, Angèla, proxenetă de bordel pe care el o frecventează în mod asiduu. Ea îi găseşte ceea ce-i trebuie

lui: pe cineva de vârsta şi înfăţişarea corespunzătoare, o aşa numită Maud. Pentru a crea un început de realitate, Karl Albrecht o duce la serate de gală, se fotografiază cu ea. O vede mult, o pregăteşte pentru rolul ei, puternic ajutat de maica Angèla. Bine, în curând sunt gata. Atunci destinul îşi permite nişte fantezii, hazardul se pune pe făcut umor, el…

— Continuă, San-Antonio!

Ce spui de insolenţa Bătrânului! Nu, dar să-mi taie lirismul atât de rece, nepoliticos, aşa cum îl faci să tacă pe un valet într-un film din Evul Mediu! Hoitul.

Scârbit, pun receptorul pe birou. Am să-mi servesc un scotch. Unul adevărat, atât de umplut ca şi misiunea mea. Exagerez în mod expre gâlgâitul, ca celălalt să poată înţelege bine că îmi bat joc de bătrâna lui mutră.

Şi în timp ce el vociferează „Alo! Alo! Alo, San-Antonio!” eu beau cu afectare băutura reconfortantă.

Şi în timp ce beau, Mathias intră în biroul meu, obosit de acest dus-întors din Olanda, de insomnie, de aşteptările în sălile rezervate pentru aceasta.

— Bună ziua, patroane. Voiaj pentru nimic: Lhurma a murit frumos-frumuşel de moarte naturală, îmi declară el.

— Ştiu, spun zâmbindu-i într-un fel atât dezarmant, încât este dezarmat, săracul până la nivelul femeilor. Ucis net de cinismul meu surâzător.

Se lasă să cadă pe canapea, cu ochiul în formă de ou, cu părul strălucitor ca o catedrală gotică.

— Ah, ştiai…

— Îţi cer iertare, sunt pe fir cu domnul Cutare!

Şi reiau receptorul.

— Sunt cu, domnul Cutare! scrâşneşte Tăicuţul, la un deget de apoplexie.

Eu eludez.

Continui ca şi când nu i-am perceput exclamaţia:

— Deci să spunem, ironia hazardului… Lhurma era un client al doamnei Angèle. De mult timp. Nu găsiţi că e o farsă?

— Nu. După aceea?

Trebuie să-mi calmez nervii, mai ales să nu ating nivelul de implozie. Oricât m-ar costa, să ţin drumul drept pentru a ajunge la sfârşitul raportului. Eşti de acord că Agenţia mea are nevoie de finanţări oculte, altfel, cu ceea ce-mi aduc clienţii mei, risc să nu-mi îmbogăţesc echipa.

— Ei bine, s-a întâmplat ca Albrecht să nu-i vorbească lui Angèle despre Lhurma când i-a cerut concursul; de ce-ar fi făcut-o? Nu putea bănui că negustorul de chiuvete se număra printre obişnuiţii casei. Aşa că alaltăieri, când Lhurma plecat în călătorie şi i-a cerut pe cineva din şeptel pentru camaradul său, bătrâna ticăloasă nu bănuia o clipă că i-o trimite pe Julie lui Kimkonssern. Ar fi putut la fel de bine să i-o trimită pe Maud. În timpul serii, Albrecht a întâlnit-o. În mod incidental, el a aflat chestia. Ce să vă spun, ce panică! Julie aceasta, neprevenită care putea dezvălui secretul… în orice moment, fără să ştie…

— Aşteaptă, spune Bătrânul, se pare că mă cheamă domnul ministru pe altă linie, am să te sun din nou.

Barză, du-te! În plin expozeu, tăietură! Va trebui să reiau totul ca să-l pun în temă, frezatul, creţul.

Închid.

— Vino, îi spun lui Mathias, mergem să bem un pahar.

În anticameră, o dată în plus, există un spectacol. Majestatea Sa pe cale de a o face pe Claudette să-i coasă pantalonul. El poartă un frumos slip cu grile care seamănă cu o cârpă de praf epuizată. Secretara noastră bombăne că este insuportabil mirosul pantalonului. Pinuche, înfundat de gabardina lui, cu pălăria trasă peste vitrină, doarme profund, producând mici băşini drăguţe cu gura.

Ne ducem la Fouquét’s, nu departe, în partea cu bar. Este ora când aproape nu vine nimeni şi cum este destul soare de primăvară, clienţii merg pe terasă, aşa că suntem singuri în fotoliile de piele. Iau o votcă în amintirea Laurei – chip-zărit… Nostalgia după când stăteam deasupra

barului Aka, în ajun, plutind în ceţuri ondulatorii.

O chartreuse umplută cu gheaţă pentru Mathias.

Iată. Putem continua. Tunsul nu are decât să se încăpăţâneze să mă cheme acolo-sus, îi voi povesti sfârşitul altă dată.

Ruginitul îşi turteşte cu mâna şuviţa lui cea mai roşie, o şuviţă asemenea unei flăcări.

— Atunci, spune el, bătrânei şi lui Karl Albrecht li s-a făcut frică?

— Da, dar nu în felul în care crezi.

—?? face Mathias la mine.

— Bine, aşteaptă să-ţi explic.

Ridicăm paharul, şi bem înghiţitura declanşatoare.

— Ceea ce trebuie să-ţi spun imediat bunul meu Roşcalin, este că de fapt, maica Angèla şi austriacul ei ex-soţ, conduceau o reţea de spionaj pentru China populară[15]. Clandestinitatea era acoperită, asta le permitea să primească personalităţi înalte, diplomaţi, regi negri, financiari, miniştri, preşedinţi, o elită care nu avea nimic de-a face cu Delfinul. Lucra cu amazoane, bătrâna, numai fete only, o întreagă echipă antrenată se spetea pentru ea, între altele damele cunoscute de noi: Maud, Laura, Julie, multe altele…

— Fantastic!

— Şi ştii, nu era singura organizaţie de acest fel la Paris, bătrâna mea Floarea Soarelui.

Ne votăm a doua raţie.

— Bătrâna era o teribilă căpcăună, implacabilă.

Şefă de gang, ca în marca tradiţie americană, stil Maica Garson. Constatând ceea ce s-a petrecut, iată că i se face frică, ştii mai ales de ce? Pentru că domnişoara Julie mânca la altă iesle, tocmai primise dovezi despre asta. Presupune o clipă că ticăloasa asta descoperă cine era Kimkonssern! Deoarece era un fişier ambulant, aşa se

15 Cititorule, dacă te face China să boceşti, înlocuieşte-o cu altceva, doar nu ne jenăm între noi. Bagă America, Rusia, Gabonul, Nepalul sau Republica San-Domingo, dacă-ţi convine.

pare.

— Cum de ştii asta?

— De la Maud, aşteaptă, nu sări peste etape, nu le arde: ne va fi prea cald. Presupune, îţi spun, că descoperă identitatea clientului ei de o noapte, poate astfel să tragă foloase personale vânzându-i pontul lui Shin Beth şi atunci planul lui Albrecht ar fi fost compromis.

— Ce plan?

Este adevărat, trebuie explicat bine totul, să nu las nimic în umbră altfel nu te mai răsfoieşte nimeni, apare neînţelegerea, deraierea şi asta se întoarce împotriva ştii cui? A lui Santonio! Adevăratul, magnificul! În biblioteci şi fără vaselină i se bagă povestea celor o mie şi Una de Prostii.

— Averea colosală a lui Hans Kimkonssern! O comoară de război imposibil de cifrat. Asta-i ceea ce urmărea să înşface Karl. Şi conta pe Maud, fiica falsă a nazistului, pentru păcăleală. Pe scurt, să revenim la seara cealaltă… Înţelegând că totul putea să se prăbuşească, adoptă un plan de urgenţă. Fără cadouri! Bătrâna, Maud şi încă o acolită, năvălesc la La Celle. Invadează proprietatea, îi supraveghează pe locatari. Profitând de faptul că fata-n casă servea la masă, una dintre ele pătrunde în bucătărie şi drogheză şampania pregătită într-o frapieră. Apoi aceste suflete frumoase aşteaptă. Seara se derulează, galantă. Şi apoi vine ora somnului. S-au încălţat cu şoşoni enormi de fetru ca nu li se descopere micimea urmelor lor. Intră în cameră. Şi culc! Julie a mea! Iat-o fără glotă, ea care era fără îndoială poliglotă. Nu mai rămâne decât de şterpelit actele false ale lui Kimkonssern şi de lăsat ca lucrurile să-şi urmeze cursul.

„Neamţul, la trezire, este cuprins de spaimă. Va fi demascat. Acuzat de crimă. Proces. Aceasta, adăugată la supărătoarele lui antecedente, îl va conduce direct la ghilotină. Şi cine ar fi semnat graţierea unui domn cu un asemenea trecut care i-a tăiat gâtul unei nenorocite prostituate? Înainte de a urca pe basculă, Kimkonssern o

va face pe fiica lui să ştie unde este ascunsă grămada enormă de bani, ceea ce este normal, şi good bye, domnilor-doamnelor! Pricepi?

— N-a fost prost construit.

Îmi golesc paharul, cer cu un gest să se înnoiască băutura.

— Numai că, există un os. Hărţuit, neamţul are o reacţie, care nu se aştepta din partea lui. Grijuliu să-i ferească pe fiica şi pe ex-cumnatul lui, în loc să alerge să ceară refugiu la acesta din urmă, se hotărăşte să apeleze la o Agenţie de poliţie particulară. Poate că ideea i-a venit observând firma noastră. Pe scurt, vine să mă găsească şi-mi spune tot. Mutra acestor doamne când au constatat că le-a trântit în rahat. Spaimă. Panică! Riscau ca eu să stric totul. Ele nu ştiu ce a devenit Hans Kimkonssern. Dar eu, fain-frumos ce fac? I-l arăt Laurei întrebând-o dacă l-a mai văzut... Şi ştii tu de ce, spune, Van Gogh? Pentru că vocea lui figura pe înregistrare.

„În legătură cu asta trebuie să-ţi spun ceva, Mathias, dragul meu. Tu eşti un mare tehnician, un mare expert şi, ca tuturor marilor experţi, ţi se întâmplă să comiţi erori. Deoarece, Mathias, vocea aceea pe care noi i-o atribuiam neamţului, nu era a lui, lucru care mi-a fost confirmat de Maud, ci cea a unui amic al fetei, un străin mai mult sau mai puţin germanic, şi el. N-are importanţă, datorită acestei erori am mers noi înainte. Şi tot din cauza acestei erori a fost asasinat Kimkonssern, pentru că aceasta m-a făcut să-i arăt Laurei ascunzătoarea lui. Ieşind de la noi, ea s-a grăbit s-o anunţe pe maica Angèle. Apoi, înţelegând că noi vom şti imediat că ne-a trădat, s-a expus accidentului cu ciclistul.

Mathias se grăbeşte să-şi lichideze paharul de Chartreuse ca să lase loc noii consumaţii ce i se aduce.

— Dar spune-mi, patroane...

— Marea mea lumânare?

— Dacă voiau să-l facă să mărturisească unde se găsea comoara lui, de ce l-au asasinat?

— Asta-i altceva. Bătrâna, departe de a vrea să-l ucidă, a fost liniştită în legătură cu el ştiindu-l ascuns. Cum el ne băgase pe noi în circuit, ea nu mai ţinea ca el să fie arestat. Eu am o reputaţie, deşi în mod oficial nu mai aparţin poliţiei. Atunci, ea a hotărât să aibă o monedă de schimb şi s-o răpească… pe mama! Este probabil că dacă aş fi aparţinut tot de poliţie, ea să nu fi acţionat astfel.

— Dar, asasinarea lui Kimkonssern, la Agenţie.

— Maud.

— Singură?

— Da. Nu uita că el o lua drept fiica sa.

— O întâlnise? Erai prezent când mica menajeră ne-a spus că el s-a dus să cineze într-o seară, la Bougival? În realitate, Lhurma l-a depus în faţa unui mic hotel de periferie unde Maud, falsa Gertrude, îl aştepta într-o cameră, ca o îndrăgostită. Regăsire emoţionantă. Clipă de calitate. Nostim că lipsea foarte puţin ca să plesnească totul. Lhurma îşi aştepta prietenul, jos. Lhurma care şi-o trăgea pe Maud în unele ocazii şi care ştia cine este cu adevărat Maud! Nu-i asta o farsă? Numai că s-au înconjurat de atâtea precauţii, că întocmai ca într-o piesă de Feydeau, nimeni nu vedea pe nimeni. În cursul acestei regăsiri, ticăloasa de Maud îşi juca rolul într-un mod patetic. Hans Kimkonssern, nebun de tandreţe, de fericire, de tot ce vrei, îi dezvălui unde se găsea prada. Cadoul lui de regăsire, ce. Logic?

— Natural. Aşa de bine că, nu-mi sufla, Patroane, ea este cea care a venit la noi să-i taie gâtul fără să zică nimic?

— Ai câştigat, Mathias, zece la zece!

— Înţeleg… Bătrâna nu ştia. În timpul serii, întreprinde expediţia acasă la tine, care eşuează. Maud era cea care conducea maşina?

— Exact, înţelegând că şefa a fost asezonată, şi-a spus că poliţia va urca pe filieră, se va informa despre relaţiile Angèlei, aşa că va face legătura îndată cu Albrecht, pentru că se găsea la ea acasă. A asmuţit restul

efectivului pentru a-l lichida, pe el şi pe soţia lui, adevărata fiică a lui Kimkonssern. Ea se găsea în automobilul care l-a mitraliat pe diplomat: dovada, impermeabilul ei mirosea a praf de puşcă atunci când s-a dus Béru s-o caute. Odată ajunsă în casa lui Albrecht îi era al naibii de frică, deoarece ea însăşi comandase, în numele patroanei defuncte – dar celelalte încă nu ştiau nimic despre acest deces – noaptea Sfântului Bartholomeu pentru adresa din Avenue din President-Lucien-Saillet. E o fată de calitate, ce zici? Care nu se teme, dar care totuşi dă dovadă de slăbiciune când îi este pielea în pericol, dovada, în spaima care a urmat mitralierea de la Gertrude, în cinci minute, în timp ce năvăleau poliţiştii, am făcut-o să mărturisească totul.

— Inclusiv unde se găseşte comoara?

Ridic din umeri.

— Asta nu. Dar ajunge ea şi acolo.

— În închisoare, ştii…

— Cine-ţi vorbeşte de închisoare?

— Atunci, unde este?

— Am evacuat-o rapid prin scara de incendiu până la noi.

— La Agenţie?

— Yes, domnule. Şi ştii ce? Am închis-o în tête-à-tête cu cadavrul tatălui ei fals. Mortul EI, pus la punct cu mâna ei, lovitură de brici… Este legată, înlănţuită de el. Are un căluş în gură. Am s-o las în poziţia asta, până ce vorbeşte. Asta nu va întârzia. Uite, vrei să pariem că întorcându-ne? …

*

* * *

Ajungem acasă, Gertrude şi cu mine. Mama, pe care am informat-o de sosirea noastră, se repede înainte de prezentări.

— Antoine, repede. Bătrânul, la telefon.

Se stăpâneşte, confuză:

— În fine, vreau să zic, domnule… a a… pe care-l ştii

tu.

— Spune-i că nu sunt aici, mamă…

— Dar, Măreţul meu, i-am spus că aud maşina ta…

— Du-te şi spune-i că te-ai înşelat, că era vorba de băcan… Şi pe urmă să laşi telefonul deschis, mi-e dor de calm în seara asta.

În timp ce se supune, băiatul Toinet se înfige, cu lumânări gelatinoase la nas, holbându-se la Gertrude plin de admiraţie, deja, micuţul ăsta scârbos.

— Antoine! făcui cu severitate, şterge-ţi nasul, şi salut-o pe doamna!